

ΚΕΡΑΣΟΒΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

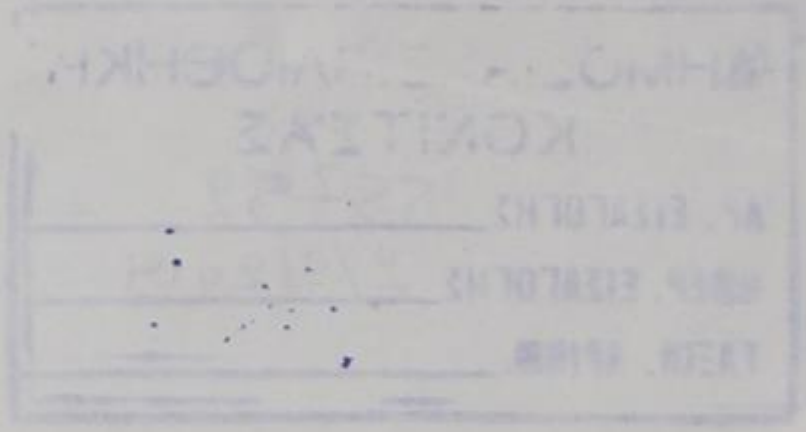
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΡΧ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ 55752
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ 2/9/2014
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΟΗ ΚΟΝΙΤΣΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΤΟ ΚΕΡΑΣΟΒΟΝ

(ΚΟΝΙΤΣΗΣ)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐκ τῶν ἄρτι ἐκ τῆς δουλείας ἀνακυψάντων 436 χωρίων τοῦ γομοῦ Ἰωαννίνων—46 ἀνήκουσι τῷ Δημοσίῳ (Ἰμπλιάκια) 228 εἰς ὠρισμένους ἰδιοκτητίας (τὰ τσιφλίκια) καὶ 162 εἰσὶν κεφαλοχώρια ἧτοι ἀνήκουσι κατὰ κατοχὴν καὶ κυριότητα εἰς τοὺς κατοίκους ἐκάστου τῶν χωρίων τούτων.—Τὸ Κεράσοβον ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κεφαλοχωρίων ὑπαγόμενον πρὶν ἢ εἰσαχθῆ ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Δεφτερχανέ ἧτοι τοῦ κτηματολογίου καὶ πρὶν ἢ ἡ εἰσπραξις τῶν παρὰ τῆς Πύλης εἰσπραττομένων φόρων (βεργιού) ἀνατεθῆ εἰς εἰδικούς ὑπαλλήλους κατέβαλλεν πᾶν ὄ,τι ὡς φόρος ἐλογίζετο εἰς τοὺς Σιπαχῆδες, οἵτινες δὲν ἦσαν τιμαριῶται κατὰ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως, διότι οὐδέποτε ἐχορηγήθη αὐτοῖς παρὰ τῆς Πύλης δικαίωμα τι ἰδιοκτησίας ἐπὶ τῶν γαιῶν, ἀλλὰ στρατιωτικά, ὡς εἰπεῖν, τάγματα ὑποχρεούμενα νὰ στρατεύουν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Πύλης καὶ λαμβάνοντα ἐπὶ τούτῳ ἀντὶ μισθοῦ τὴν ἰσόβιον εἰσπραξίν τῶν δεκάτων. Τὸ σύστημα τοῦτο τῶν Σιπαχῆδων κατηργήθη καθ' ὁλοκληρίαν κατὰ τὸ 1844. Οἱ κάτοικοι ὁμως διαφόρων χωρίων, ἐν οἷς καὶ τὸ Κεράσοβον πρὸς ἀπόκρουσιν ἐπιδρομῶν, οἵτινες τὸ πλεῖστον ἦσαν Ἀλβανοὶ καὶ ἄλλων ἀτάκτων κακοποιῶν στοιχείων, κύριον καὶ σύνηθες ἐπάγγελμα ἐχόντων τὴν λεηλασίαν τοῦ προϊόντος τῶν μόχθων καὶ ἰδρώτων τῶν Χριστιανῶν, ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ ἐκλιπαρῶσι τὴν προστασίαν ἰσχυροῦ τινος Ὀθωμανοῦ Μπέη ἢ Ἀγᾶ, πρὸς ὃν, ἵνα προφυλάττῃ αὐτοὺς ἀπὸ διαρπαγῶν καὶ κακώσεων ὠρισμένων ἐτήσιον ἐπίδομα, Ἀ γ α λ ί κ ι ὀνομαζόμενον, κατέβαλλον. Διὰ τῆς ἀργυρωνήτου ταύτης προστασίας, ἅμα ὡς ἐγένετο γνωστόν, ὅτι χωρίον τι ἐπροστατεύετο ὑπὸ ὠρισμένου Μπέη ἢ Ἀγᾶ δὲν ἀπετόλμων τὰ ἄτακτα καὶ ἀρπακτικὰ στίφη νὰ διαρπάζωσι καὶ κακοποιῶσι τοὺς οὕτως ἐπροστατευομένους χριστιανούς. Τὸ Κεράσοβον ἐπλήρωνε δι' Ἀ γ α λ ί κ ι γρόσια 120 ἐτησίως μέχρι τοῦ 1830, ὅποτε λόγῳ τῆς γενικεύσεως ἔν τε τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἡπείρῳ τοῦ καταθλιπτικοῦ καὶ προσθέτου τούτου φόρου ἐξεδόθη αὐτο-

κρατορικός Ιραδές απαγορεύων αὐτὸν καὶ τὴν ἰσονομίαν μεταξὺ τῶν ὑπηκόων ἐπιβάλλων. Δὲν παρήλθον ὅμως οὔτε τρία ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀνωτέρω Ιραδὲ καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ Κερασόβον Μπέηδες ἐκ Φράσαρης τῆς Πρεμετῆς Μουαλῆς καὶ Γιακούπ τὸ ὄνομα, οἵτινες ἀπήτησαν νὰ καταβληθῇ αὐτοῖς ὁ καταργηθεὶς φόρος (τὸ ἀγαλίκι) ἠύξημένος ἀπὸ 120 εἰς 1200 γρόσια, τουθ' ὅπερ οἱ Κερασοβίται διαρρήδη ἀποκρούσαντες ἀνηνέχθησαν πρὸς τὸν Γενικὸν Διοικητὴν Μοναστηρίου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπήγετο τότε ἡ Νομαρχία Ἰωαννίνων. Ὁ Διοικητὴς οὗτος Μαχμούτ Μουσταφᾶς διὰ τοῦ ὑπὸ Τουρκικὴν χρονολ. 1249 φερμανίου, ὅπερ ἔχει ἡ Κοινότης Κερασόβου εἰς χεῖρας αὐτῆς, διατάσσει τὸν Διοικητὴν Ἰωαννίνων νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν ἀνωτέρω καταργητικὸν τοῦ φόρου τούτου Σουλτανικὸν Ἰραδέν. Συνεπεῖα τούτων καὶ τῆς σταλείσης τότε διαταγῆς πρὸς τὸν Ἱεροδίκην (κατῆν) Κονίτσης ἐξεδόθη ὑπὸ Τουρκικὴν χρονολογίαν 1257 δικαστικὴ ἀπόφασις ἀπαγορεύουσα εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἐπιδρομεῖς Ἀλβανοὺς Μπέηδες τὴν εἰσπραξίν τοῦ καταργηθέντος φόρου (ἀγαλίκι). Καὶ ἀπέσχον μὲν τότε οὗτοι ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἀπὸ πάσης καταπίεσεως τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς γονιμότητος τοῦ Κερασόβου κεντριζόμενοι προσεδόκων τὸν εὐθετον χρόνον, ἵνα ἐμπήξωσιν εἰς τὸ σῶμα τῶν Κερασοβιτῶν τοὺς γαμψοὺς ἀρπακτικούς ὄνυχας αὐτῶν. Κατὰ τὸ 1862 ἐξερᾶγη ἡ Κρητικὴ ἐπανάστασις, ἣτις τὸ μὲν, τὴν ὅλην Τουρκικὴν, ἰδίως δὲ τὴν ἐν Ἠπείρῳ εἰς Ἀλβανοὺς Μουσουλμάνους ἀνατεθειμένην διοίκησιν, ἀνεστάτωσε τὸ δὲ εἰς μέγιστον βαθμὸν τῶν Μουσουλμάνων καὶ δὴ τῶν Ἀλβανῶν τὸν φανατισμὸν ἐξῆψεν. Ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ἐπωφεληθέντες οἱ εἰρημένοι Μπέηδες τὸ πρῶτον τότε ἀνετίτλου καὶ ἀνευδικαώματος τινος ἠξίωσαν αὐθαίρετως ὅπως οἱ κάτοικοι τοῦ Κερασόβου καταβάλωσιν οὐχὶ τὸ εὐτελὲς ποσὸν, ὅπερ παρ' αὐτῶν ὡς ἀγαλίκι κατεβάλλετο, ἀλλὰ τὸ τρίτον τῶν παραγομένων καρπῶν. Τὰς παραλόγους καὶ αὐθαιρέτους ταύτας ἀξιώσεις τῶν Μπέηδων τούτων οἱ Κερασοβίται δι' ὑπομνήματος, πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα καταείλαντες ἐξητήσαντο τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ποδοπατουμένων δικαιωμάτων αὐτῶν. Ὁ Σουλτάνος λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰ εὐλόγα καὶ δίκαια παράπονα τῶν Κερασοβιτῶν διέταξε νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, «ἵν' ἐξετασθῇ τὸ δίκαιον καὶ ἐφαρμοσθῇ αὐτό». Ἐκτοτε δὲ χρονολογούνται οἱ δικαστικοί, κρατεροὶ ἀλλ' ἔντιμοι, ἀγῶνες τῶν Κερασοβιτῶν κατὰ τῶν σφετεριστῶν τῆς ἀτομικῆς περιουσίας μὴ δυνηθέντων παρ᾽ ὅλον τὸ ξεχαρβάλωμα τῆς Τουρκικῆς Διοικήσεως καὶ Δικαιοσύνης νὰ θέσωσιν ὀριστικὸν καὶ ἀνεσχλητὸν τὸν πόδα αὐτῶν ἐπὶ τοῦ χρο-

1833

1861

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Κονιτσᾶς

ρίου τούτου καθόσον παρ' ὄλην τὴν ζωηρὰν προθυμίαν καὶ τὴν ἐνδόμυχον διάθεσιν τῶν Τούρκων δικαστῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἀθεμίτων συμφερόντων τῶν ὁμοθρήσκων αὐτῶν δὲν κατωρθώθη νὰ παραγνωρισθῶσι καὶ ποδοπατηθῶσι τὰ ἀναμφισβήτητα καὶ ὀλοφάνερα δικαιώματα τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου καὶ ἐκδοθῆ ἀπόφασις δικαστικὴ ἐπιδικάζουσα τὴν νομὴν καὶ κυριότητα τοῦ Κερασόβου, εἰς τοὺς Ἄλβανούς Μπέηδες, μεθ' ὧν οἱ Κερασοβίται ἐν διαρκεῖ παλιρροίᾳ καὶ ἀμπώτιδι, οὕτως εἰπεῖν, διετέλουν. Οἱ εὐθεῖς δικασταὶ αὐστηρῶς καὶ ἀμερολήπτως κρίνοντες τὸ δίκαιον εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κερασόβου ἀπένεμον, οἱ ἐξηχρειωμένοι ὅμως διοικητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ διάφορα ἀστυνομικὰ ὄργανα, ἐξ Ἄλβανῶν Ὀθωμανῶν ἀποτελούμενα, τὰς ὑπὲρ τοῦ Κερασόβου εὐνοϊκὰς καὶ δικαίας ἀποφάσεις εἰς νεκρὸν γράμμα μετέβαλλον, ἀρνούμενοι νὰ ἐκτελέσωσι ταύτας. Τοῦναντίον δὲ διὰ ἀπηνῶν διωγμῶν, διὰ φυλακίσεων καὶ δαρμῶν, καταπιέζοντες τοὺς Κερασοβίτας διήρπαζον ἐνίοτε τοὺς καρπούς καὶ εἰς τοὺς Ἄλβανούς Μπέηδες παρέδιδον. Ἡ τοιαύτη δὲ τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν ἐκνομος καὶ αὐθαίρετος ἐπέμβασις κατάδηλος γίνεται ἐκ τῶν διαφόρων διαταγῶν τῶν Ὑποδιοικητῶν (Καϊμακάμιδων) Κονίτισης πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοὺς Ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐντελλομένων ὅπως διὰ τῆς βίας (τζεμπριέ) λάβωσι παρὰ τῶν Κερασοβιτῶν γεώμορον.

Τὴν ἀπροσμάχητον τῶν ἀνωτέρω ἀλήθειαν ἡ κοινότης Κερασόβου στηρίζει ἐπὶ τῶν ἀμέσως παρακατιῶν ἐκτεθειμένων γεγονότων καὶ τῶν διαφόρων ἐπισήμων ἐγγράφων: 1) ἐν τῷ γενικῷ κτηματολογίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσὶ καταγεγραμμένα πάντα τὰ ἐν Τουρκίᾳ κτήματα συμφώνως πρὸς τὸν δημοσιευθέντα τὸ 1277 περὶ ἀπογραφῆς κτημάτων ἱραδὲν συνεπεῖα τοῦ ὁποίου ἐγένετο καθ' ὄλην τὴν Τουρκίαν ἀπογραφὴν τῶν κατοίκων καὶ τῶν κτημάτων (Ὁθ. Κωθ' Νικόλ. 707) ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἐσχάτων γενομένην καταγραφὴν, τὸ Κεράσοβον ἀναγράφεται ὡς Κεφαλοχῶρι (Καριε) καὶ οὐχὶ ὡς Τσιφλίκι.

2) Εἴκοσι δύο (22) ὅλα κεφαλοχώρια τῆς Ἐπαρχίας Κονίτισης ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων κεῖται τὸ Κεράσοβον ὑπέγραψαν καὶ ἐσφράγισαν πιστοποιητικὸν ἔχον αὐτολεξεῖ οὕτω: Οἱ ὑποφαινόμενοι δηλοποιοῦμεν ἐν καθαρῷ συνειδότητι ὅτι ἀπὸ τοὺς πατέρας μας καὶ ἄλλους μεγαλειτέρους μας εἰς τὴν ἡλικίαν ἀπὸ πεντήκοντα χρόνους, ὅτι τὸ χωρίον Κεράσοβον εἶναι κεφαλοχῶρι ἀπὸ παλαιὸν καιρὸν καὶ ἔδιδον εἰς τοὺς Μπέηδες μόνον τὸ ἀγαλίκι καὶ οὕτω καθὼς γνωρίζο-

μεν μαρτυροῦμεν ἐν Θεοφοβία καὶ ὑποφαινόμεθα.
Τῆ 17 Φεβρουαρίου 1859 Κόνιτσα. Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ καὶ σφρα-
γίδες τῶν χωρίων Μόλιστα, Σταρίστανη, Καστά-
νιανη, Μπλίζδιανη, Κάντσικο, Σέλτσι, Βούρ-
μπιανη, Πυρσόγιανη, Ζέρμα, Παλαιοσέλι,
Ἄρμάτοβον, Πάδες, Φοῦρκα, Γκρίζμπιανη.»

Διὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ τούτου ὅπερ κατέχει τὸ Κεράσοβον ἀποδεικνύεται ὅτι τοῦτο ἦτο ἀνέκαθεν κεφαλοχῶρι οὐδέποτε δὲ Τσιφλίκι. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐξεδόθη συνεπείᾳ διαταγῆς τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐπεκρέματο ἐπὶ κεφαλῶν τῶν ὑπογραψάντων καὶ σφραγισάντων αὐτό, δίκην σπάθης Δαμοκλέους, τὸ γιὰ τὰ γὰ νι τοῦ Ἄλθανοῦ, ἀλλ' οἱ περίοικοι μὴ δυνάμενοι νὰ καταπνίξωσι τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως των οὐδόλως ἐπτοήθησαν καὶ ἐγγράφως ἐβεβαίωσαν τὴν ἀλήθειαν ἣτοι ὅτι τὸ Κεράσοβον ἦτο Κεφαλοχῶρι καὶ οὐχὶ Τσιφλίκι. Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο καὶ μόνον εἶναι πλέον ἢ ἐπαρκές, ὅπως καταδείξη ὅτι οἱ Μπέηδες Ἄλθανοὶ οἱ παριστάμενοι ὡς ἰδιοκτῆται οὐδὲν ἐπὶ τοῦ Κερασόβου δικαίωμα ἰδιοκτησίας ἔχουσιν ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς των, ὅτι τὰ δικαιώματα αὐτῶν εἰσὶ προγενέστερα τοῦ ἀνωτέρω πιστοποιητικοῦ ἀνεπέριστος τυγχάνει καθ' ὅσον οὐδόλως οὔτοι ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἢ ἐπὶ τοῦ Κερασόβου κυριότης αὐτῶν βασιζέται ἐπὶ ἑνὸς τῶν τρόπων κτήσεως καὶ κυριότητος τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ Ὄθωμαν. Νόμῳ.

3) Τὰ ἐν τοῖς χερσὶ τῶν Κερασοβιτῶν πολυάριθμα τατιά τὰ ἐκδοθέντα παρὰ τῶν Σπαχήδων, δικαιουμένων νὰ δίδωσι τότε τίτλους ἰδιοκτησίας δι' ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι τὰ ἐν τῷ Κερασόβῳ καὶ τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ ἀγροτικὰ καὶ ἀστικὰ κτήματα ἀνήκον κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς Κερασοβίτας, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἤθελε συμβῆ ἂν τὸ Κεράσοβον ἦτο Τσιφλίκι, ἀνήκον εἰς τοὺς Ἄλθανοὺς Μπέηδες.

4) Ὁ Ὑποδιοικητὴς (Καϊμακάμης) Κονίτσης ἐξέδοτο διαταγὴν τὸ 1901 δι' ἣς διατάσσει τοὺς Μουχταροδημογέροντας νὰ παραδώσωσιν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου σταλεῖσαν ἀστυνομικὴν δύναμιν δία τὸ γεώμορον· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠγνόει οὗτος ὅτι μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου καὶ Μπέη ὑφίστατο ἐκρεμῆς ἐνώπιον τῶν τε Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν δίκη συνιστᾶ εἰς τοὺς Κερασοβίτας, ὅπως καταφύγωσι καὶ αὐθις ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων Πολιτικῶν Δικαστηρίων. Τὸ Κεράσοβον τότε ἠναγκάσθη νὰ διορίσῃ ἐπισήμως καὶ ἀποστείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς πληρεξουσίου ἀντιπροσώπους αὐτοῦ τοὺς κ. κ. Χρῆστον Τέλην καὶ Γεώργιον Ἐξαρχον,

ὅπως οὗτοι προβῶσιν ἐνώπιον τῶν τε Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν, εἰς τὰ ἀναγκαῖα διαδήματα πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ περιφρούρησιν τῶν ποδοπατουμένων ἐπὶ τοῦ Κερασόβου δικαιωμάτων αὐτῶν, ἀλλ' ἀτυχῶς μόλις εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφικόμενοι διαβάλλονται καὶ ραδιουργοῦνται πρὸς τὰς Τουρκικὰς Ἀρχὰς καὶ χαρακτηρισθέντες ὡς μέλη Ἑλληνικοῦ Κομιτάτου συνελήφθησαν παρὰ τῶν Τουρκικῶν Ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἅτινα ζῶντα ἐν τῇ Χαμιτικῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς καχυποψίας καὶ τοῦ φόβου κομιτάτων ἀπέστειλαν αὐτοὺς δεσμίους καὶ ὑπὸ στρατιωτικὴν συνοδείαν, ἀπαγορευθέντος ρητῶς εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν Κοινότητα Κερασόβου ἐν γένει νὰ ἐπιστρέψωσιν ἢ στείλωσιν ἄλλους ἀντιπροσώπους εἰς Κωνσταντινούπολιν.

5) Ὅτι οἱ παριστάμενοι ὡς ἰδιοκτῆται δῆθεν τοῦ Κερασόβου ἂν ποτὲ ἔλαβον γεώμορον ἔλαβον τοῦτο διὰ τῆς βίας ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ἀποδείξεως τοῦ ἐνωμοτάρχου Τούρκου ὑπὸ χρονολ. 1904 ἐν ἧ οὗτος ὁμολογεῖ ὅτι ἔλαβεν διὰ τῆς βίας τὸ γεώμορον ὡς καὶ μέχρι τοῦδε (τότε). Ἡ ἀπόδειξις ἔχει αὐτολεξεῖ οὕτω:

«Ὁ Ὑποφαινόμενος Οὐζεήρη Τσαούσης ἐπειδὴ διωρίσθην μεμούρης μὲ διαταγὴν τοῦ Καϊμακάμη Βέη Κονίτσης διὰ νὰ λάβω ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Κερασόβου τὸ ἡμορον Τζεμπριέ (βιαίως) καὶ μὲ Τζεμπριέ τρόπον ὑποχρεῶν καὶ διάζω αὐτοὺς τοὺς χριστιανοὺς νὰ φορτωθοῦν καὶ φέρουν τὰ γενήματα εἰς τὸ μεσοχώρι εἰς τὸ κουτσέκι. Ὅθεν δίδω τὸ παρόν μου εἰς χεῖρας τῆς Μουχταροδημογεροντίας Κερασόβου καὶ ὑποφαίνομαι.

1904 Ὀκτωβρίου 8 Κεράσοβον

Ὁ Μεμούρης Τσιανταρμᾶ Τσιαούσης Οὐζεήρη»
ὑπογραφή ἰδιόχειρος καὶ σφραγίς.

Τὴν σημασίαν τῆς ἐγγράφου ταύτης ὁμολογίας ἐπισήμου ἀστυνομικοῦ ὀργάνου μεταβάντος εἰς Κεράσοβον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δοθείσης αὐτῷ διαταγῆς δὲν δύναται τις ὀρθοφρονῶν νὰ παραγνωρίσῃ καθ' ὅσον οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ κρατοῦντες τότε ἀπετελοῦντο κατὰ τὰ 9) 10 ὑπὸ Ἀλβανῶν Τούρκων καὶ ὅτι οὗτοι εἶχον τὴν τε διοίκησιν ὡς καὶ τὴν χωροφυλακὴν καὶ τὴν ἀστυνομίαν εἰς χεῖράς των καὶ ἐπομένως Μπέηδες καὶ χωροφύλακες καὶ ἀστυνόμοι ἀπετέλουν μίαν μᾶζαν καὶ ἐν ὅλον συμπαγῆς καὶ ἀδιαίρετον. Κατὰ συνέπειαν ἔαν καὶ ἀμφίβολα εἶχον δικαιώματα οἱ θέλοντες σήμερον τὸ Κεράσοβον

νά διεκδικήσωσιν ὁ ἔνωματάρχης δὲν θὰ ἐβεβαίωσεν ἐγγράφως, ὅτι τὸ γεώμορον διὰ τῆς βίας ἐδόθη.

6) Κατὰ τὸ 1851 μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Δημητρίου ἀφ' ἐνώπιον καὶ τοῦ Ἀδάμαν. Καραγιάννη ἀφ' ἑτέρου, ἀμφοτέρων Κερασοβιτῶν, διεξήχθη περὶ ἐνὸς ὑδρομύλου τοῦ χωρίου Κερασόβου ἐνώπιον τοῦ Ἱεροδίκου (Κατῆ) Κονίτσης δίκη συνεπέα τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἀπόφασις ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν γίνεται μνεῖα τις, ὅτι τὸ Κεράσοβον εἶναι τσιφλίκιον, ἀνήκον τοῦτο εἰς ὠρισμένους ἰδιοκτητῆς, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὡσαύτως, ὅτι τὸ Κεράσοβον ἦτο κεφαλοχωρίδι, διότι ἂν δὲν ἦτο τοιοῦτον οὔτε ἀπόφασις τοιαύτη θὰ ἐξεδίδοτο ἀλλὰ καὶ ἂν ἐξεδίδοτο, ὡς ἐξεδόθη, πάντως θὰ ἐγένετο μνεῖα ὅτι τὸ Κεράσοβον ἦτο τσιφλίκιον. Τὰ ἀνωτέρω εἰσὶ πλέον ἢ ἱκανὰ ὅπως καταδείξωσι τὴν ἀκαταγώνιστον ἀλήθειαν, ὅτι οἱ Τακὴ Βέης Φράσαρης καὶ συντροφία οἱ ἀπαίσιοι οὔτοι διώκται τῶν χριστιανῶν οἱ τὸσον μοχθήσαντες ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἀλβανικοῦ Βασιλείου, οὐδὲν ἀπολύτως δικαίωμα ἐκτήσαντο ποτὲ ἐπὶ τοῦ Κερασόβου μεθ' ὅλας τὰς πιέσεις καὶ παντοειδεῖς βασάνους, ἅς παρ' αὐτῶν οἱ Κερασοβίται ὑπέστησαν. Μηδὲν δὲ τίτλον νόμιμον ἰδιοκτησίας καὶ οὐδὲν ἀπολύτως δικαίωμα ἐπὶ τοῦ Κερασόβου ἔχοντες δὲν ἀπετόλμησαν νὰ παραστῶσιν ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων Ἑλληνικῶν Ἀρχῶν ἀλλὰ κατέφυγον εἰς τρίτον χριστιανὸν δημόσιον ὑπάλληλον μισθοδοτούμενον καὶ δὴ Ἑλληνα ἀπόστρατον συνταγματάρχην, τὸν Κ. Κρίσαν, ὅστις συνεταίρισθεις μετὰ Ἀλβανοῦ Ὀθωμανοῦ τοῦ γνωστοῦ Φουὰτ Μπέη Φράσαρη ἀντὶ πινακίου φακῆς ἴσως δὲ καὶ δι' ὅλως εἰκονικοῦ μισθωτηρίου ἐμίσθωσε τὸ γεώμορον τοῦ Κερασόβου, σπεύσας νὰ καταγγείλῃ τοὺς Κερασοβίτας ἐπὶ κλοπῇ κοινοῦ.

Οὕτως ἔχουσιν ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ τὰ κατὰ τὸ Κεράσοβον περὶ τοῦ ὁποίου οἱ παριστάμενοι δῆθεν ὡς ἰδιοκτητῆται ἐλλείψει νομίμων τίτλων προσπαθοῦσι τὰς παραλόγους αὐτῶν ἀξιώσεις ὡς ἀποτελούσας τίτλον νὰ παραστήσωσι. Ἀλλὰ τὰ ἐκ τῶν βιαιοπραγιῶν δεινὰ δὲν δύνανται νὰ διασαλεύσωσι τὰ δικαιώματα τῶν Κερασοβιτῶν, οἵτινες οὐδέποτε κατεῖχον ὡς μισθωταὶ τὸ Κεράσοβον ἀλλ' ὡς ἰδιοκτητῆται.

Τὰ ἐν τῷ ἱστορικῷ μνημονευόμενα ἐπίσημα ἔγγραφα ὡς καὶ ὅσα ταῦτα ἔχουσι μεταφρασθῆ παρατίθενται ὡδε.

Ὁ εὐχέτης Ὑμῶν ὑποβάλλει τὰ ἐξῆς: ἐπειδὴ οἱ ὑποτελεῖς (ραγιά) τοῦ χωρίου Κερασόβου τῆς ὑποδιοικήσεως Κονίτσης προσελθόντες ὅλοι ὁμοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἱερο-

1841
A)

δίκου εξέλιπάρησαν δηλώσαντες τὰ ἐξῆς « οἱ ἐκ τῶν Σπαχήδων τοῦ χωρίου μας Ἰωαννῖται Σααδουδὴν καὶ Χαϊδάρ υἱοὶ Μουσταφᾶ ἐνῶ μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς κατακτήσεως ἐλάμβανον κατὰ τὰ ἔκπαλαι εἰθισμένα κατ' ἀποκοπὴν ὡς ἀντίτιμον δεκάτης ὑπὸ τὸ ὄνομα «κεσίμ» ἐξήκοντα ἑπτὰ γρόσια καὶ ἐνῶ ἀκολούθως διπλασιασθέντος τοῦ «κεσίμ» ἀπὸ τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους μέχρι τοῦ πεντηκοστοῦ δευτέρου ἔτους ἐλάμβανον ἑκατὸν εἴκοσι τέσσαρα γρόσια, οὐχ ἦττον ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πεντηκοστοῦ δευτέρου ἔτους μέχρι σήμερον παρὰ τὰ ἔκπαλαι εἰθισμένα ἔλαβον ἀδίκως ὡς ἀντίτιμον τοῦ εἰρημένου «κεσίμ» χίλια διακόσια γρόσια καὶ ἐπειδὴ πλὴν τοῦ ὅτι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὰ ἔκπαλαι εἰθισμένα καὶ εἰς τὰ λοιπὰ χωρία τῆς εἰρημένης ὑποδιοικήσεως, ἀλλ' ἔχομεν εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν καὶ δύο τρεῖς διαταγὰς (Μπουγιουρντι) τοῦ πρώην Ἀρχιστρατήγου ἐπιτασσούσας, ὅπως ἀπόσχη οὗτος ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους νέας ἐπινοήσεις παρακαλοῦμεν ὅθεν ὅπως δοθῇ εἰς ἡμᾶς διαταγὴ περὶ εἰσπράξεως συμφώνως πρὸς τὰ χωρία τῆς εἰρημένης ὑποδιοικήσεως τῶν ἀνέκαθεν (καντιμί) ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων γροσίων καὶ περὶ ἀποχῆς ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους νέων ἐπινοήσεων καὶ ἐξελιπάρησαν τὸν ἡμέτερον εὐχέτην, ἵνα ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ τούτου. Ἐφ' ᾧ ἐπειδὴ ἐξηκριθῶθη παρ' ἀξιωματικῶν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἄνω διετυπώθη τῇ αἰτήσει γνωστοποιεῖται εἰς τὴν Ἰμετέραν Ἐξοχότητα τὸ γενόμενον. Ἐγράφη τὰ τέλη τοῦ Ρεμπιούλ ἀχτίρ 1257.

Ὁ εὐχέτης Μουβελαῶς ὑποδιοικήσεως Κονίσης Ζεϊνέλ Ἀμπεντίν. (Ζημ. Μεταφραστ. γραφείου: ὀπισθεν ἐν λευκῷ φέρεται ἡ σφραγὶς Ζεϊνέλ Ἀμπεντίν).

Ἀριθμὸς 5463

Βεβαιοῦται μετ' ἀντιπαραβολὴν ὅτι τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἀκριβῆς μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου, φέροντος σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ χρονολογίας τῆς γενομένης μεταφράσεως μετὰ σφραγίδος τοῦ γραφείου.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 12 Νοεμβρίου 1915 Ὁ βοηθὸς

Ὅ,τι ἀκριβῆς μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου ἐγγράφου.

Ἐν Ἰωαννίνοις αὐθημερόν. Ὁ Ἐρμηνεὺς τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων. Ξ. Ἀδαμαντίδης.

β) Ἐνδοξότατε ἡ δόξα καὶ τὸ κλέος τοῦ κράτους εἶσαν αἰωνό-
βια. Οἱ ταπεινοὶ θεράποντες εἴμεθα ἐκ τῶν κατοίκων
τοῦ χωρίου Κερασόβου τῆς ὑποδιοικήσεως
Κονίτσης. Μέχρι τοῦ ἐξηκοστοῦ ἐβδόμου ἔτους αἱ γαῖαι καὶ
αἱ οἰκίαι τοῦ εἰρημένου χωρίου ἦσαν αὐτοτελεῖς ἰδιοκτησίαι μας. Ὁ
ἐκ Φράσαρης Γιακούπ βέης κατέλαβε τοῦτο αὐθαι-
ρέτως καὶ ἐχρησιμοποίησε τοῦτο ὡς τσιφλίκιον.
Ἀκολουθῶν ἀποθανόντος τοῦ εἰρημένου καὶ ὁ υἱὸς του ὢν δυ-
νάστης καλλιεργεῖ καὶ κατέχει. Ὁ δὲ πατὴρ του
λέγων ὅτι «τὸ χωρίον Κεράσοβον εἶναι ἰδικόν μου κτῆμα» ἀπέβα-
λεν εἰς ἡμᾶς εἴκοσι τέσσαρας κεσέδες (πουγγί) πρόστιμον. Πλὴν
δὲ τοῦ ὅτι ἔλαβε τοῦτο λόγῳ τοῦ δικαιώματος ἀγᾶ (ἀγολῆκι) ἀλ-
λὰ καὶ κατ' ἔτος ἀπαιτεῖ ἑκατὸν πενήκοντα φορτῖα γεννημάτων.
Δὲν περιγράφονται διὰ τῆς γραφίδος καὶ τῆς γλώσσης αἱ ἀδι-
κίαι καὶ καταπιέσεις ἅς μέχρι σήμερον διέ-
πραξαν εἰς ὄλους ἡμᾶς. Ἦδη ἐπειδὴ ἐξέλι-
πον ὑπὸ τὴν Αὐτοκρατορικὴν αἰγίδα αἱ κατα-
πιέσεις καὶ ἦλθεν εἰς φῶς τὸ ἱερὸν δίκαιον
καὶ ὁ νόμος καὶ αἰνεῖ ἦλθομεν ἐκ νέου εἰς
τὸν κόσμον μάλιστα ἐπειδὴ ἀποδεικνύουσι
μάρτυρες ἡμῶν εἴτε Σπαχῆδες Μουσουλμάνοι εἴτε
ἐκ τῶν ὑποτελῶν γέροντες ὅτι τὸ δίκαιον εἶναι εἰς τὰς χεῖρας
ἡμῶν καὶ ὅτι δὲν εἶνε τσιφλίκιον τὸ εἰρημένον
χωρίον ἐξαιτούμεθα παρὰ τῆς Ὑμετέρας φιλευσπλά-
χου ἐξοχότητος ὅπως ἀποδοθῇ τὸ δίκαιον καὶ ἐκτελεσθῇ ὁ ἱερὸς
νόμος. Οἱ ὑποτελεῖς ἐκ Κονίτσης (Σημ. Μεταφραστ. Γραφείου: ἐπὶ
τῆς ἐπικεφαλίδος τοῦ ἐγγράφου τοῦτο ὑπάρχει εἶδος ὑπογραφῆς
μετὰ τῶν ἐξῆς: «πρὸς τὸν βαθμοῦχον ἀρχιθυρω-
ρὸν ταμίαν μας Ἰσμαήλ βέη ἵνα ἐνεργήσῃ τὰ
δέοντα». Τῆ 4ῃ (δυσανάγ.) ἔτους 48. Ἀριθμὸς 5458.

Βεβαιοῦται μετ' ἀντιπαραβολὴν ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἀκριθῆς
μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου, φέροντος
σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ χρονολογίας τῆς γενομένης μεταφρά-
σεως μετὰ σφραγίδος τοῦ γραφείου. Ἐν Ἰωαννίνοις τῆ 12 Νοεμ-
βρίου 1915. Ὁ βοηθός. Σκέφερης.

Ὅτι ἀκριθῆς ἡ ἄνω μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου ἐγ-
γράφου. Ἐν Ἰωαννίνοις αὐθημερόν. Ὁ Ἑρμηνεὺς τοῦ Πρωτοδικείου
Ἰωαννίνων. Ξ. Ἀδαμαντίδης.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο εἶνε σύμφωνον πρὸς τὸ πρωτότυπον Χα-
σάν Λουτφῆς (τ.σ.) Χασάν Λουτφῆς Ἱεροδίκης Κωνσταντινουπό-
λεως.

Τετιμημένε ἀρχιστράτηγε, ὁ ρυθμίζων τὰς ὑποθέσεις τοῦ κό-
σμου, ὁ διευθύνων ταύτας δι' εὐστόχου κρίσεως καὶ ὀξυδερκείας, ὁ
διεκπεραιῶν τὰ σπουδαῖα κοινὰ ζητήματα εὐστόχως, ὁ παγιῶν τὰς
βάσεις καὶ τύχας τοῦ κράτους, ὁ στερεῶν τὰς βάσεις τῆς εὐδαιμο-
νίας καὶ τῆς δόξης, ὁ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν διαφόρων χαρι-
των τοῦ Ὑψίστου Βασιλέως διοικητὰ Ἰωαννίνων, Αὐλῶνος καὶ Δελ-
βίνου Βεζύρη Ἐμὶν Πασσᾶ διαιωνισθεῖη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ δόξα
σου· καὶ σὺ ὁ ὑπουργαμμὸς τῶν Ἱεροδικαστῶν Ἱεροδίκη Κονίτισης αὐ-
ξηθεῖη ἡ ἀρετὴ σου.

Ἄμα ὡς φθάσῃ τὸ παρὸν αὐτοκρατορικὸν ἔγγραφον ἔστω Ὑ-
μῖν γνωστὸν ὅτι, συνεπεῖα τῆς προλαβόντως παρὰ τῶν ὑποφόρων
(ραγιά) τοῦ χωρίου Κερασόβου ὑπαγομένου εἰς τὴν ὑποδιοί-
κησιν Κονίτισης τῆς Διοικήσεως Ἰωαννίνων ὑποβληθείσης αἰτησεῶς
των, δι' ἧς προβάλλοντες ὅτι, ἐνῶ ἀφ' οὗτου ἐγένετο ἡ καταγραφή
κατέβαλλον ἀνελλιπῶς τοὺς παρ' αὐτῶν εἰσπρακτέους βασιλικούς μου
φόρους καὶ ἀπαιτήσεις καὶ ὅτι τοῦ εἰρημένου χωρίου ὄντος κε-
φαλαιοχωρίου (χανεκές) ἀντίκειται εἰς τοὺς ὄρους ἡ χρῆ-
σις τούτου ὡς αὐτοτελοῦς τσιφλικίου ὁ Ρουστὲμ
Βῆς λαμβάνει κατ' ἔτος ὡς ἀντίτιμον βία καὶ αὐθαιρέτως
εἰσοδήματα λέγων ὅτι τὸ «εἰρημένον χωρίον εἶνε ἐκ κληρονομίας
αὐτοτελὲς τσιφλικίου μου», ἐξητοῦντο ἵνα δοθῇ εἰς
χεῖρας αὐτῶν ὑψηλῆ μου Διαταγὴ περὶ παύσεως τῆς ὡς ἄνω γενο-
μένης ἐπεμβάσεώς μου, ἐξεδόθη, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἀρχείων, κα-
τὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς τζεμαζι - οὐλ - ἐββέλ τοῦ παρόντος αἰσίου
ἔτους ὑψηλῆ μου Διαταγὴ ἐπιτάσσουσα ὅπως, ἐπειδὴ τοῦ χωρίου
Κερασόβου ὑπαγομένου εἰς τὴν εἰρημένην ὑποδιοίκησιν τῆς εἰρη-
μένης Διοικήσεως ἔχοντος δέκα ἑννέα καὶ δύο τρίτα ἐκτάκτων φό-
ρων οἰκίας (ἀβαρίζ χανεσί) (σημ. ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου τούτου τυγ-
χάνει δυσνόητος) εἶνε ἐκ τοῦ νόμου ἀπηγορευμένη δι' αὐτοκρατο-
ρικοῦ Διατάγματος ἡ χρῆσις ἀρχαίου χωρίου ὡς τσιφλικίου καὶ
ἐπειδὴ εἶνε ἐκ τῶν ὄρων τῶν φόρων ἵνα, ἀφοῦ οἱ κάτοικοι πόλεως ὑ-
παγομένης εἰς τινα ὑποδιοίκησιν, συνοικιῶν καὶ τῶν χωρίων αὐτῆς
καταβάλλωσιν εἰς τοὺς εἰσπρακτορας ἐν καιρῷ ἀνελλιπῶς κατ' ἔ-
τος συμφώνως πρὸς τὴν διαταγὴν καὶ τὸν κατάλογον τοὺς ἐπ' αὐ-
τῶν ἀναγεγραμμένους ἐκτάκτους φόρους καὶ (σημ. ἐνταῦθα ὑπάρ-
χουσι δύο λέξεις ἀκατάληπτοι) ἀφοῦ ἐκ τῶν φόρων τῶν ἐπιβαλ-
λομένων εἰς τὰς ὑποδιοικήσεις δι' ὑψηλῶν μου διαταγῶν ἅπαντες

καταβάλλουσι μετὰ τῶν κατοίκων τῆς ὑποδιοικήσεως εἰς τὸν ὑπάλληλον τὸ ἀναλογοῦν ἐκάστῳ ἐξ αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὸν περὶ διανομῆς κατάλογον τὸν συντασσόμενον διὰ τοῦ ἱεροδικείου ἐπιτοπίως ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων κατὰ τὸ σύστημα τῆς πληρωμῆς ἀναλογως τῶν κτημάτων, γαιῶν καὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτῶν, μὴ καταδυναστεύωνται καὶ παρενοχλῶνται οὗτοι διὰ τῆς ἐπιβολῆς καὶ ἀπαιτήσεως πλειόνων φόρων ἄνευ τῆς ὑψηλῆς μου Διαταγῆς καὶ παρὰ τὸν ἱερὸν νόμον καὶ διὰ λοιπῶν νέων καταδυναστεύσεων, ἀλλ' ὅπως θεωρουμένης τῆς εἰρημένης ὑποθέσεως ἐπιτοπίως καὶ διὰ τοῦ ἱεροῦ νόμου συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους δόθη πέρασ, ἐπειδὴ δὲ δι' αἰτήσεως ἦν ἤδη ἔδωκαν οἱ ὑπόφοροι τοῦ εἰρημένου χωρίου εἰς τὸ συμβούλιόν μου ἠτήσαντο καὶ παρακάλεσαν ἵνα ἐκδοθῇ ὑψηλῆ μου Διαταγῇ ἀπευθυνομένη πρὸς ὑμᾶς Βεζύρ προβάλλοντες ὅτι, καίτοι ἐξεδόθη ὑψηλῆ μου Διαταγῇ περὶ τῆς εἰρημένης ὑποθέσεως, οὗτος δὲν παύει καὶ ἤδη ἐπεμβαίνων, ἠρωτήθη τί δέον γενέσθαι, καὶ ἐπειδὴ κατόπιν τούτου ὑπεστειλώθη παρὰ τῶν ἀφιερωμάτων ὅτι δέον νὰ ἐκδοθῇ ὑψηλῆ μου Διαταγῇ ἐπιτάσσουσα τὴν ἐπίρρωσιν τῆς εἰρημένης ὑψηλῆς μου Διαταγῆς διότι αὕτη ἐδόθη συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας ὄρους τῶν φόρων καὶ ἐπειδὴ ὑποβληθέντος τούτου δι' ἐκθέσεως, ἐξεδόθη ὑψηλῆ μου θέλησις ὅπως συνῶδὰ πρὸς ταῦτα ἐκδοθῇ ὑψηλῆ μου, Διαταγῇ ἀπευθυνομένη πρὸς ὑμᾶς ἐξεδόθη καὶ ἀπεστάλη πρὸς ὑμᾶς ἡ παροῦσα μου ὑψηλῆ Διαταγῇ ἐπιτάσσουσα ἐκ νέου ὅτι διέταξα νὰ καταβάλλητε πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐνέργειαν κατὰ τὸν ἀναγραφόμενον τρόπον. Ἦδη ἅμα ὡς ἀφίχθῃ καὶ λάβης γνώσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ὑψηλῆς μου Διαταγῆς, τοῦ διατάγματος, τοῦ νόμου καὶ τῶν ὄρων τῶν φόρων νὰ καταβάλλητε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως θεωρουμένης τῆς εἰρημένης ὑποθέσεως ἐπιτοπίως συμφώνως πρὸς ὅ,τι διέταξα καὶ πρὸς τὰς πρότερον καὶ ἤδη ἐκδοθείσας Διαταγὰς μου καὶ συνῶδὰ τῷ ἱερῷ νόμῳ, τοῖς ὄροις τῶν φόρων καὶ τῇ προσθήκῃ τῆς ὑμετέρας γνώμης καὶ πείρας, δοθῇ πέρασ. Καὶ σὺ δὲ ἱεροδίκη ἐξεδόθη ὑψηλὸν μου Διάταγμα ἵνα καὶ σὺ ἐνεργήσης καὶ συμμορφωθῆς πρὸς τὴν ὑψηλῆ μου διαταγὴν καὶ ἀπόσχῃς ἀπὸ παντός τοῦ ἐναντίου. Διέταξα διὰ τῆς ὑψηλῆς μου Διαταγῆς ὅταν αὕτη φθάσῃ νὰ ἐνεργήσης συμφώνως πρὸς τὴν ἐπὶ τούτῳ ὡς ἄνω ἐκδοθείσα

ύψηλὴν μου Διαταγὴν. Οὕτω γνῶριζε, ἔχε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ὑψηλὸν μου σύμβολον.

Τῷ ἔκτῳ τοῦ μηνὸς Ζιλχιτζέ τοῦ χιλιοστοῦ διακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἀριθμὸς 5653. Βεβαιοῦται μετ' ἀντιπαραβολὴν ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἀκριβῆς μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου, φέροντος σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ χρονολογίας τῆς γενομένης μεταφράσεως σὺν τῇ σφραγίδι τοῦ γραφείου.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 28 Ἰανουαρίου 1916.

Οἱ βοηθοὶ Π. Α. Σκέφερης, Δ. Κατσιμπρας.

Ὅ,τι ἀκριβῆς ὡς ἄνω μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου. Ἐν Ἰωαννίνοις αὐθημερόν. Ὁ Ἑρμηνεὺς τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων. Ξ. Ἀδαμαντίδης.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τῆς ἀνά χειράς μου ἐπισημοῦ μεταφράσεως τοῦ πρωτοτύπου. Ἰωάννινα τῇ 16 Φεβρουαρίου 1916. Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος Γ. Σακκᾶς.

Τετιμημένε ἀρχιστράτηγε, ὁ ρυθμίζων τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόσμου, ὁ διευθύνων ταύτας δι' εὐστόχου κρίσεως καὶ ὀξυδερκείας, ὁ διεκπεραιῶν τὰ σπουδαῖα κοινὰ ζητήματα εὐστόχως, ὁ παγιῶν τὰς βάσεις καὶ τύχας τοῦ κράτους, ὁ στερεῶν τὰς βάσεις τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς δόξης ὁ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν διαφόρων χαρίτων τοῦ ὑψίστου Βασιλέως διοικητὰ Ἰωαννίνων, Αὐλῶνος καὶ Δελβίνου Βεζύρη μου Μαχμούτ Χαμδῆ Πασσᾶ. διαιωμισθεῖη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡ δόξα σου· καὶ σὺ ὁ ὑπογραμμὸς τῶν ἱεροδικαστῶν ἱεροδίκη Κονίτισης αὐξηθεῖη ἡ ἀρετὴ σου.

Ἄμα ὡς φθάσῃ τὸ αὐτοκρατορικὸν Σύμβολόν μου ἔστω ὕμιν γνωστὸν ὅτι, συνεπεῖα τῆς παρὰ τῶν ὑποφόρων τοῦ χωρίου Κερασόβου ὑπαγομένου εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Κονίτισης τῆς διοικήσεως Ἰωαννίνων προλαβόντως ὑποβληθείσεις αἰτήσεως, δι' ἧς προβάλλοντες ὅτι, ἐνῶ κατέβαλλον ἀνελλιπῶς ἀφ' ὅτου ἐγένετο ἡ καταγραφὴ τοὺς παρ' αὐτῶν εἰσπρακτέους αὐτοκρατορικοὺς μου φόρους καὶ ἀπαιτήσεις καὶ ὅτι τοῦ εἰρημένου χωρίου ὄντος κεφαλοχωρίου (χανεκές) ἀντίκειται εἰς τοὺς ὅρους ἢ χρῆσις τούτου ὡς τσιφλικίου, ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Φράσσαρη Ῥουστέμ βέης αὐθαιρέτως καὶ διὰ τῆς βίας εἰσπράττει εἰς ἀντίτιμον τὰ εἰσοδήματα αὐτῶν, λέγων ὅτι τὸ «εἰρημένον εἶνε ἀποκλειστικῶς τσιφλί-

κίόν μου μεταβιβασθέν ἐκ τοῦ πατρός μου», ἐξητοῦντο ὅπως ἐκδοθῆ ὑψηλὴ Διαταγὴ μου περὶ παύσεως τῆς ὡς ἄνω γενομένης ἐπεμβάσεως, ἐξεθόθη κατὰ τὸν μῆνα Ζηλιχίτζε τοῦ παρελθόντος ἔτους Διαταγὴ μου ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἀρχείων ἐπιτάσσουσα τὴν ἐπίλυσιν τῆς εἰρημένης ὑποθέσεως (σημείωσις: ἐνταῦθα καὶ ἐφεξῆς ὁ χάρτης δὲν ὑπάρχει) τοῦ εἰρημένου χωρίου ἔχοντος δέκα ἐννέα δύο τρίτα ἐκτάκτων φόρων οἰκίας (ἀβαρίζ χανεσί) τοῦ ἀρχαίου χωρίου (σημείωσις: ἐνταῦθα ὁ χάρτης εἶνε ἐφθαρμένος καὶ δὲν διακρίνονται λέξεις τινές) κατὰ δὲ τοὺς ὅρους τῶν φόρων ἀφοῦ οἱ κάτοικοι καταβάλλωσιν ἐγκαίρως καὶ ἀνελλιπῶς εἰς τὸν εἰσπρακτορα κατ' ἔτος συμφώνως τῇ διαταγῇ καὶ τῶν καταλόγων τοὺς ἐπ' αὐτῶν καταχωρημένους ἐκτάκτους φόρους ἐκ δὲ τῶν φόρων τῶν ἐπιβληθέντων εἰς τὰς ὑποδιοικήσεις δι' ὑψηλῶν διαταγῶν ἕκαστος τοῦ ἀναλογοῦν αὐτῶ (σημείωσις: ἐνταῦθα πάλιν ὁ χάρτης δὲν ὑπάρχει) συμφώνως τῶν παρὰ τοῦ ἱεροδικείου συνταγῆντι καταλόγων διανομῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος τῆς ἐπιβολῆς τῶν φόρων ἐπιτοπίως ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων ἀναλόγως πρὸς τὰ κτήματα, τὰς γαίας καὶ τὴν οἰκονομικὴν τῶν κατάστασιν, δέον ὅπως μὴ καταδυναστεύωνται καὶ ἐνοχλῶνται οὗτοι διὰ τῆς ἐπιβολῆς καὶ ἀπαιτήσεως ἄνευ ὑψηλῆς διαταγῆς περισσοτέρων φόρων ἀντικειμένων τῶ ἱερῶ νόμῳ ὡς καὶ διὰ λοιπῶν νέων καταδυναστεύσεων, ὅτι, ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τοῦ εἰρημένου χωρίου διὰ τῆς αἰτήσεως ἦν κατ' αὐτὰς ὑπέβαλον εἰς τὸ αὐτοκρατορικόν μου Συμβούλιον (σημ. ἐνταῦθα ὁ χάρτης δὲν ὑπάρχει) ἠτήσαντο καὶ ἐξελιπάρησαν ὅπως ἐπειδὴ ὁ εἰρημένος παρὰ τὴν ὑψηλὴν Διαταγὴν μου (σημ. ἐνταῦθα ὁ χάρτης εἶνε ἐφθαρμένος) ἐκδοθῆ ἐκ νέου (σημ. ἐνταῦθα ὁ χάρτης εἶνε ἐφθαρμένος) καὶ ἐπειδὴ κατόπιν ἐρωτήσεως περὶ τῶν δεόντων γενέσθαι ὑπεσημειώθη ὅτι ἡ εἰρημένη ὑψηλὴ διαταγὴ συμφώνως (σημ. ἐνταῦθα ὁ χάρτης δὲν ὑπάρχει) ἐπιβάλλεται ὅπως ἐκδοθῆ ἐκ νέου ὑψηλὴ Διαταγὴ μου ἐπιρρωνύουσα, ὑποβληθέντω δὲ τούτων δι' ἐγγράφου ἐξεδηλώθη ὑψηλὴ μου θέλησις περὶ ἐκδόσεως συνωδὰ πρὸς ταῦτα ὑψηλῆς μου Διαταγῆς. Σὺ Βεζύρη νὰ καταβάλλῃς πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐνέργειαν πρὸς τὰ ἄνω (σημ. ἐνταῦθα ὁ χάρτης δὲν ὑπάρχει) ἐξεδόθη ὑψηλὴ μου Διαταγὴ καὶ ἐδόθη εἰς χεῖρας τῶν εἰρημένων ραγιάδων.

Ἦδη ἅμα φθάση αὕτη καὶ λάβης γνῶσιν τοῦ ὑψηλοῦ διατάγματός μου νὰ ἐπιλύσης τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐπιτοπίως συμφώνως πρὸς ὃ, τι διέταξα καὶ πρὸς τὰς προλαβόντως καὶ κατ' αὐτὰς ἐκδοθεῖσας ὑψηλὰς διαταγὰς μου καὶ κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον καὶ διὰ τῆς συμβολῆς τῆς ὑμετέρας γνώμης καὶ πείρας καὶ νὰ καταβάλῃς πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως δοθῇ πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας ὅρους τῶν φόρων. Καὶ σὺ δὲ ἱεροδίκη ἐξεδόθη ὑψηλὸν διάταγμά μου, ὅπως καὶ σὺ συμμορφωθῆς πρὸς τὴν ὑψηλὴν διαταγὴν μου καὶ ἀπέχῃς ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαταγῆς ταύτης. Διέταξα ὅταν φθάση ἢ ὑψηλὴ μου διαταγὴ ἐνηργήσητε συμφώνως πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑψηλοῦ Διατάγματός μου ὅπερ ἐξεδόθη ἐπὶ τούτῳ συμφώνως πρὸς τὰ ἄνω, οὕτω γνώριζε καὶ ἔχε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ συμβολόν μου. Τῆς 13ης τοῦ μηνὸς Τζεμαζι - οὐλ - ἀχῆρ τοῦ χιλιοστοῦ διακοσιοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἐνάτου ἔτους, Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἄριθ. 5666.

Βεβαιοῦται μετ' ἀντιπαραβολῆν ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶνε ἀκριθῆς μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου, φέροντος σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς χρονολογίας τῆς γενομένης μεταφράσεως σὺν τῇ σφραγίδι τοῦ γραφείου. Ἐν Ἰωαννίνοις τῆς 28 Ἰανουαρίου 1916. Οἱ βοηθοὶ Π.Α. Σκέφερης, Δ. Κατσιμπρας.

Ὅ,τι ἀκριθῆς ὡς ἄνω μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου. Ἰωάννινα αὐθημερόν. Ὁ Ἑρμηνεὺς τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων. Ξ. Ἀδαμαντίδης.

Καθαρὸν ἀντίγραφον τοῦ ὑψηλοῦ φερμανίου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ αὐτοκράτορος Σουλτάν Μαχμουτ Χάν.

Ἐγὼ ὁ Σουλτάν Μαχμουτ Χάν ὁ ὁποῖος ἐκδίδω τὸ φερμάνι μου μουτεσαριφλίκι: Ἰωάννινα, Αὐλῶνα καὶ Δέλβινο ἐσὺ Βεζύρη μου Ἐμὴν Πασιᾶ σὲ ἐξορκίζω ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ καὶ τῶν προφητῶν νὰ πηγαίνῃς εἰς Καζᾶ Κόνιτσα: εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν μου εἶνε ἕνα χωρίον Κεράσοβον. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὅπου ἔγινεν ἡ καταγραφή τὰ Βασιλικά μου πληρώματα τὰ πληρώνουν ἕως τὸν παρᾶν καὶ δὲν ἀφήνουν κοσοῦρι· αὐτὸ τὸ χωρίον ὀλιγοστὸν χωρίον διὰ νὰ γίνῃ τσιφλίκι τοῦτο εἶναι ἄνομον καὶ ἀδύνατον καὶ καθόλου δὲν τὸ δέχεται ἡ Αὐτοκρατορία μου καὶ βγαίνει ἕνας ἀπὸ Φράσαρη ὁ ὁποῖος ὀνομά-

ζεται Ρουστέμ Βέης και λέγει ότι τὸ ἔχει τσιφλίκι ἀπὸ τὸν πατέρα του και παίρνει τὸ ταχσλάτι (εἰσόδημα) και διὰ τοῦτο ἔκαμαν ἀρτζουάλι τὸ κοινὸν Κερασόβου και ἔκαμαν παράπον διὰ αὐτὸ ἔδωσα τὸ φερμάνι διτι τὸ χωρίον Κεράσοβον δὲ εἶναι τσιφλίκι ἀλλὰ εἶναι κεφαλοχωρι εἶναι ἀδυνατον πράγμα νὰ γίνη τιφλίκι καθὼς φαίνεται εἰς τὰ καέτχια εἶναι γραμμένον εἰς κοινὸν κεφαλοχωρι και τὰ βασιλικά του πληρώματα πληρώνουν εἰς τοὺς Μεμούρηδες και δὲν κάμου διαφορετικά και ἀπὸ τώρα κατὰ τὸ φερμάνι μου και αὐτὰ τὰ δευτέρια ὅπου φαίνονται νὰ εἶναι ὁ καθένας τέλει οἱ κοκύρη εἰς τὸ κτήμα του και τὰ βασιλικά πληρώματά μου νὰ πληρώνουν ἀμέσως κατὰ δύναμιν λοιπὸν νὰ σηκωθῆς νὰ πηγαίνη ἐπιτοπίως εἰς τὸ ἴδιον χωρίον διὰ τοῦτο σοῦ στέλλω τὸ φερμάνι μου τοῦτο σοῦ εἶχα δώσει και ἄλλο φερμάνι και σὺ δὲν ἐξετέλεσες κατὰ τὸ πρῶτον φερμάνι μου ἔπειτα οἱ Κερασοδίται ἔκαμαν και ἄλλο ἀρτζουάλι και διὰ τοῦτο σοῦ στέλλω τὸ δεύτερον τοῦτο φερμάνι καθὼς και τὸ πρῶτον ὅπου σοῦ ἔστειλονὰ τὰ διαβάσης και νὰ φέρης ἀποτέλεσμα τέλο χωρίς νὰ κάμης διαφορετικά κατὰ τὸ πρῶτο φερμάνι μου και κατὰ τοῦτο ἀκόμη νὰ τὰ ἐκτελέσης. Ἐὰν κάμης διαφορετικά τζεβάπι δὲν μοδίνης.

Ἱεροδίκης Κονίτσης (Ἄβδουλ Μουκήμ). Οἱ ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Κερασόβου ὑπαγομένου εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Κονίτσης Ἕλληνες τὴν καταγωγὴν και Ὀθωμανοὶ ὑπήκοοι πάρεδρος Βασίλειος υἱὸς Γεωργίου υἱοῦ Κυρήτση και τὰ μέλη Κωνσταντῖνος υἱὸς Δημητρίου υἱοῦ Μπαῖλα Γουδούη, Χρῆστος Νικολάου υἱοῦ Τέλη Εὐάγγελος υἱὸς Νικολάου υἱοῦ Δημητρίου Νάκου, Γεώργιος υἱὸς Δημητρίου υἱοῦ Γιαννούλη υἱοῦ Παύλου, Γεώργιος υἱὸς Θανάση υἱοῦ Βασιλείου υἱοῦ Νικολάου Γογκέτη, Χαρίσης υἱὸς Γεωργίου υἱοῦ Χαρίση, Πανάγιω θυγάτηρ Μήτρου υἱοῦ Χρήστου, Νικόλαος υἱὸς Δημητρίου υἱοῦ Νάκου Κώστα, Χρῆστος υἱὸς Βασιλείου υἱοῦ Γεωργίου υἱοῦ Γιάννη Μωραῖτη, ὧν ὅλοι αἱ νόμιμα συναλλαγαὶ εἶναι ἰσχυραὶ και ἐκτελεσταὶ και ὧν ἡ ταυτότης ἀπεδείχθη διὰ τῆς περιγραφῆς

τῶν ἐν Κονίτῃ προσωρινῶς διαμενόντων Ὀθωμανῶν ὑπηκόων καὶ Ἑλλήνων τὴν καταγωγὴν Κωνσταντίνου υἱοῦ Ζήση Τσάνο καὶ Χριστάκη υἱοῦ Παπαῦ Κώστα Οἰκονόμου ἐνώπιον τῆς ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ Κονίτῃς συγκροτηθείσης ἱερᾶς συνεδριάσεως, ἐδήλωσεν ἕκαστος οἰκειοθελῶς τὰ ἐξῆς: «διωρίσαμεν διὰ γενικῆς καὶ νομίμου πληρεξουσιότητος πληρεξουσίου ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῶν καὶ ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς ἀποδοχῆς των τοὺς Ἰσμαήλ Βεχμπῖν υἱὸν Μεχμέτ Ταχέρ ἀγὰ Κατῆ Ζαδὲ ἐκ Λιμποχόβου ὀρμώμενον, τὸν Ἰωαννίτην Νέστορα υἱὸν Γεωργίτση, τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει δικηγόρον τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Κτηματολογίου Χασάν Ταχσιν καὶ τὸν ἐκ τῶν δικηγόρων Γεώργιον υἱὸν Δημητρίου Χοίβαρη, ὅπως παριστάμενοι οὗτοι ἀπὸ κοινοῦ καὶ διδαιτέρως ἕκαστος ἐνώπιον ὅλων τῶν ἱερῶν Ὀθωμανικῶν δικαστηρίων, τῶν Πολιτικῶν, Ποινικῶν καὶ Ἐμπορικῶν τμημάτων τῶν τακτικῶν δικαστηρίων τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων καὶ λοιπῶν τμημάτων θεωρῶσι καὶ ἐξεμολύνωσι παντὸς εἴδους ἀγωγὰς ἀφορώσας τὸ ἄτομόν μας καὶ τὰ κοινὰ δικαιώματα καὶ συμφέροντα τῶν κατοίκων τοῦ εἰρημένου χωρίου Κερασόβου, ἀποτελοῦντες φυλὴν μὴ περιορισμένην καὶ οὔτινος τυγχάνομεν παρέδρου καὶ μέλη καὶ ἐν γένει διεξαγάγωσι καὶ ἐκδικάζωσι τὰς καθ' ἡμῶν ἢ ὑπὲρ ἡμῶν ἐκκρεμεῖς ὑπαρχούσας καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀναφυησομένας ἀγωγὰς καὶ διαφορὰς ἀφορώσας τὰ κοινὰ συμφέροντα τῶν εἰρημένων κατοίκων καὶ ἡμῶν, οἵασδήποτε ὑποθέσεις καὶ στρεφομένας καθ' οἴουδήποτε, δικάζονται καὶ γίνονται ἀντίδικοι καὶ ἐνάγοντες καὶ ἐναγόμενοι πρωτοδίκως, κατ' ἔφεσιν, κατ' ἀνακοπὴν ἀναιρεσιν καὶ κατ' ἀναθεώρησιν προτείνωσι μάρτυρας, παρίστανται κατὰ τὴν ἐξέτασιν τούτων καὶ ἀπορρίπτωσι μάρτυρας, ἐπάγωσι καὶ δέχονται ὄρκους, συντάττουσι παντὸς εἴδους ἔγγραφα καὶ δικόγραφα, οἷα ὑπομνήματα, αἰτήσεις, κατασχέσεις καὶ παραγγελίας, υποβάλλωσιν εἰς τὰ ἀπαιτούμενα γραφεῖα, συντάσσωσι κλήσεις παντὸς εἴδους δικόγραφα, κοινοποιῶσι καὶ δέχονται κοινοποιήσεις, ἐπιβάλλωσι κατασχέσεις καὶ ζητῶσι τὴν ἄρσιν τούτων, ἐγείρωσι διεκδικητικὰς ἀγωγὰς, λαμβάνωσιν ἀποφάσεις καὶ αἰτῶνται τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ἐν γένει πράττωσι πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται καὶ διορίζωσι καὶ ἕτερον». Μεθ' ὃ καταχωρηθῶσιν τῶν ὡς ἄνω δηλώσεων ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κατακεχωρημένων παρόντων, καὶ βεβαιωθῶσιν διὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν εἰρημένων ὁμολογησάντων καὶ ἐπιρρωσθῶσιν διὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν παρόντων τῇ αἰτήσῃ ἐγράφη τὸ παρὸν τῇ 20ῇ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου - ἀχῆρ 1320.

Τὸ παρὸν εἶναι ἀντίγραφον ἑξαχθὲν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 39 κώδικος, μετ' ἀντιπαραβολὴν εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸ πρωτότυπον. Γραμματεὺς Ἱεροδικείου τ.σ. Μεχμέτ Σεβκῆ.

Ἀριθμὸς 5462

Βεβαιοῦται μετ' ἀντιπαραβολὴν ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἀκριθῆς μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου, φέροντες σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ χρονολογίας τῆς γενομένης μεταφράσεως μετὰ σφραγίδος τοῦ γραφείου. Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 12 Νοεμβρίου 1915. Ὁ Βοηθός. Π. Σ κ έ φ ε ρ η ς

Ὅ,τι ἀκριθῆς ὡς ἄνω μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου ἐγγράφου. Ἐν Ἰωαννίνοις αὐθημερόν. Ὁ Ἑρμηνεὺς τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων Ξ. Ἀ δ α μ α ν τ ί δ η ς

2) 504
Ἀναφέρονται τὰ ὅρια τῶν ἀγρῶν, οὓς ἐξουσιάζει ὁ Γιάννης Λώλης. Θέσις: στήν πλάκα, τεμάχιον 1) ὡς ἔγγιστα δύο κιλά σπόρου. Ὅρια: ἀφ' ἑνὸς (δυσανάγ.) Ζῆκο, ἀφ' ἑτέρου Ἀγγέλη Σουῦλπο, ἀφ' ἑτέρου μὲ ἀγρὸν Λώλη, ἀφ' ἑτέρου Κητάρη. Θέσις: ἀγρὸς (δυσανάγ.) Μπικούζι;) τεμάχιον 1, ὡς ἔγγιστα 4 κιλά σπόρου, Ὅρια: ἀφ' ἑνὸς Παπαδημητρίου, ἀφ' ἑτέρου μὲ ἀγρὸν Λώλη, ἀφ' ἑτέρου μὲ Ζήση Τέλη καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μὲ χέρσον τόπον. Θέσις: ἀγρὸς Στύλα Πίνα, τεμάχιον 1, ὡς ἔγγιστα ὁ κιλά σπόρου. Ὅρια: ἀφ' ἑνὸς ἀγρὸς Τζίμο Μπόλιου, ἀφ' ἑτέρου Λιόλη, ἀφ' ἑτέρου Γεωργίου Ζούλιο, καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ χέρσον τόπον. Αἰτία συντάξεως τοῦ παρόντος ἐγγράφου εἶναι ἡ ἐξῆς: ὁ Γιάννης Λιόλης κάτοικος χωρίου Κερασόβου ἐπώλησε τοὺς ὡς ἄνω ἀροτριουμένους ἀγροὺς κειμένους ἐν τῇ γῆ τῶν ὀρίων τοῦ χωρίου Κερασόβου τυγχάνοντας ἐκ τῶν δι' Αὐτοκρατορικοῦ Διατάγματος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας τελούντων χωρίων ὑποδιοικήσεως Κονίτισης ἐν ἔτει χίλια διακόσια τεσσαράκοντα ἀντὶ τριακοσίων πενήκοντα γροσίων εἰς τὸν φέροντα τὸ παρὸν κάτοικον τοῦ εἰρημένου χωρίου εἰς τὸν (ἐνταῦθα ὁ χάρτης εἶναι ἐφθαρμένος) Γιάπλα ὅστις κατέβαλε τὸ εἰς ἐμὲ ἐκ τῆς πράξεως τῆς πωλήσεως ἀνήκον τέλος, ἐδόθη δὲ πρὸς ἐξουσίαν ἄδεια. Ἐφ' ἣ ἐν ὄσω οὗτος καταβάλλει κατ' ἔτος τὴν νόμιμον δεκάτην μηδεὶς ἐξ ἡμῶν ἢ τρίτος ἐνοχλῆ τὸν εἰρημένον, ἐγράφη τὴν εἰρημένην χρονολογίαν 1240 τ.υ. Ἀχμέτ Μουσταφᾶ τ.υ. (δυσ-

σανάγνωστον) Σημ. Μετάφρασις γραφείου, ὅπισθεν ὑπάρχουσιν ἐν λευκῷ ἢ σφραγίς Ἀχμέτ Μουσταφᾶ καὶ Σαΐουδδέν.

Ἄριθμὸς 5461.

Βεβαιοῦται μετ' ἀντιπαραβολῆν ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἀκριθῆς μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου, φέροντος σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ χρονολογίας τῆς γενομένης μεταφράσεως μετὰ σφραγίδος τοῦ γραφείου. Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 12 Νοεμβρίου 1915. Ὁ βοηθὸς Π. Α. Σκέφερης.

Ὅ,τι ἀκριθῆς ὡς ἄνω μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου ἐγγράφου. Ἐν Ἰωαννίνοις αὐθημερόν. Ὁ Ἑρμηνεὺς τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων. Ξ. Ἀδαμαντίδης.

18

Αἰτία τοῦ παρόντος ἱεροδικαστικοῦ ἐγγράφου (μουρασιλέ) εἶναι ἡ ἐξῆς: ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τῆς ἱεράς συνεδριάσεως τῆς συγκροτηθείσης ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων, ὁ Σαλήχ βέης υἱὸς Ἀλῆ βέη πληρεξούσιος διὰ τὴν κάτωθι μνημονευομένην ἀγωγὴν παρὰ τοῦ ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου ὑπαγομένην εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Κονίτσης, ὑπελοῦς (ζεμῆ) Ἰωάννου υἱοῦ Δημητρίου Νάκου, ἤγειρεν ὡς πληρεξούσιος ἀγωγὴν ἐναντίον τοῦ ἐκ τῶν ὑποτελῶν (ζεμῆ) τοῦ εἰρημένου χωρίου Ἀδάμου υἱοῦ Μακρυγιάννη καὶ ἀνέπτυξε τὸν δισχυρισμὸν τοῦ ὅτι «πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν ὁ εἰρημένος ἐντολέυς μου Γιάννης κατεσκεύασεν ἐπὶ τοῦ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ εἰρημένου χωρίου χέρσου τόπου ἓνα μύλον μανδανίου καὶ κατασκευάσας τὸν αὐλακα τοῦ ὕδατος διοχέτευσε τοῦτο εἰς τὸν μύλον του, ἀκολούθως ὁ εἰρημένος Ἀδάμος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἰρημένος Μακρυγιάννης κατασκευάσαντες κάτωθι τοῦ μύλου τοῦ ἐντολέως μου καὶ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν των ἓνα μύλον ἔλαβον ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὸ ἐκ τοῦ μύλου τοῦ ἐντολέως μου ῥέον ὕδωρ καὶ διωχέτευσαν τοῦτο εἰς τὸν μύλον των καὶ οὕτως ἀπὸ τριῶν μηνῶν ὁ μύλος τοῦ ἐντολέως μου Γιάννη ἔμεινεν ἀδρανῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ εἰρημένος Ἀδάμος σκοπεῖ νὰ περάσῃ τὸ ὡς ἄνω ὕδωρ ἐκ τοῦ μύλου τοῦ ἐντολέα μου, ἐξαιτοῦμαι περ συνεπάγεται μεγάλην ἀδικίαν εἰς τὸν ἐντολέα μου, ἐξαιτοῦμαι ὡς πληρεξούσιος, ἵνα ἀρθῇ ἡ ἐπέμβασις τοῦ εἰρημένου». Μετὰ τὴν δήλωσιν ταύτην ἐρωτηθεὶς ὁ εἰρημένος Ἀδάμος ἀπήντησεν ὅτι τὸ ὡς ἄνω ὕδωρ ἀνέκαθεν διήρχετο ἐκ τοῦ μύλου τοῦ εἰρημένου ὑποτελοῦς Γιάννη καὶ ἐπειδὴ «τὸ ἀρχαῖον ἀφίνεται κατὰ τὴν ἀρχαιότητά του διοχετεύων τὸ ὡς ἄνω ὕδωρ ἐκ τοῦ μύλου τοῦ εἰρημένου

Γιάννη ὀδηγῶ εἰς τὸν μύλον μου». Εἰς ταῦτα ἀπαντῶν ὁ εἰρημένος πληρεξούσιος ἐδήλωσεν ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ εἰρημένου Μακρυγιάννη καὶ ὁ ἴδιος πρὸ ὀκτῶ μηνῶν ὠμολόγησεν ἐν τῇ Μητροπόλει ὅτι «ἐπειδὴ διοχετευθέντος ἐπὶ τρεῖς μῆνας τοῦ ὡς ἄνω ὕδατος ἐκ τοῦ μύλου τοῦ εἰρημένου ὑποτελοῦς Γιάννη παρέμεινε μετὰ ταῦτα ὁ εἰρημένος μύλος ἐν ἀδρανείᾳ, κατασκευάσαντες αὐλακα εἰς ἕτερον μέρος διοχετεύσαμεν τὸ ὡς ἄνω ὕδωρ καὶ ὅτι δὲν ἔχομεν ἀνέκαθεν δικαίωμα». Μετὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἄρνησιν ἐπειδὴ ζητηθεισῶν παρὰ τοῦ εἰρημένου πληρεξουσίου ἀποδείξεων συμφώνως πρὸς τὴν ἀγωγὴν του, ἀπέδειξεν οὗτος συμφώνως πρὸς τὸν ἱερὸν νόμον διὰ τῶν καταθέσεων τῶν ἐλευθέρων προσώπων καὶ τῶν εὐυπολήπτων προκρίτων Κονίσης Νικολάου Ζήση καὶ Νικολάου Τατισσοπούλου, ὧν τὸ παραδεκτικὸν τῆς μαρτυρίας ἐξηκριθῆθη μετὰ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὴ δὲ καὶ κατόπιν τούτου ὁ εἰρημένος Ἀδάμος μὴ ὑπακούσας ἐζήτησεν ἵνα γίνῃ ἐπιτοπίως ἐξέτασις παρὰ τοῦ Ἱεροδικείου μετέβην ὁ ἴδιος ἐπιτοπίως, ἔνθα γενομένης αὐτοψίας ἀπεδείχθη καὶ διὰ τῶν κατοίκων τοῦ εἰρημένου χωρίου ὅτι ἔχει ὡς ἄνω. Ἐφ' ᾧ συμφώνως πρὸς τὰ ἄνω παρεμποδίσθη ὁ εἰρημένος ἐναγόμενος ὑποτελής Ἀδάμος καὶ γραφέν τὸ παρὸν ἔγγραφο (μουρασιλὲ) ἐδόθη εἰς χεῖρας τοῦ εἰρημένου ἐνάγοντος ὑποτελοῦς Γιάννη. Τῇ 11 Αὐγούστου 68 τ.σ. Μεχμέτ Σαλήχ ἔπονται Ἑλληνιστὶ ὑπογραφαί.

Ἀριθμὸς 5464.

Βεβαιοῦται μετ' ἀντιπαραβολὴν ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶνε ἀκριθῆς μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἔγγραφου, φέροντος σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς χρονολογίας τῆς γενομένης μεταφράσεως σὺν τῇ σφραγίδι τοῦ γραφείου. Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 12 Νοεμβρίου 1916. Ὁ βοηθὸς Π.Α. Σκέφερης.

Ὅ,τι ἀκριθῆς ὡς ἄνω μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἔγγραφου. Ἰωάννινα αὐθημερόν. Ὁ Ἑρμηνεὺς τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων. Ξ. Ἀδαμαντίδης.

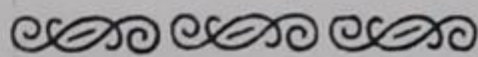
Ἀναφέρονται οἱ ἀγροὶ μετὰ τῶν ὀρίων, οὓς ἐξουσιάζει ὁ Παπαγιάννης. Θέσις: ἀγρὸς Γιάννη, τεμάχιον 1, κιλὰ σπόρου 7. Ὅρια ἀφ' ἐνὸς μὲ ἀγρὸν Γεωργίου Ζούλη, ἀφ' ἐτέρου μὲ ἀγρὸν Κώστα Κώτσου, ἀφ' ἐτέρου μὲ ἀγρὸν Νικόλα Τσάτση καὶ ἀφ' ἐτέρου ὄρη ἐκτὸς συναλλαγῆς (μπουμπάχ). Θέσις ἀγρὸς Μῆχλα, τεμάχιον 1, ὡς ἔγγιστα τρία στρέμματα, κιλὰ σπόρου 2. Ὅρια: ἀφ' ἐνὸς χέρσος ἀκαλλιέργητος τόπος, ἀφ' ἐτέρου ἀγρὸς Τσίτσου Παπαῦ. Θέσις: ἀ-

γρός Πλακῆ, τεμάχιον 1, ὡς ἔγγιστα κιλὰ σπόρου 2. Ὅρια: ἀφ' ἐ-
 νὸς Νικόλα Γιαγιλά, ἀφ' ἐτέρου ἀγρός Γιάννη (δυσαναγν.), ἀφ' ἐτέ-
 ρου ἀγρός Τσημο Χαρίση καὶ ἀφ' ἐτέρου δημοσία ὁδός. Θέσις: ἀγρός
 Πῆτα, τεμάχιον 1, ὡς ἔγγιστα κιλὰ 5. Ὅρια ἀφ' ἐνὸς ὁ εἰρημένος Ἀδά-
 μος, ἀφ' ἐτέρου (δυσανάγν.) ἀφ' ἐτέρου Θανάση Δίβα, ἀφ' ἐτέρου χέρ-
 σος ἀκαλλιέργητος τόπος. Αἰτία συντάξεως τῶ παρόντος ἐγγρά-
 φου εἶναι ἡ ἐξῆς: Οἱ ἐν τῇ γῆ ὀρίων χωρίου Κερασό-
 βου τυγχάνοντος ἐκ τῶν χωρίων τῶ τιμαρίου ὅπερ ἐξουσιάζω δι'
 ὑψηλοῦ βερατίου κατὰ τὸ ἔτος χίλια διακόσια τριάκοντα τέσσαρα,
 κείμενοι ἀγροὶ τοῦ ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ εἰρημένου χωρίου Παπα-
 γιάννη, οἱ ἀγροὶ οἱ ἀροτριούμενοι ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρεται, ἐδόθη ἄ-
 δεια εἰς τὸν φέροντα τὸ παρὸν ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ εἰρημένου χω-
 ρίου Λώλην ἀντὶ πεντακοσίων γροσίων ὅπως ἐφ' ὅσον δίδη τὴν νό-
 μιμον δεκάτην μὴ παρενοχλήτῃς ἐξ ἡμῶν ἢ ἄλλων, ἐ-
 γράφη κατὰ τὴν εἰρημένην χρονολογίαν 1234 τ.υ. Ἀχμέτ υἱὸς Μου-
 σταφᾶ Σαϊδέν.

Ἀριθμὸς 5459.

Βεβαιοῦται μετ' ἀντιπαραβολὴν ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἀκριθῆς
 μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου Τουρκικοῦ ἐγγράφου, φέρον-
 τος σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ χρονολογίας τῆς γενομένης μετα-
 φράσεως μετὰ σφραγίδος τοῦ γραφείου. Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 12 Νοεμ-
 βρίου 1915. Ὁ βοηθὸς Π. Σκέφερης.

Ὅ,τι ἀκριθῆς ὡς ἀνω μετάφρασις τοῦ προσκεκολλημένου ἐγ-
 γράφου. Ἐν Ἰωαννίνοις αὐθημερόν. Ὁ Ἑρμηνεὺς τοῦ Πρωτοδικείου
 Ἰωαννίνων. Ξ. Ἀδαμαντίδης.

A 5462

B 5458

Γ 5653

E 5666

στ 5462 4

z 5467 24

u 5466 51

θ 5459 18

1918
1919
1920
1931
1932
1933
1941
1951
1952
1953

z
B
Γ
Δ
A
H
στ

ΝΟΜΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω προκύπτουσι πρὸς λύσιν τὰ ἑξῆς ζητήματα, περὶ ὧν κληθεὶς ὁ ὑποφαινόμενος νὰ ἐκφέρω γνώμην ἀποφαινομαι ὡς ἔπεται:

Ζήτημα 1ον.

Ἐγένοντό ποτε ὁ Τακῆ Βέης καὶ Σία κάτοχο καὶ κύριοι τοῦ χωρίου Κερασόδου;

Πρὸ παντὸς δέον νὰ καθορισθῇ σαφῶς πόσας κατηγορίας γαιῶν ἀναγνωρίζει ὁ περὶ γαιῶν Ὁθωμ. Νόμος, διότι κατ' αὐτὸν πάντως κριτέα τὰ πρὸς λύσιν ὑποβαλλόμενα ζητήματα.

Ὁ περὶ γαιῶν Ὁθωμ. Νόμος τῆς 7 Μαζάν 1274 (21 Ἀπριλίου 1858) πραγματευόμενος κυρίως περὶ δημοσίων γαιῶν πέντε κατηγορίας τούτων διακρίνει. α') τὰς καθαρᾶς κυριότητος γαίας (μεμλουκέ) ἤτοι τὰς ἐχούσας ὀρισμένον ἰδιοκτῆτων καὶ κύριον β') τὰς δημοσίας (ἐμισέ) γ') τὰς ἀφιερωμένας (μεθκουφέ) δ') τὰς δημοσίας χρήσεως (μετρουκέ) καὶ ε') τὰς νεκράς (μιδάτ).

Αἱ καθαρᾶς ἰδιοκτησίας γαῖαι ὑποδιαιροῦνται εἰς τέσσαρα εἶδη ἤτοι (α') εἰς τὰς εἰς χωρία καὶ κώμας ὡς καὶ εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν ὡς παραρτήματα κατοικίας εὗρισκομένας γαίας ἡμίσεος τοῦλάχιστον στρέμματος (β) εἰς τὰς κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ἱεροῦ Νόμου ἀπὸ δημοσίων εἰς πλήρη ἰδιοκτησίαν μετατραπέισας (μιλγκιέ) (γ) εἰς τὰς τελούσας δεκάτην (οὔσριγιέ) ἤτοι εἰς τὰς κατὰ τὴν κατάκτησιν τοῖς νικηταῖς Μουσουλμάνοις παραχωρηθείσας γαίας (δ') εἰς τὰς φορολογουμένας ἤτοι τὰς κατὰ τὴν κατάκτησιν τοῖς ἠττημένοις μὴ Μουσουλμάνοις ἤτοι Χριστιανοῖς, Ἰουδαίοις κ.λ.π. ἀφεθείσας γαίας, αἵτινες τελοῦσι διττὸν φόρον πάγιον δηλ. ἢ ἔγγειον καὶ ἕτερον ἐπὶ τῆς ἐσοδείας ποικίλοντα μεταξὺ 10—50% (Ἴδε ἄρθρ. 1 καὶ 2 Νόμου περὶ γαιῶν). Αἱ διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις αὗται δὲν εἰσήχθησαν τὸ πρῶτον διὰ τοῦ περὶ γαιῶν Νόμου προϋπῆρχον καθιερωμένοι διὰ τοῦ κοινοῦ Ὁθωμ. δικαίου. Ἡ δὲ διάκρισις τῶν δημοσίων γαιῶν ἀπὸ τῶν τῆς καθαρᾶς ἰδιοκτησίας καὶ τούτων πρὸς ἀλλήλας καθορίζει ἀμετατρέπτως καὶ ὀριστικῶς τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν καθὼς οὔτε φόρος οὔτε ὁ χαρακτῆρ δύναται ὕστερον νὰ μεταβληθῇ.

La nature de chaque terre soit decimale, soit tributaire une fois fixée á l' époque de la conquete sui vant la reliqion du possesseur ne peut pas varier. La nature d' une terre tributaire est invariable, mais celle des terres decimales change lorsque elles sont possedées = par des non Mahometants (M. D' Osson).

Ἡ Ἑπειρος οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι τελευταία περιῆλθεν εἰς τὴν τῶν Ὁσμανιδῶν κατάκτησιν. Ἐπὶ Μουράτ τοῦ Β' (1442) τὸ τμήμα τῶν Ἰωαννίνων καὶ Ἄρτης δὲν κατεκτήθη, ἀλλὰ περιῆλθεν εἰς τοὺς Τούρκους δυνάστας δυνάμει συνθήκης. Κάρολος ὁ Β' ὁ τελευταῖος τῆς Ἑπείρου Δεσπότης ἐθεωρήθη ἀπὸ τοῦ 1432 φόρου ὑποτελεῖς τῷ Σουλτάνῳ, περιορισθείσης τῆς δικαιοδοσίας του μόνον εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἄρτης, ἐν ἣ εἶχε τὴν ἔδραν αὐτοῦ:

«Amurat neuv ème monarque de la dynastie des Ottomans, qui monta sur le trône en 1422, ne tarda pas á reprendre les plans de ses ancêtres contre la Grèce. Les Ep rotes lui disputerent d' abord avec succès l' entrèe des defilés de Pinde, mais éqcurantés par une sommation que ce prince leur adressede son camp devant Thessalonique ils resulerent de se sommettre. C' est pou quoi ils lui disputerent un certain nombre des citoyens les plus distingués de la ville qui reglereyt une capitulation avec «Sultan pris Salonique ou son quartier était établi dans un lieu appelé Klidi on la clef (Rouqueville, Voyage de la Grèce). Διὰ τῆς συνθήκης ταύτης ἀνεχωρίζοντο τοῖς Ἑπ. πρώταις πλὴν τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς προνόμια.

α) Τὸ ἐξασκεῖν ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ τὰ ἔκπαλαι κρατοῦντα ἔθιμα.

β) Τὸ νέμεσθαι καὶ καρποῦσθαι ἕκαστον πολίτην ἀνενόχλητον τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ ἐπὶ ἑτησίᾳ δόσει ἑνὸς χρυσοῦ νομίσματος ζέρι καλουμένου καὶ ἴσα δυναμένου πρὸς 4 ρουμπιέδες. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅθεν ἱστορικὸν γεγονός ὅτι τὰ χωρία τῆς Ἑπείρου πρὸ χρόνων ἀμνημονεύτων παρέμειναν πάντοτε ἰδιοκτησία τῶν ἀνέκαθεν κατεχόντων καὶ καλλιεργούντων αὐτὰ χωρικῶν. Εἰς οὐδένα δὲ οὐδέποτε παρὰ τῶν Σουλτάνων ἐπωλήθη ἢ ἐδωρήθη ἔδαφος ὡς ἀντιβαίνοντος τοῦ τοιοῦτου εἰς ρητὴν τοῦ Κορανίου διάταξιν. Μόνον εἰς τὰ θρησκευτικὰ τεμένη (τζαμιά) ἐπετρέπετο τοιαύτη δωρεὰ γενομένη δι' ἰραδὲ μνημονεύοντος ἀκριβῆ τὴν ἱερότητα τοῦ σκοποῦ τῆς δωρεᾶς. Ἀλλὰ πλὴν τῆς ἀπροσμάχητου ταύτης ἀληθείας ὁ ὑπομνηματιστὴς τοῦ Ὁθωμ. Νόμου Ἀριστάρχης Βέης ἐξηγῶν λέγει ὅτι ἡ νομὴ (ossession) εὗτη ἔχει συγγένειον 1) πρὸς τὴν διηνεκῆ μίσθωσιν (agrorum civitatis re et galium) δι.λ. τὴν ἐμφύτευσιν ἐμπρόσμετο

κληρονομικὸν δικαίωμα προσεγγίζον τῇ κυριότητι. 2) πρὸς τὴν ἐπι-
καρπίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο τούτων θεσμῶν κειμένη ἢ κατοχὴ αὕτη
(τὸ τεσαροῦφ) παρέχει τῷ κατόχῳ τὸ δικαίωμα τῆς κορπώσεως κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς ψιλῆς κυριότητος (dominium pro
hereodis) ἀνηκούσης εἰς τὸ Δημόσιον. Τίνες κυρίως αἱ ἐξουσίαι τοῦ δι-
καιούχου τούτου ὀρίζει τὸ Διάταγμα Σουλεϊμάν τοῦ Νομοθέτου ἔχον
οὕτω:

“Ὅταν ὁ Σουλτάνος υἱὸς Σουλτάνων, Σουλτάν Σουλεϊμάν Χάν,
Σουλτάνος τῶν Ἀράβων, τῶν Περσῶν καὶ τῶν Ρωμαίων προστάτης
τῶν ἱερῶν Χαραμίων καὶ τῶν δύο ἱερῶν προσκυνημάτων (Μέκκας
καὶ Μεδίνα) τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ ὑψίστου κατέκτησε τὸν νομὸν Βιδινίου
(τὸν ἀνήκοντα τότε μὲν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν νῦν δὲ εἰς τὴν Βουλγα-
ρίαν) καὶ ἐδέησε νὰ ψηφισθοῦν νόμοι δικαιοσύνης καὶ εὐθύτητος, δι'
αὐτοκρατορικοῦ αὐτοῦ Διατάγματος ἐθέσπισα καὶ διέταξα τάδε.
“Ἀπαντες οἱ ραγιάδες (ὑπήκοοι) καὶ ὑποτελεῖς θέλουν μείνει ἕκα-
στος εἰς τοὺς τόπους των σταθερῶς τόσον δὲ ἢ ὑπὸ τὴν κατοχὴν
αὐτῶν εὕρισκομένη κινητὴ περιουσία, ὅσον καὶ ἡ βελτίωσις καὶ ἀ-
ποκατάστασις τῶν οἰκιῶν ἀμπελῶν καὶ κήπων αὐτῶν, τῶν κειμέ-
νων εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, θέλουν εἶναι ἰδιοκτησία αὐτῶν, δυ-
ναμένων νὰ διαθέτωσιν κατ' ἀρέσκειαν, τούτέστι νὰ τὴν πωλῶ-
σιν, χαρίζωσι καὶ μετχειρίζονται ἐν κυριότητι καὶ ἰδιοκτησίᾳ ὅπως
βούλωνται καὶ ν' ἀποδίδωσι τὸν νενομισμένον φόρον διὰ τὰς ἀμπέ-
λους των καὶ τοὺς κήπους των, καὶ μετὰ θάνατον αὐτῶν νὰ περιέρ-
χωνται ταῦτα εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτῶν, δυναμένους ὁμοίως νὰ
διαθέτωσιν αὐτὰ ἐν κυριότητι καὶ ἰδιοκτησίᾳ, χωρὶς νὰ κωλύωνται
παρ' οὐδενός. Ὅμοίως δὲ θέλουν μείνει ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν ἰδίων οἱ
ὑπὸ τὴν σπορὰν καὶ γεωργίαν αὐτῶν εὕρισκόμενοι ἀγροί, ἀλλ' ὅμως
οἱ ἀγροὶ δὲν θέλουν εἶναι ἰδιοκτησία αὐτῶν, ὅπως τὰ ἀνωτέρω κτήμα-
τά των, ἀπεναντίας μάλιστα θέλουσιν ὑπάγεσθαι εἰς τὴν κατηγορίαν
τῆς εἰς τὰ λοιπὰ τῆς Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας βασιλεία κειμένης γῆς,
τῆς ἐγνωσμένης ὑπὸ τὸ ὄνομα δημοσία γῆ, τῆς ὁποίας ἡ ἰδιοκτησία
ὀρισθεῖσα διὰ τὸν οἶκον τῆς κοινῆς τῶν Μουσουλμάνων περιουσίας
(τὸ Δημόσιον), διατελεῖ ἐν εἴδει παρακαταθήκης ὑπὸ τὴν κατοχὴν
καὶ κάρπωσιν τῶν ραγιάδων. Εἰς τὴν γῆν ταύτην δύνανται οὗτοι
νὰ σπείρωσι παντὸς εἴδους ὄσπρια καὶ δημητριακοὺς καρποὺς νὰ
συλλέγωσι καὶ νὰ θερίζωσιν αὐτούς, ν' ἀποδίδωσι τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα
δέκατον ὠρισμένον διανεμητικὸν χαράτζιον, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ
δικαιώματα καὶ τοιοῦτῳ τρόπῳ νὰ καρπῶνται αὐτὴν κατὰ τὸ δο-
κοῦν αὐτοῖς, ἐνόσῳ δὲ δὲν ἀφίνουσιν αὐτὴν ἀργὴν, ἀλλὰ τὴν σπεί-
ρουσι, τὴν γεωργοῦσι καὶ τὴν καλλιεργοῦσι δεόντως καὶ ἀποδίδου-

σι τὰ ἐπ' αὐτῆς νενομισμένα δικαιώματα, οὐδείς θέλει ἐπεμβαίνει καὶ ἐνοχλεῖ αὐτούς, ἀλλὰ μάλιστα θέλουν διαχειρίζεσθαι καὶ καρποῦσθαι αὐτὴν κατ' ἀρέσκειαν καὶ ἐφ' ὄρου ζωῆς των, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν θέλει περιέρχεσθαι εἰς τοὺς υἱοὺς των, (') οἵτινες θέλουν καρποῦνται αὐτὴν, καθ' ἃ ὠρίσθη ἀνωτέρω. Ἐν ἐλλείψει ὅμως υἱῶν αὐτῶν, ἡ γῆ αὕτη θέλει διατίθεσθαι (κατὰ τὰ ἀνεκαθεν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ κράτη τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας νενομισμένα καὶ ἐφαρμοζόμενα) εἰς τοὺς λοιποὺς αὐτῶν συγγενεῖς ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ ταπίου (παραχωρητηρίου), οἵτινες θέλουν κατέχει καὶ καρποῦνται αὐτὴν ἐπίσης κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατεταγμένα ὁμοίως δὲ αἱ ἄμπελοι καὶ οἱ κῆπιαι αὐτῶν, οἵτινες δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν γαιῶν, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς φυτείας αὐτῶν θέλουν μείνει ὑπὸ τὴν κατοχὴν καὶ κάρπωσιν τῶν ἰδίων, ὑπὸ τοὺς αὐτούς, ὡς ἀνωτέρω, ὠρισμένους ὄρους, καὶ δὲν θέλουσι στερεῖσθαι τῆς κατοχῆς καὶ καρπώσεως αὐτῶν ἔνεκα τῆς καταστροφῆς τῆς φυτείας.

Ἐπὶ τῶν δημοσίων γαιῶν αἵτινες κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου εἰσὶν οἱ ἀγροί, οἱ λειμῶνες, τὰ λειβάδια, τὰ θέρετρα ἤτοι αἱ χειμερινὰ βοσκαί, τὰ δάση καὶ τὰ παρόμοια καὶ ἀποτελοῦσιν ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἰδιοκτῆτας, τὰς ἀφιερωμένας καὶ τὰς δημοσίας χρήσεως καὶ νεκρᾶς, τὸ Δημόσιον κέκτηται ἀληθῆ κυριότητα, ἣτις δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὴν θεωρητικὴν καὶ ὀργανωτικὴν ἀρχὴν περὶ ἐπικυριότητος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ πάσης γῆς καὶ αὐτῆς τῆς ἰδιοκτῆτου, ἣν ἐνησκεῖ ὁ Σουλτάνος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἣτις χρησιμεύει ὡς βᾶσις πρὸς ἐπιβολὴν φόρου ἐκ μέρους τῆς ἐπικρατίας ἐπὶ τῶν γαιῶν καὶ τῶν προϊόντων αὐτῶν.

(*) Σημ. Ἡ διάταξις αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ κατὰ τὴν 19 Μουχαρέμ 1284 (1868) Κανονισμοῦ περὶ κληρονομικοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῶν δημοσίων καὶ ἀφιερωμένων γαιῶν (Μιριέ καὶ Μαβκουφέ), διὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπὶ τῶν ἐραζι Μιριέ ἐπεκτείνεται τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα σχεδὸν ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν μουλκίων. Ἄριθ. 1. Ἄν ὁ κάτοχος τοιούτων γαιῶν δὲν καταλείπη τέκνα αὐταὶ περιελεύσονται β) εἰς τοὺς ἐγγόνους, γ) εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, δ) εἰς τοὺς ἀμφιθαλεῖς καὶ ὀλοπατρίους ἀδελφούς, ε) εἰς τὰς ἀμφιθαλεῖς καὶ τὰς ὀμοπατρίους ἀδελφάς, στ) εἰς τοὺς ὀμομητρίους ἀδελφούς, ζ) εἰς τὰς ὀμομητρίους ἀδελφάς ἐξ ἴσου καὶ ἀνευ ἀνταλλάγματος.

Κατὰ τὸν περὶ γαιῶν Νόμον ἐπὶ τῶν Δημοσίων γαιῶν, αἵτινες κατ' αὐστηρὰν τοῦ Νόμου διάταξιν δύνανται νὰ εἶναι μόνον ἂ ἐπεὶς γαῖαι καὶ ὅ,τι ἐπ' αὐτῶν φύεται αὐτοφυῆς (ἀριθ. 28 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου), νομικαὶ σχέσεις εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι.

Τὸ Δημόσιον εἶχε ὡς προερρήθη, ἐπὶ γαιῶν τούτων κυριότητα ἀλλ' ὁ φυτεύσας ἢ οἰκοδομήσας ἐπὶ τοιούτων γαιῶν γίνεται κύριος τῶν δένδρων καὶ οἰκοδομῶν καὶ τοῦ ὑποκειμένου ἐδάφους καθόσον θεωρεῖται τοῦτο προσάρτημα τῶν δένδρων καὶ οἰκοδομῶν (ἴδε ἄρθρ. 66, 81 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου). Ἡ ἀρχὴ αὕτη ὅσον σόλοικος καὶ ἂν φαίνεται εἶναι ἀπαράβατος. Τὸ Δημόσιον τὰς γαίας ταύτας δὲν καρποῦται ἀμέσως ἀλλὰ ἐκδίδει πρὸς καλλιέργειαν καὶ κάρπωσιν πρὸς ἰδιώτας, οἵτινες ἀποκτῶσι δικαίωμα προσομοιάζον πρὸς τὴν ἐπικαρπίαν ἐν μέρει καὶ πρὸς τὴν ἐμφύτευσιν ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπικαρπίας εἶναι πλέον περιορισμένον καὶ τῆς ἐμφυτεύσεως ἔτι μᾶλλον τοῦτό ἐστὶ τὸ λεγόμενον τεσσαρούφ. Τὸ Τουρκικὸν Δημόσιον, ὅπως διευκόλυνῃ τὴν ἐκποίησιν τῶν γαιῶν τούτων παραδέχεται τὴν πώλησιν εἴτε κατὰ πλήρη ἰδιοκτησίαν, ὅποτε ὁ ἀγοραστὴς πληρώνων τὸ συμπεφωνημένον τίμημα ἐλάμβανε τακτικὰ ταπία εἴτε εἰς ἀπλήν ἐμφύτευσιν ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ ἐμφυτευτικοῦ κανόνος (μουατζελέ), ὅποτε ὁ ἀγοραστὴς ἐπλήρωνε μικρότερον ποσὸν διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐμφυτεύσεως καὶ ἐλάμβανεν οὐχὶ ταπία ἀλλὰ φερμάνιον ὀνομαζόμενον μ ο υ λ κ ι ν α μ έ . Ἐχορηγεῖτο ὅμως τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς εἰς τοὺς ἐμφυτευτάς, ὅπως μεταβάλωσιν, ὅποταν ἤθελον τὴν ἐμφύτευσιν εἰς πλήρη ἰδιοκτησίαν ἐπὶ καταβολῇ τοῦ δωδεκαπλάσιου τοῦ ἐμφυτευτικοῦ κανόνος. Μετὰ τὰ ἀνωτέρω τεθειμένα ἐρωτᾶται τὸ Κεράσοβον μετὰ τῶν γαιῶν, τῶν δασῶν καὶ βοσκησίων τόπων εἰς τίνα κατηγορίαν ὑπάγεται; Εἰς τὴν τῶν ἰδιοκτητῶν ἢ τῶν δημοσίων γαιῶν; Ἐν πρώτοις οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ τῶν οἰκοδομῶν, τῶν κήπων, ἀμπέλων, δένδρων καὶ ἀλωνίων, καθ' ὅσον ταῦτα ὡς φυτευθέντα καὶ κατασκευασθέντα παρὰ τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου ἀνήκουσιν ἀδιαφιλονικητῶς εἰς αὐτοὺς διότι κατὰ τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας διατάξεις τοῦ περὶ γαιῶν Νόμου (ἄρθρ. 66 καὶ 81) εἴτε δημόσιον θεωρηθῇ τὸ ἔδαφος εἴτε ἰδιόκτητον χαρακτηρίζεται ὡς προσάρτημα τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν δένδρων καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνήκει εἰς ὄντινα ἀνήκουσιν αἱ οἰκοδομαὶ καὶ τὰ δένδρα. Κατ' ἀνάγκην ὅθεν τὸ ζήτημα θὰ περιορισθῇ εἰς τοῦτο, ἤτοι ἐὰν οἱ καλλιεργήσιμοι ἀγροί, βοσκήσιμοι τόποι καὶ δάση τοῦ Κερασόβου εἶνε ἰδιόκτητα ἢ ἀνήκουσιν εἰς τάξιν τῶν δημοσίων γαιῶν. Τὸ Κεράσοβον δὲν ἦτο ποτέ

Τσιφλίκιον, διότι πλήν τῶν ἀνά χεῖρας τῶν Κερασοβιτῶν ἐπιση-
μων ἐγγράφων καὶ αὐτοκρατορικῶν Βερατίων(*) ἐν οἷς ρητῶς
ἀναγράφεται, ὅτι τοῦτο ἦτο ἔκπαλαι κεφαλοχῶρι, πλήν τῶν συνε-
χῶν καὶ ἀδιαλείπτων δικαστικῶν ἀγῶνων μαρτυρούντων, ὅτι τὰ
δικαιώματά των αἱ αὐτόκλητοι ἰδιοκτῆται ἐκ παντὸς τρόπου ἐπει-
ρῶντο νὰ καταστήσωσιν, αὕτη αὕτη ἡ Τουρκικὴ Νομοθεσία περὶ
Τσιφλικίων περιέχει σαφεῖς καὶ ρητὰς διατάξεις, καθ' ἃς ἡ σχέσις
τῶν παρισταμένων ἤδη ὡς ἰδιοκτητῶν Τακῆ Βέη καὶ Σία ἀντίκειν-
ται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς ἐν τῷ Ὄθωμ. Νόμῳ περὶ τσιφλικίων δια-
τασσόμενα. Τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ Σουλτανικοῦ ἀντιγράφου «περὶ κανονι-
σμοῦ ταπίων» ὀρίζει ὅτι τὰ τσιφλίκια εἶνε τὰ κτήματα τὰ συνιστά-
μενα ἐξ οἰκοδομῶν, κτηνῶν, ὑποζυγίων καὶ ἄλλων ἰδιοκτησιῶν κ.λπ.

Ὄθωμ. Κώδικες σελ. 485) ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ γαιῶν νόμος ἐν ἄρθρ.
131 ὀρίζει . . . ἀλλὰ τὸ κοινῶς ὀνομαζόμενον ἀγρόκτημα (ζευ-
γηλατεῖον τσιφλίκιον) ἀποτελεῖται ἀπὸ γαίας μετὰ τῶν πρὸς καλ-
λιέργειαν οἰκοδομηθεισῶν οἰκοδομῶν καὶ προμηθευθέντων ζῶων,
σπόρων, ἐργαλείων, ζευγῶν καὶ τῶν λοιπῶν περιεχομένων...

δὲ ἄρθρον 130 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀρίζει «Αἱ γαῖαι χωρίου τινὸς τοῦ
ὀποίου ὑφίστανται οἱ κάτοικοι δὲν δύνανται νὰ μετασχηματι-
σθῶσιν εἰς ἀγροκτήματα καὶ παραχωρηθῶσιν ἀποκλειστικῶς εἰς
τὴν ἰδιοκτησίαν ἀτόμου τινός. Ἀλλὰ καθὰ ἀναγράφεται ἐν τῷ ἄρθρ.
72 (τοῦ αὐτοῦ νόμου) ἐὰν πάντες οἱ κάτοικοι χωρίου τινός δια-
σκορπισθῶσι καὶ αἱ γαῖαι των καταστῶσι διαθέσιμοι διὰ τα-
πίου ἐκ νέου συνοικίζονται ἐν αὐτῷ γεωργοὶ καὶ παρέχονται
ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων γαῖαι. Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ χω-
ρίον ἐκεῖνο νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν,
αἱ γαῖαι τοῦ χωρίου ἐκείνου συλλήβδην παραχωροῦνται εἰς ἓν ἢ
δύο ἢ τρία ἄτομα, ἵνα μετασχηματισθῇ εἰς ἀγρόκτημα.

Συμφώνως πρὸς ταῦτα, ὅπως ἔχη τις κτῆμα ὡς τσιφλίκι
δέεν νὰ προμηθεύῃ οὐ μόνον τὰ ζῶα, τοὺς σπόρους καὶ τὰ ἐργα-
λεῖα ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς γεωργοὺς νὰ φέρῃ καὶ ἐγκαταστήσῃ

(*) Σημ. ΒΕΡΑΤΙΑ ἢ ΦΙΡΜΑΝΙΑ ἦτοι Αὐτοκρατορικὰ διπλώματα ἐξέδιδεν ὁ
Σουλτάνος ὀσάκις ἀπένεμεν ἢ ἀνεγνώριζεν εἰς ἰδιώτας ἢ Κοινότητας ἢ καθιδρύ-
ματα τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τινος κτήματος καὶ πρὸ παντὸς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀσάκις
ἐπρόκειτο περὶ δημοσίων γαιῶν. ΤΑΠΙΑ εἶνε οἱ τίτλοι τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Κτη-
ματολογίου οἱ ἀφορῶντες εἰδικῶς καὶ μόνον τὰς δημοσίας γαίας. ΧΟΔΖΕΤΙΑ δὲ
εἶνε τὰ ἔγγραφα τὰ συντεταγμένα ἐνώπιον τοῦ Ἱεροδικίου, παρ' ᾧ ἐτελοῦντο ἄλλο-
τε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς ἀγοραπωλησῖαι κτημάτων πλήρας ἰδιοκτησίας (μούλκια).

εἰς οἰκήματα αὐτῶ ἀνήκοντα χωρίον ὅμως κατεχόμενον ὑπὸ γεωργῶν δὲν δύναται νὰ διατεθῆ ὡς τσιφλίκιον. Μόνον τόποι ἀδέσποτοι καὶ μὴ παρὰ γεωργῶν καλλιεργούμενοι δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν εἰς τσιφλίκιον, τηρουμένων τῶν ἀνωτέρω ὄρων, ἀλλὰ πλὴν τούτων, προκειμένου περὶ τσιφλικίων αἱ γαῖαι δὲν παραχωροῦνται μεμερισμένως, διὰ ταπίων ἀλλὰ συλλήβδην διὰ ταπίου. Ἐπὶ τοῦ Κερασόβου ὅμως οὐδεὶς ἐν τῷ Ὄθωμ. Νόμῳ ἀναγραφομένων ὄρων συντρέχει ὥστε νὰ δεχθῆ τις τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο ἤτό ποτε τσιφλίκι, διότι οἱ Κερασοῖται ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων διετέλεσαν ἀρρήκτως συνδεδεμένοι πρὸς τὸ πάτριον ἔδαφος οὐδέποτε ἀπομακρυνθέντες οὔτε δὲ ὁ Τακῆ βέης ἢ ἄλλος τις παρομοίας ἀξιώσεις προβάλλων ἢ δικαιοπάροχος αὐτῶν νὰ ἔχη τὸ θράσος νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι αὐτοὶ ἔδωσαν ποτὲ γεωργικὰ ἐργαλεῖα ἢ σπόρον ἢ ὅτι αἱ οἰκίαι ὠκοδομήθησαν δαπάνῃ αὐτῶν, διότι εἶνε πασίγνωστον, ὅτι οἱ ἀτυχεῖς Κερασοῖται πάντα παῦτα δι' ἰδίων αὐτῶν χρημάτων ἠγόρασαν καὶ δι' ἰδίων δαπανῶν οὐχὶ μάλιστα ἄπαξ, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐτι ὅτε τὰ 3)4 τῶν οἰκιῶν ὑπὸ Τούρκων ἐπυρπολήθησαν τὰς οἰκίας αὐτῶν ὠκοδομήθησαν χωρὶς ποτε οὔτε ὀβολὸν νὰ διαθέσῃ ὁ Τακῆ βέης καὶ οἱ ἄλλοι οἵτινες αὐτοκαλοῦνται ἰδιοκτῆται τοῦ Κερασόβου. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀναντιρρήτως προκύπτει ὅτι ὁ Τακῆ βέης καὶ Σία οὐδέποτε ἐγένοντο κάτοχοι τοῦ Κερασόβου ἀλλ' ἄρπαγες καὶ δυνάσται ἀτυχῶν χωρικῶν.

Ζήτημα 2ον

Τὰ εἰς χεῖρας τοῦ Τακῆ βέης καὶ Σία ὑπάρχοντα τυχόν ταπία εἰσὶ τίτλοι νόμιμοι δυνάμενοι νὰ καλύψωσι πᾶσαν ἔλλειψιν καὶ πᾶσαν παρατομίαν;

Ἀπάντησις. Κατὰ τὰ ἄρθρα 113—114 καὶ 119 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου τὰ ταπία καὶ πᾶς τίτλος δύναται νὰ προσβληθῶσιν ὡς εἰκονικὰ προϊόντα βίας καὶ ἀπάτης. Τὸ κῦρος δὲ τοῦ Τουρκικοῦ κτηματολογίου (Δεφτερχανὲ) ὡς καὶ τὸ ποῖόν των ἐπὶ τῶν ταπίων ὑπαλλήλων δὲν παρέχουσιν οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἐγγύησιν περὶ τῆς γνησιότητος καὶ νομιμότητος τῶν εἰς προγενεστέραν μάλιστα ἐποχὴν ἐκδιδομένων τίτλων. Οἱ ἐν Τουρκίᾳ ζήσαντες δὲν ἀγνοοῦσιν ὅτι οἱ Τοῦρκοι ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ τελευταίου γραφέως μέχρι τοῦ ἀνωτέρου ἄρχοντος δὲν ἦσαν ποτὲ εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτῶν θέσιν καὶ ἠδύναντο ἀντὶ μπαξισίου καὶ τὰ ἱερώτερα νὰ ἀπεμπολήσωσιν. Ὁ Κάρολος Μένδελσων Βαρθόλδης ἐν τῇ περισπουδάστῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος τόμῳ α' σελ. 11 καὶ 12

ἰδοῦ πῶς ἀπεικονίζει καὶ χαρακτηρίζει τοὺς Τούρκους ὑπάλληλους.

«Οἱ Τούρκοι ὑπάλληλοι μορφώματα ρικτροτάτων σχολείων, τῶν ὑπὸ τ' ὄνομα Μενδρεσέ γνωστῶν, ὅπου διάγουσι πολλάκις δεκαπέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη ἄγνωστον εἰς τι ἀσχολούμενοι, διανέμονται τὸν καιρὸν αὐτῶν μεταξύ τῶν χαρεμίων, τῆς φιάλης καὶ τῶν πεσσῶν. Τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ψυχαγωγίαν ἀποτελοῦσιν ἀκρόασις φρικώδους μουσικῆς καὶ ἡ θεὰ ἀσέμνων ὀρχήσεων. Πλὴν δὲ τῆς ἀμέτρου αὐτῶν ἀμαθείας, διέκρινε καὶ διακρίνει αὐτοὺς ἔτι ἀλαζονία καὶ δωροδοκία. Μόνον ὁ ἔχων χρήματα εἰς δεκάσμον ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ δικαιοσύνην παρὰ τοῦ Τούρκου Καδῆ. Ἄλλ' ὁ ταλαίπωρος ραγιαῶς ἦν ἤδη ἐκ τῶν προτέρων καταδεδικασμένος. Καὶ δικασταὶ καὶ μάρτυρες ἦσαν ὦνιοι, τὸ δὲ σύστημα τῶν δώρων καὶ μπαξισιῶν, ἀπὸ Σουλεϊμάν ἤδη τοῦ Α' εἰσχωρῆσαν μέχρι τῶν ἀνωτάτων ἀξιωματῶν, εἶχε τοσοῦτον ἀποπνίξει καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων τὴν ἠθικότητα, ὥστε δίκαιον εἶχεν ὁ μέγας Φρειδερίκος λέγων περὶ τῶν Τούρκων, ὅτι καὶ τὸν προφήτην αὐτῶν ἠδύναντο νὰ πωλήσωσιν ἀντὶ χρημάτων. Καὶ ἂν ἐνίοτε κατῶρθου ὁ πλούσιος νὰ τύχῃ προστασίας δι' ἐπιρροῆς χρημάτων, τίς ὅμως ἐπροστάτευε τὸν πτωχὸν ραγιαῶν κατὰ τῶν αὐθαιρέτων φόρων καὶ παντοειδῶν καταχρήσεων τῶν αἰσχροκερδῶν Τούρκων διοικητῶν; πῶς ἠδύνατο νὰ εὖρη δίκαιον ἐνώπιον μεροληπτικῆς καὶ ὠνίου δικαιοσύνης ἣτις οὐδ' ἀπεδέχετο καὶ νομίμως τὴν μαρτυρίαν ραγιαῶ κατὰ Μωαμεθανοῦ; Οὕτω δὲ ἀπηγορευμένα καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ ἦσαν δι' αὐτὸν πάντα, ὅσων ἀπολαύει σήμερον ἀνέτως καὶ ἀμερίμνως τὸ ἄτομον ἐν πεπολιτισμένη χώρᾳ ὃ ἀῆρ ὄν ἀναπνέει, χωρὶς νὰ συλλογίζηται τοὺς ἐν ὑγρᾷ εἰρκτῇ τηκομένους, ὁ οἶκος οὔτινος ἢ κτῆσις εἶνε χαρὰ τοῦ, ὁ θελητικὸς οικογενειακὸς κύκλος, ὁ περιβάλλων αὐτὸν φιλοστόργως». Καὶ κατωτέρω προστίθησι ὁ αὐτὸς συγγραφεύς. «Οὕτω κατήντησαν οἱ Ἕλληνες νὰ καταρῶνται, ὅ,τι συνήθως εὖχονται οἱ ἄνθρωποι. Ἄδωρον δῶρον καὶ ἀλγεινῆς μερίμνης πρόξενος ἦτο διὰ τοὺς γονεῖς καὶ τῶν τέκνων ἢ ρώμη καὶ τῶν θυγατέρων τὸ κάλλος. Διότι οὔτε ἠλικίαν οὔτε φύλον ἐσέβετο ἢ ἐπιθυμία τῶν ἰσχυρῶν, ἢ δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁδὸς ἦτο μακρὰ καὶ πλειστάκις ὀλεθρία διὰ τὸν καταγγέλλοντα.»

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ ἐπὶ τῶν ταπίων ὑπάλληλοι τοῦ Δεφτερχανέ, ὅπερ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἦτο χαλκεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ κατειργάζοντο ἀσυνειδήτως τίτλοι ἰδιοκτησίας. Κατ' ἀνάγκην ὅθεν δὲν δύναται τις καλῇ τῇ πίστει καὶ ἀνεξελέγκτως ν' ἀποδεχθῇ, ὅτι τὰ ἐν τῷ Τουρκικῷ κτηματολογίῳ ἐγγεγραμμένα εἶναι ἔγκυρα ἦτοι σύμφωνα πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ὄθωμ. Νόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου

δέον νά ρυθμίζεται ἡ ἐργασία ἐν τῷ κτηματολογίῳ, ἀποκηρυχθέν-
τι καί ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως διὰ τῆς ἀκρο-
τελευτίου διατάξεως τοῦ περὶ γαιῶν Νόμου, ἐχούσης οὕτω. «Τὰ
μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα, τὰ ἀντιδαίνοντα πρὸς τὸν Νόμον τοῦτον
εἰσὶν ἄκυρα καὶ ἐπομένως θέλει ἰσχύη εἰς ἅπαντα τὰ γραφεῖα τοῦ
Δεφτερχανέ, τὰ Αὐτοκρατορικὰ Γραφεῖα καὶ εἰς ἅπαντα τὰ Δικασ-
τήρια καὶ Συμβούλια, ὁ παρῶν Νόμος».

Λαμβάνων δὲ τις ὑπ' ὄψει τὰ ἐν τῷ ἱστορικῷ μνημονευόμενα
καὶ ὑφιστάμενα ἐπίσημα ἔγγραφα (φιρμάνια κ.λ.π.) δι' ὧν κατὰ
τρόπον ἀναμφίλεκτον καὶ ἀπροσμάχητον δηλοῦται, ὅτι τὸ Κερά-
σοβον ἦτο ἔκπαλαι Κεφαλοχῶρι, ἀδιστάκτως πείθεται, ὅτι τὰ ὑ-
πάρχοντα τυχόν εἰς χεῖρας τῶν παρισταμένων ὡς δηθεν ἰδιοκτη-
τῶν Μπέηδων ταπία δὲν δύνανται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θεωρη-
θῶσιν ἰσχυρὰ καὶ ἔγκυρα, καθότι εἰς οὐδένα τῶν ἐν τῷ Ὄθωμ. Νό-
μῳ ἀναγραφομένων τρόπων μετοδιθάσεως δικαιώματος κατοχῆς
στηρίζονται, ἀφοῦ οὔτε ὁ Τακῆ Βέης οὔτε ἄλλος τις παρ' οὐδενὸς
ἡγόρασαν οὔτε ἠδύναντο νὰ αγοράσωσι τὸ Κεράσοβον οὔτε ἐγέ-
νοντό ποτε κάτοχοι τῶν γαιῶν αὐτοῦ, ἅς οἱ Κερασοβῖται διαδοχι-
κῶς καὶ ἔκπαλαι κατέχουσιν αὐτὰς μηδέποτε μεταβαλόντες τρόπον
κατοχῆς καὶ μεταβιβάζοντες κληρονομικῶς εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐ-
τῶν ὅπως καὶ τὰς οἰκίας καὶ πᾶσαν κινητὴν αὐτῶν περιουσίαν. Κα-
τὰ συνέπειαν καὶ ἂν ἔχωσι ταπία ὁ Τακῆ Βέης ἢ ἄλλος τις ταῦτα
οὐδὲν ἀπολύτως ἔχουσι κῦρος καὶ οὐδεμίαν ἰσχύον ὡς παρὰ τὰς δια-
τάξεις τοῦ Ὄθωμ. Νόμου ἐκδεδομένα.

Ζήτημα 3ον

Δύναται ὁ Τακῆ Βέης καὶ Σία νὰ ἐπικαλεσθῶσιν παραγραφὴν;
Προκειμένου περὶ παραγραφῆς τὰς ἀκολουθούς διατάξεις ἀνευ-
ρίσκομεν ἐν τῷ Ὄθωμ. Νόμῳ ἤτοι τὰ ἄρθρα 1662 μέχρι τοῦ 1667—
1669, 1670, 1672, 1675 ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου.
Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἄρθρου 1636 τοῦ ἀστικοῦ
Ὄθ. Κώδικος ὀρίζοντος ὅτι..... ἐπίσης ἐὰν ἀγι.. ἐναντίον
δυναστού τοῦ τόπου δὲν δύναται ἔνεκα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀντιδίκου
νὰ κινήσῃ αὐτὴν ἐπὶ χρόνον τινὰ ἢ ἀγωγή δὲν παραγράφεται καὶ

ἂν ἀκόμη ὁ οὕτω παρελθὼν χρόνος εἶνε ἴσος πρὸς τὸν διὰ τὴν παραγραφὴν ἀπαιτούμενον ἢ παραγραφὴ δὲν ἄρχεται ἢ μετὰ τὴν πτώσει τῆς δυναστείας «ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου» αἱ ἀγωγαὶ αἱ ἀφορῶσαι τὴν διεκδίκησιν γαιῶν ἐξουσιαζομένων μὲ ταπίον, αἵτινες κατεῖχοντο ἰπὶ δέκα ἔτη ἄνευ διενέξεως παραγράφονται μετὰ τὴν πάροδον αὐτῶν ἐφ' ὅσον δὲν πιστοποιηθῆ ὅτι ὑπάρχει ἓν ἐκ τῶν κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον ἐννόμων κωλυμάτων οἷα ἡ ἀνηλικιότης, ἡ παραφροσύνη ἢ ἐξάσκησις ἰσχύος καὶ ἡ μακροχρόνιος ἀποδημία. Κατὰ ταῦτα ἡ παραγραφὴ ἐν τῷ Ὁθωμ. νόμῳ δὲν εἶνε κτητικὴ ἀλλὰ ἀποσβεστικὴ τῆς ἀγωγῆς τοῦ δικαιουμένου ἀπαιτούσα τὰ ἐξῆς προσόντα: 1) Κατοχὴν, 2) δυνάμει ταπίου, 3) ἐπὶ δεκαετίαν προκειμένου περὶ δημοσίων γαιῶν καὶ 15ετίαν ἐπὶ ἰδιοκτητῶν. Ἡ προθεσμία ὅμως τῆς δεκαετίας δὲν ἄρχεται ὑφισταμένου νομίμου κωλύματος (ἐν προκειμένῳ ἢ δυνάστευσις). Ἀφοῦ δὲ ὁ Τακήπ Βέης καὶ Σία οὐδέποτε εἶχον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τὰς γαίας τοῦ Κερασόβου οὔτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καλλιέργησαντες οὔτε διὰ μισθωτῶν καθόσον οἱ Κερασοδίται δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι τοιοῦτοι διότι τὰς γαίας αὐτῶν κατεῖχον οὐχὶ ὡς μισθωταὶ ἀλλὰ ὡς δικαιούχοι καὶ κύριοι. Ἀναμφισβήτητον εἶνε κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὅτι οὔτε εἰς παραγραφὴν δύνανται νὰ στηριχθῶσιν οἱ αὐτοκαλούμενοι ἰδιοκτῆται τοῦ Κερασόβου.

Ζήτημα 4ον

Δύναται νὰ στηριχθῆ καταγγελία ἐπὶ κλοπῇ κοινοῦ πράγματος κατὰ τῶν Κερασοδιτῶν ἀρκουμένων νὰ δώσωσι γεώμορον.

Ἀπάντησις. Ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13255 (1913) ἐρμηνευτικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 1§ τοῦ ἄρθρου 372 τοῦ ποινικοῦ Νόμου, οἱ Κερασοδίται δὲν δύνανται ἀρνούμενοι νὰ δώσωσι γεώμορον, νὰ καταδιωχθῶσι ποινικῶς διότι, ὅπως χαρακτηρισθῆ ἢ ἄρνησις αὕτη ὡς πράξις ἀξιόποινος ἐπισύρουσα τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 372 προβλεπομένην ποινὴν δέον πρὸ παντὸς νὰ ἐξετασθῆ ἐὰν τὸ Κεράσοβον εἶνε κεφαλοχῶρι ἢτοι κτῆμα ἀνήκον εἰς τοὺς κατοίκους αὐτοῦ ἢ ἔχει συνδιοκτῆμονας. Ἐν τῇ λύσει τῶν ἀνωτέρω τεθέντων τριῶν ἐτέρων ζητημάτων.

των οί δικαιοπάροχοι τοῡ παρισταμένου ως μισθωτοῡ και μηνυτοῡ Κ. Κρίτσα, ουδέν απολύτως δικαίωμα ἐπὶ τοῡ Κερασόβου ἔχουσιν. Ἐφοῦ δὲ εἶνε αποδεδειγμένον κατὰ τρόπον μὴ καταλείποντα οὔτε τὸν ἐλάχιστον ἐνδοιασμόν ἐν τῇ συνειδήσει τοῡ ἀμερολήπτου κριτοῡ ὅτι τὸ Κεράσοβον ἦτο ἔκπαλαι κεφαλοχωρί και οὐδέποτε τσιφλίκι, ἀφοῦ οὐ μόνον ἀπὸ τῆς ἀπολυτρώσεως και ἐντεῦθεν και ἐπὶ τετραετίαν ὀλόκληρον ἀλλὰ και πρότερον ἐπὶ τοῡ Τουρκικοῡ καθεστῶτος καθ' ἃ παρὰ πάντων ὁμολογεῖται και σαφῶς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν παρατεθειμένων Βερατίων και λοιπῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, ὅτι οί δικαιοπάροχοι τοῡ Κρίτσα δὲν ἐλάμβανον ποτέ γεώμορον ἢ και ἐάν ποτε ἐλάμβανον τοιοῦτον ἐλάμβανον τοῦτο διὰ τῆς θίας ἀλλὰ ἀφοῦ τούτων τὸ ἄρθρ. 372 τοῡ Ποιν. νόμου οὐδόλως δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν ταῖς νέαις χώραις, καθ' ἃς οί ἐπίμορτοι καλλιεργηταὶ δι' ἀποφάσεως τῶν Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων ἐρμηνεύοντων τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῡ Ὁθ. νόμου ἐχαρακτηρίσθησαν, ως δηλοῖ, μισθωταὶ ἐπιτρεπομένης ἔνεκα τοῡ χαρακτηρισμοῦ τούτου και τῆς ἐξώσεως αὐτῶν ἐκ τῶν κτημάτων, ἅτινα καλλιεργοῦσι τοῡθ' ὅπερ δὲν συμβαίνει προκειμένου περὶ καλλιεργητῶν κτημάτων κειμένων ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἑλλάδι ἀσφαλῶς οί Κερασοβῖται δὲν δύνανται νὰ καταδιωχθῶσιν ἐπὶ κλοπῇ κοινοῦ, διότι οὐδεὶς πλὴν αὐτῶν και μόνον ἔχει δικαίωμα κατοχῆς ἢ συνιδιοκτησίας ἐπὶ τοῡ χωρίου αὐτῶν.

Τῇ 15 Δεκεμβρίου 1915. Ἰωάννινα

Γ. Δ. ΣΑΚΚΑΣ

Δικηγόρος

Κατάλογος τῶν κτημάτων ἤτοι οἰκίῶν, κήπων, ἀγρῶν, λειβαδίων, ἀμπέλων, ὑδρομύλων, μαντανίων καὶ νεροτριβῶν ὡς καὶ λοιπῶν βοσκοτόπων, κειμένων ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ χωρίου Κερασόβου καὶ δὴ εἰς τὰ μέρη Κεράσσο-βον καὶ Ριάχοβον πρωτίστως τοῦ Νικολάου Τέλη καὶ κατόπιν τοῦ Χρηστά-κη καὶ ἀδελφῶν του υἱοῦ του Νικολάου Τέλη ἐκ τοῦ χωρίου Κερασόβου τῆς Ἐπαρχίας Κονίτισης. 1) Εἰς τὴν κτηματικὴν περιφέρειαν Κερασόβου καὶ ἐν τῇ θέσει πάσσο εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος γύρωθεν μὲ Γεώργιον Τέλην καὶ μὲ Κατσαμάνη ἐκτάσεως ἐνὸς (1) στρέμματος.

2) Ὁμοίως καὶ ἐν τῇ θέσει Καναβοκήπια εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος γύρωθεν μὲ Βαγγέλη Τέλη καὶ μὲ Πούλιου ἐκτάσεως ἐνὸς (1) στρέμματος.

3) Εἰς ἀγρὸς θέσιν Λειβάδια συνορευόμενος μὲ Παπακώσταν καὶ μὲ Τζάτζου ἐκτάσεως δεκατεσσάρων (14) στρεμμάτων.

4) Ἐν τῇ θέσει Κρανιὰ Κάμπου εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Μακρυ-γάννη καὶ μὲ Γαλάνου ἐκτάσεως τεσσάρων (4) στρεμμάτων.

5) Ἐν τῇ θέσει Μεγάλο Κάμπου εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Δη-μήτρην Νάκου καὶ μὲ Κοκότην ἐκτάσεως ἑπτὰ (7) στρεμμάτων.

6) Ἐν τῇ θέσει Ριζὸ εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Γαλάνου καὶ μὲ Γεώργιον Γκαρζμπάν ἐκτάσεως δύο (2) στρεμμάτων.

7) Ἐν τῇ θέσει Σμόλικα Παληοστράνη εἰς βοσκότοπος (λειβάδιον βοῶν) συνορευόμενος μὲ Γεώργιον καὶ μὲ δάσος ἐκτάσεως ὀγδοήκοντα πέντε (85) στρεμμάτων.

8) Ἐν τῇ θέσει Σμόλικα ἐν λειβάδιον συνορευόμενον γύρωθεν μὲ χωρίον Πάδες καὶ μὲ Γεώργη Τέλη, μὲ Παληοσέλι καὶ μὲ Γκριζμπάν ἐκτά-σεως ἐξήκοντα στρεμμάτων (60).

9) Ἐν τῇ θέσει Ριζὸ εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Γεώργη Ζούλη καὶ μὲ Γιαπαγιάννη ἐκτάσεως δύο (2) στρεμμάτων.

10) Ἐν τῇ θέσει Μισοπόταμος εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος γύρωθεν μὲ γαλάνη ἐκτάσεως τριῶν στρεμμάτων (3).

11) Ἐν τῇ θέσει Βεργιες Βελίανο εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Κα-τσαμάν καὶ μὲ Μακρυγιάννην ἐκτάσεως ὀκτῶ στρεμμάτων (8).

12) Ἐν τῇ θέσει Μικρὸ Λιθάρι εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος γύρωθεν μὲ Γεώργιον Χατζέλην καὶ μὲ Κώσταν Τέλη ἐκτάσεως ἕξ (6) στρεμμάτων.

13) Ἐν τῇ θέσει Ξηρολίμνη εἰς βοσκότοπος συνορευόμενος (ντέρη) λάκκον, μὲ Παπαγιάννη καὶ μὲ λάκκον ἐκτάσεως ἑκατὸν τεσσαράκοντα (140) στρεμμάτων.

14) Ἐν τῇ θέσει «Στὰ Κούτσουρα» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Τζομπάνου καὶ μὲ Ντελιὰλ ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων.

15) Ἐν τῇ θέσει Στὰ Κουνίσματα εἰς βοσκότοπος μετὰ δάσους συνορευόμενος γύρωθεν μὲ Τζομπάνους καὶ μὲ Παπαγιάννη ἐκτάσεως 130 ἑκατὸν τριάκοντα στρεμμάτων.

16) Ἐν τῇ θέσει «Σσινὰ Ρόγκια» εἰς βοσκότοπος συνορευόμενος γύρωθεν μὲ Μπαΐρια ἐκτάσεως 4 στρεμμάτων.

17) Ἐν τῇ θέσει «Μπάλτις» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Λιαμήτης, μὲ Τέλη ἐκτάσεως ἐνὸς (1) στρέμματος.

18) Ἐν τῇ θέσει Καλύβια εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Γεώργιον Τάση καὶ μὲ Γαλάνη ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων.

19) Ἐν τῇ θέσει Γουρνούλις εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Βαγγέλη Τέλη καὶ μὲ Μακρυγιάννη ἐκτάσεως 1 ἐνὸς στρέμματος.

20) Ἐν τῇ θέσει Βαθύλακκον Σπορουκά, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μὲ Βαγγέλη Τέλη καὶ μὲ Γαλάνου ἐκτάσεως 5 πέντε στρεμμάτων.

- 21) Έν τῇ θέσει Πλάκα εἰς βοσκότοπος νεκρὸς συνορευόμενος με γαίρνα καὶ με Κώστα Δήμου ἐκτάσεως 95 στρεμμάτων.
- 22) Εἰς τὴν κτηματικὴν περιφέρειαν Ριάχοβον καὶ ἐν τῇ θέσει Μπαζόκου εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Κώττα Δήμου καὶ Γιάννη Γαλάνου ἐκτάσεως 18 στρεμμάτων.
- 23) Ὁμοίως καὶ ἐν τῇ θέσει Μπαζάρκου εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Κώστα Γιώτη καὶ με Γιώτη Τέλη ἐκτάσεως 9 στρεμμάτων.
- 24) Έν τῇ θέσει Σιντιλίω Σταμούλη (μία λέξις δυσανάγνωστος) μάλλον χωρίον δάσος καὶ ἀγρὸς συνορευόμενον με χωρίον Σαμαρίνα καὶ με Μήτσου ἐκτάσεως 120 στρεμμάτων.
- 25) Έν τῇ θέσει Πέτρα Χαλασμένη Προσήλιο, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Μήτσου Σιλκιώτη καὶ με Γεώργη Κώστα ἐκτάσεως 9 στρεμ.
- 26) Έν τῇ θέσει Γκράνη Χαλασμένα, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Μήτσου Σιλκιώτη καὶ με Γεώργη Ἀναγνώστη ἐκτάσεως 14 στρεμ.
- 27) Έν τῇ θέσει Κρασιά Πριόνη εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με δρόμον, με ντερὲ (λάκκον) καὶ με Νικόλαον Πασιὰν ἐκτάσεως 28 στρεμ.
- 28) Έν τῇ θέσει «Θέσι Ζεκίρ» «Ἐπάνω Δρόμο» εἰς βοσκότοπος συνορευόμενος με ράχη Φούρκα καὶ με δρόμον ἐκτάσεως 143 στρεμμάτων.
- 29) Έν τῇ θέσει Κρασιά εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Γιάννη Γαλάνου, με Κώττα Δήμου καὶ με δρόμον ἐκτάσεως 2 δύο στρεμμάτων.
- 30) Έν τῇ θέσει Ἐπάνω Ἀνήλιο εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Καρατζη καὶ με Κώττα Δήμου ἐκτάσεως τριῶν στρεμμάτων.
- 31) Έν τῇ θέσει: «Στὸ Βάλτο Ἀνήλιο» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Νάσιου Τέλη καὶ με Γάτσιου ἐκτάσεως 3 τριῶν στρεμμάτων.
- 32) Έν τῇ θέσει Κάτω Ἀνήλιο εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Λαμήτση καὶ με Βαγγέλη Τέλη ἐκτάσεως ἕνδεκα στρεμμάτων.
- 33) Έν τῇ θέσει «Σινίκου» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Βαγγέλη Τέλη καὶ με Γεώργιον Τζίμου ἐκτάσεως 2 δύο στρεμμάτων.
- 34) Έν τῇ θέσει πάλι Σινίκου εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με λάκκον καὶ με Βαγγέλη Τέλη ἐκτάσεως 5 πέντε στρεμμάτων.
- 35) Έν τῇ θέσει «Μυδιρὶ Ξηρολάκκια» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Γιάννη Ντούντα καὶ με Ντερὲ (λάκκον) ἐκτάσεως δύο στρεμμάτων.
- 36) Έν τῇ θέσει «Ὁξιὰ Σεραγγάλη» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Ζοϊκα, με Γιαννούλην Τούλη καὶ με Κόκκινα ἐκτάσεως 25 στρεμμάτων.
- 37) Έν τῇ θέσει Πέρα Βαρκὸ εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Γεώργιον Ἀναγνώστη καὶ με Χρήστον Τσαούσην ἐκτάσεως 12 στρεμμάτων.
- 38) Έν τῇ θέσει Κοπάνες Βαρκὸ Ράχη Φούρκα, εἰς ἀγρὸς καὶ βοσκότοπος συνορευόμενος με Δημήτριον Νάικον καὶ με Κουλάσιου ἐκτάσεως 50 στρεμμάτων.
- 39) Έν τῇ θέσει Στοῦ Γκίνιου πέντε σπιτίτια, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Φούρια Ράχη καὶ με Γεώργιον Κώστα ἐκτάσεως 9 στρεμ.
- 40) Έν τῇ θέσει, «Τριμποῦρ» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Ντούντα Ζήση καὶ με Γιάννη Γαλάνου ἐκτάσεως 4 στρεμμάτων.
- 41) Έν τῇ θέσει Πέρα «Ἁγίου Θωμά» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Νάσιου Μπαῖλα καὶ με Γεώργιον Κώστα ἐκτάσεως 22 στρεμμάτων.
- 42) Έν τῇ θέσει Στουγγίνου Βαγγέλη Ντάκου, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με (μία λέξις δυσανάγνωστος) καὶ με δάσος ἐκτάσεως 95 στρεμ.
- 43) Έν τῇ θέσει πέντε καλύβια, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Βαγγέλη Τέλη καὶ με δρόμον ἐκτάσεως 6 ἕξ στρεμμάτων.
- 44) Έν τῇ θέσει Παγιά Γούρνα εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος με Παπσιγιάννη καὶ Κώττα Δήμου ἐκτάσεως 4 στρεμμάτων.

- 45) 'Εν τῇ θέσει Στοῦ Δημόπλου, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Χρήστου Μπαῖλα, μετὰ Γιλανὰρ καὶ μετὰ Νάσιο Τέλη ἐκτάσεως 4 στρεμ.
- 46) 'Εν τῇ θέσει Ἐπάνω Πάδες, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Κώττα Τέλη καὶ μετὰ Μπαῖλα ἐκτάσεως 5 στρεμμάτων.
- 47) 'Εν τῇ θέσει Πέτρα, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Μουραῖτου καὶ μετὰ Γιάννη Γαλάνου ἐκτάσεως 10 στρεμμάτων.
- 48) 'Εν τῇ θέσει Ἰτιά, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Κώττα Δήμου καὶ μετὰ Βαγγέλη Τέλη ἐκτάσεως 4 στρεμμάτων.
- 49) 'Εν τῇ θέσει Τσαμούρτα Σιαῖζα, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Κολέτς καὶ μετὰ Κώστα Πούλιου ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων.
- 50) 'Εν τῇ θέσει Λειβάδι Στοῦ Πανάτου, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ ντερέ (ποταμὸν) καὶ μετὰ Βαγγέλη Τέλη ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων.
- 51) 'Εν τῇ θέσει Κονίκα Περγουλιόλη, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Οἰκονόμου, μετὰ Τζουμπάνου καὶ μετὰ Γότσιου ἐκτάσεως 25 στρεμμάτων.
- 52) 'Εν τῇ ἰδίᾳ θέσει Κονίκα Βρύση, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Γεώργη Τάση καὶ μετὰ Κατσαμῖν ἐκτάσεως 24 στρεμμάτων.
- 53) 'Εν τῇ θέσει Κονίκα Ἀσπρη Πέτρα, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ λάκκον καὶ μετὰ ἀκαλλιέργητον μέρος ἐκτάσεως 12 στρεμμάτων.
- 54) 'Εν τῇ θέσει Πατάμου Ντουραλή, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ δάσος καὶ μετὰ λάκκον ἐκτάσεως 18 στρεμμάτων.
- 55) 'Εν τῇ θέσει Λάκυμα πέντε σύνορα εἰς (μία λέξις δυσανάγνωστος) συνορευόμενος μετὰ Φούρκα καὶ μετὰ Λάσκα μετὰ Κανίσκο Νηλιζγιάν καὶ μετὰ Ριάχοβον ἐκτάσεως 35 στρεμμάτων.
- 56) 'Εν τῇ θέσει Πράπυργον εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Μπαλιζτιάν μετὰ δάσος καὶ μετὰ λάκκον ἐκτάσεως 60 στρεμμάτων.
- 57) 'Εν τῇ θέσει Σταλατζιά Ντουραλή ἔπάνω, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Μήτρου Μπίλα καὶ μετὰ Βασιλῆ Ντισκουβάν ἐκτάσεως 24 στρεμ.
- 58) 'Εν τῇ θέσει Μανδρί Γιαγιάνεις ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ δάσος καὶ μετὰ χωρίον ἐκτάσεως δύο 2 στρεμμάτων.
- 59) 'Εν τῇ θέσει Προήλιο Κονίκα Στρούγγα, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Κατσαμῖν, μετὰ Ἐξαρχο καὶ μετὰ Ντακουβάν ἐκτάσεως 18 στρεμ.
- 60) 'Εν τῇ θέσει Κάτω Κούγγα, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ λάκκον καὶ μετὰ Κώττα Δήμου ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων.
- 61) 'Εν τῇ θέσει Μιχαλόη, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Νάσιο Τέλη καὶ μετὰ Γιάννη Γαλάνου ἐκτάσεως 1 ἑνὸς στρεμμάτων.
- 62) 'Εν τῇ θέσει Κονίκα Καζάρμα ἀπὸ κάτω βαρκό, μετὰ δάσος καὶ μετὰ ἀχρηστον μέρος εἰς βοσκότοπος 12 στρεμμάτων.
- 63) 'Εν τῇ θέσει Ριάχοβο εἰς ἀγρὸς μετὰ Παπαθανάση, Παπαγιάνη καὶ Βαγγέλη Τέλη ἐκτάσεως 6 στρεμμάτων.
- 64) 'Εν τῇ θέσει Πλατούνα Μεγάλα εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Πλαζάρ καὶ μετὰ Μακρυγιάνη ἐκτάσεως 2 στρεμμάτων.
- 65) 'Εν τῇ θέσει «Ἀϊλιά» εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Κωτάλια καὶ μετὰ Γιάννη Γαλάνου ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων.
- 66) 'Εν τῇ θέσει Τσερνίτσα Καραλή εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Παπαθανάση καὶ μετὰ Καρὰ Ἀλῆ ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων.
- 67) 'Εν τῇ θέσει Ἐπάνω ἀπὸ τοῦ Γκότσιου Πέτρες, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ (δύο λέξεις δυσανάγνωστες) μετὰ Κώττα ἐκτάσεως 1 στρέμ.
- 68) 'Εν τῇ θέσει Ράχη Πέτρες εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Ζούκο καὶ μετὰ Σιόμου ἐκτάσεως 2 στρεμμάτων.

69) 'Εν τῇ θέσει Δραγασιὰ εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Γεώργ. Τζίμα καὶ Κώπτα Τέλη ἐκτάσεως 1 στρέμματος.

70) 'Εν τῇ θέσει Στοῦ κλίμα 'Αγίας Παρασκευῆς, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Ζούκα καὶ μετὰ Τσουμπάνου ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων.

71) 'Εν θέσει Σταρισάρικα Ποταμὸ εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Μακρυγιάννη μετὰ Βαγγέλη Τέλη καὶ μετὰ Γιάννη Γαλάνου ἐκτάσεως 1 στρέμ.

72) 'Εν θέσει Ραχοβίτσα μία ἄμπελος συνορευομένη μετὰ Μακρυγιάννη μετὰ Βαγγέλη Τέλη καὶ μετὰ Γιάννη Γαλάνου ἐκτάσεως 1 στρέματ.

73) 'Εν θέσει Ἐπάνω Χαρίση μία ἄμπελος συνορευομένη μετὰ Μακρυγιάννη καὶ μετὰ Χωρίον ἐκτάσεως 1/2 στρέμματος.

74) 'Εν θέσει Πραφήτεια μία ἄμπελος συνορευομένη μετὰ Εὐάγγελον Τέλην καὶ μετὰ Κώπταν Τέλην ἐκτάσεως 1 στρέμματος.

75) 'Εν θέσει Πηγάδι μία ἄμπελος συνορευομένη μετὰ Μιχασίτσα μετὰ Βαγγέλη Τέλη καὶ Κώπταν Τέλην ἐκτάσεως 1 στρέμματος.

76) 'Εν τῇ θέσει Δημόπλου εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Βαγγέλη Τέλη καὶ μετὰ Γιάννη Γιαννούλα ἐκτάσεως 1/2 στρέμματος.

77) 'Εν τῇ θέσει Ἐπάνω ἀπὸ τ' ἄλωνι καὶ κήπων, εἰς ἀγρὸς συνορευόμενος μετὰ Γιάννη Γαλάνου καὶ μετὰ δρόμον ἐκτάσεως 1 στρέμματος.

78) 'Εν θέσει Ἀπὸ Βράες μία ἔκτασις 16 στρεμμάτων ἤδη ἐνδιαλαμβάνει ἓνα ὑδρόμυλον, μαντάνι καὶ νεροτριβὴν συνορευόμενα γύρωθεν μετὰ Κολέτς μετὰ Κώπταν Δήμου, μετὰ Γιάννη Γαλάνη μετὰ ἀγρὸν βοσκουφικὸν καὶ μετὰ δρόμον

79) Ἐντὸς τοῦ Χωρίου Κερασσοῦ εἰς οἶκος μετὰ ἀχυρῶνος καὶ ἄλωνιου τύπου συνορευόμενος δεξιὰ μετὰ Κώπταν Δήμου καὶ Γιάννη Γαλάνου, ἀριστερὰ μετὰ Βαγγέλη Τέλη καὶ Νάσιο Τέλη ὀπισθεν βρύση καὶ ἔμπροσθεν δρόμος ἐκτάσεως 3 1/2 στρεμμάτων.

80) 'Εντὸς καὶ πλησίον τῆς οἰκίας εἰς οἶκος μετὰ κήπου (μία λέξις δυσανάγνωστος) καὶ ἄλωνιον συνορευόμενος γύρωθεν μετὰ Κώπτα Τέλη Γιάννη Γαλάνου ἐκτάσεως (δυσανάγνωστος).

81) 'Εν τῇ θέσει Σμόλικα (μία λέξις δυσανάγνωστος) εἰς βοσκότοπος ἐκτάσεως 65 στρεμμάτων συνορευόμενος μετὰ Σταριχάπε καὶ Λάκκον. Ἐπιτεταί ἐπίσημος σφραγὶς τοῦ πρώτου Παρέδρου (Μουχτάρη) Χωρίου Κερασσοῦ, ἀντίγραφον τῶν κτημάτων τῆς ὑπὸ τοῦ Νίκου Τέλη κατεχομένων συμφώνως πρὸς τὰς κτηματολογικὰς ἐγγραφὰς Κων)πόλεως.—

Τῇ 10 Μαΐου 1249 (καθ' ἡμᾶς 1833)
'Αριθ. 488

Ἐπικυροῦται ἡ ἀκρίβεια τῆς μεταφράσεως ἐκ τοῦ προσαχθέντος μο' καταλόγου κτημάτων φέροντος ἀριθ. μεταφράσεως 488 καὶ μεταφρασθέντος ἐκ δευτέρου

Γραβενᾶ τῇ 27 Αὐγούστου 1925

Ὁ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ Διερμηνεὺς
(Τ. Σ.) Ὑπογραφή δυσανάγνωστος

Δικαιώματα Δραχ 12 κατ' ἐπέιγον αὐθημερὸν

(Τ. Σ.) Ὑπογραφή δυσανάγνωστος

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐξ ἐπίσημου τοιοῦτου συνημμένον ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμ. 2550 πράξει μου.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1940

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Συμ)φος Ἰωαννίνων

Νόμος 2520 τῆς 24 Σβρίου / 3 Ὀκτωβρίου 1920

Περὶ διευθετήσεως διαφορᾶς τῶν δέκα ἕξ χωρίων
Φιλιατῶν Ἠπείρου

*Ἀρθρ. 1. Ἐγκρίνεται τὸ δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν δάνειον ἕξ ἑκατὸν χιλιάδων (100.000) δραχμῶν εἰς τοὺς ἀξιούντας δικαίωμα γεωμόρου ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν δεκαἕξ χωρίων Φιλιατῶν ἐκ τῶν οἰκῶν Ντεμάτων καὶ Σεϊκάτων, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Κερασόβου (Κονίτσης) καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν.

*Ἀρθρ. 2. Τὸ χορηγηθὲν ποσὸν τῶν 100.000 δραχμῶν θέλει ἐξοφληθῆ ἔν περιπτώσει ἀπαλλοτριώσεως τῶν ρηθέντων ἀγροκτημάτων ἐκ μέρους τοῦ συνεταιρισμοῦ ἢ τῶν συνεταιρισμῶν τῶν ἐγκατασταθησομένων χωρικῶν, οἵτινες θὰ ἐπιβαρυνθῶσι προσθέτως μὲ τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν συνεταιρισμῶν ποσόν, τοῦ Δημοσίου ἐπιφυλασσομένου νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν δανειζομένων ἐξόφλησιν αὐτοῦ, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν κατὰ τὰ Κατωτέρω ἤθελον ἀναγνωρισθῆ ὡς θάσιμοι αἱ ἐπὶ τῶν ἄνω κτημάτων ἀξιώσεις τῶν χωρικῶν.

*Ἀρθρ. 3. Ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς προσκλήσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ καὶ τῆ ἐποπτεία τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου, ὀφείλουν τὰ δεκαἕξ χωρία Φιλιατῶν μετὰ τοῦ χωρίου Κονίτσης καὶ τῶν εἰς αὐτὰ ὑπαγομένων συνοικισμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἐν Ἑλλάδι διαμένοντες ἄρρενες ἀπόγονοι τῶν οἰκῶν Ντεμάτων καὶ Σεϊκάτων νὰ ἐκλέξουν ἀνὰ μίαν τριμελῆ ἐπιτροπὴν, ἣτις ἐγκρινομένη ἀρμοδίως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας θεωρεῖται νομίμως ἀντιπροσωπεύουσα τόσον τοὺς ἰδιοκτῆτας ὅσον καὶ τοὺς ἀγρότας.

— Ἐν περιπτώσει μὴ ἐκλογῆς ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς δύναται νὰ προτείνῃ αὐτὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν τε γαιοκτημόνων καὶ τῶν ἀγροτῶν. — Καταρτισθεισῶν οὕτω τῶν ἄνω ἀντιπροσωπευικῶν ἐπιτροπῶν, ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 14 τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου ἐπιτροπὴ ἀπαλλοτριώσεως Ἰωαννίνων ὀφείλει ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου τασσομένων προθεσμιῶν, ὅπως διὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἀποφανθῆ ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐνδιαφερομένων, τοῦ τρόπου τῆς ἐξαγορᾶς αὐτῶν καὶ παντὸς συναφοῦς ζητήματος. — Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπιτρέπεται προσφυ-

γή εντός μηνός ενώπιον του παρά τῷ Ὑπουργείῳ Γεωργίας Διοικητικοῦ Δικαστηρίου.

*Ἄρθρον 4. Ἐάν μὲν τὸ δικαίωμα τῶν γαιοκτημόνων χαρακτηρισθῆ ὡς γεώμορον, νομίμως εἰσπραττόμενον μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἠπείρου, τότε θέλουν ἐφαρμοσθῆ αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου. Ἐάν ἀντιθέτως χαρακτηρισθῆ τοῦτο ὡς φύλακτρα (ἀγαλίκι) τὸ ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς ὀρισθῆσεται ἐπὶ τῆ βάσει καὶ καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ ἄρθρον 24 τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου μετὰ τὰς ἐξῆς διαφοράς. α') Τὸ τίμημα καθορίζεται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν Ἰωαννίνων, κατόπιν πραγματογνωμοσύνης ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ γραφείου Ἐποικισμοῦ Ἰωαννίνων, ἐπιτρεπομένης ἐφέσεως ενώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἰωαννίνων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου. β') Ὡς βάση τῆς ἐκτιμῆσεως λαμβάνεται τὸ πρὸ τοῦ 1912 τριετές ἐνοίκιον ἢ ἐλλείψει στοιχείων ἐπαρκῶν ἢ κατὰ προσέγγισιν τριετῆς καθαρᾶ πρόσδοδος. γ') Τὸ ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς δύναται νὰ ὀρισθῆ κάτω τοῦ δεκαπλασίου τοῦ μέσου ἐνοικίου ἢ τῆς μέσης καθαρᾶς προσόδου.

*Ἄρθρ. 5. Διὰ Β. Διατάγματος καθορίζονται αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος Νόμου. — Ἐπίσης διὰ Β. Διατάγματος δύναται νὰ ἐπεκταθῶσι τὰ ἄρθρα 3 καὶ ἐπόμενα τοῦ παρόντος Νόμου καὶ ἐπὶ ἄλλων κτημάτων ἢ περιφερειῶν τῆς Ἠπείρου.

Ἀριθμὸς 34392

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων

Α Γ Ω Γ Η

1) Μουσλήμ Ριζᾶ Φράσαρη, Μεχμέτ Ριζᾶ Φράσαρη, Χαμδῆ Ριζᾶ Φράσαρη, Μπατζιντές Ριζᾶ Φράσαρη, Σέγος Ριζᾶ Φράσαρη, 2) Πακῆ Γιακούπ Φράσαρη, κατοίκων Κορυτσᾶς, 3) Μεχδῆ Φράσαρη, 4) Δερβίς Ἀρπάζ Νταούτ Φράσαρη, κατοίκων Τιράνων, 5) Τεκῆ Βέη Φράσαρη, κατοίκου Κονίτισης, 6) Τουφήτ Φαخرῆ Φράσαρη, 7) Σερῆφ Ἀλῆ Φράσαρη, Σερῆφ Ἀλῆ Φράσαρη, Ἀλιαουδιν Ἀλῆ Φράσαρη, Γιαγινᾶ Ἀλῆ Φράσαρη καὶ Δουκτέρ Ἀλῆ Φράσαρη, κατοίκων Κορυτσᾶς.

Κ α τ ᾶ

1) Τῆς Κοινότητος Κερασόβου ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ

Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου Ἀθανασίου Κοντοδήμου, κατοίκου Κερασόβου καὶ

2) τῶν κατοίκων Κερασόβου ἐκπροσωπούμενων ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ χωρίου Κερασόβου, συγκειμένης ἐκ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Μιλτιάδου Χρ. Προεξάρχου καὶ τοῦ μέλους αὐτῆς Σπυρίδωνος Νικολάου Ζούκα, κατοίκων Κερασόβου.

Ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Κερασόβου - Κονίτισης κείται δάσος ἐκτάσεως 15⁰⁰ περίπου στρεμμάτων, περιλαμβάνον τὰς γνωστὰς θέσεις ὑπὸ τὸ ὄνομα Πλάκα, Πόλκη, ἢ Σμολέκτια, συνορευόμενον γύρωθεν μὲ θερινὰς βοσκὰς τῶν χωρίων Σαμαρίνης, Φούρκας, Κοντσίκου, δυτικῶς μὲ Τσιφλίκιον Κερασόβου καὶ μέγαίᾳς τῶν χωρίων Πάδων, Σταριτάννης νῦν (Πουρνιᾶς) καὶ Γκριομπανίου νῦν Ἐλευθέρου. Τοῦ δάσους τούτου, ὡς καὶ τοῦ ὅλου ἀγροκτήματος Κερασόβου, ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου κείται τοῦτο, εἴμεθα κύριοι καὶ κάτοχοι κατὰ τὰ ἑξῆς ἰδανικὰ μερίδια ἐξ ἀδιαιρέτου ὡς ἑξῆς: Οἱ μὲν πρῶτοι ἐξ ἡμῶν Μουσλήμ, Μεχμέτ, Χαμδῆ, Μπατζιντέ καὶ Σέγα Ριζᾶ Φράσαρη κατὰ τὰ 12 ἐκ κληρονομίας τοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀποβιώσαντος πατρός μας Ριζᾶ Μουσλήμ Χουντίν Φράσαρη, ὁ δεύτερος Πακῆ Γιακούπ Φράσαρη κατὰ τὰ 2)24 ἐξ ἀδιαιρέτου ἐκ κληρονομίας τῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀποβιωσάντων γονέων μου ἦτοι τοῦ πατρός μου Ζιακούπ Χασάν Φράσαρη καὶ τῆς μητρός μου Ἀϊσέ Σευκάς Χανούμ συζύγου Γιακούπ Φράσαρη, ὁ τρίτος ἐξ ἡμῶν Μεγδῆ Φράσαρης καὶ τὸ 1)24 ἐξ ἀδιαιρέτου ἐκ κληρονομίας τοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀποβιώσαντος πατρός μου Ρακίπ Ρουστέν Φράσαρη, ὁ τέταρτος ἐξ ἡμῶν Δερβίς ἀμπάζ Ντουάτ Φράσαρης κατὰ τὰ 3)24 ἐξ ἀδιαιρέτου ἐκ κληρονομίας τοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀποβιώσαντος πατρός μου Ντουάτ Ρουστέν Φράσαρη, ὁ πέμπτος ἐξ ἡμῶν Τεκῆ Βέη Φράσαρης κατὰ τὸ 1)24 ἐξ ἀδιαιρέτου ἐκ κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος ἐπὶ τουρκοκρατίας πατρός μου Ρακῆπ Ρουστέν Φράσαρη, ὁ ἕκτος ἐξ ἡμῶν Μουφίτ Φαχρί Φάρσαρης κατὰ τὸ 1)24 ἐκ κληρονομίας τοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀποβιώσαντος πατρός μου Φαχρῆ Φράσαρη καὶ οἱ λοιποὶ Σερῆφ Ἀλιαουδίν, Γιαγινά καὶ Δουκτέρ Ἀλῆ Φράσαρης ἐκ κληρονομίας τοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀποβιώσαντος πατρός μας Ἀλῆ Φράσαρη κατὰ τὰ 3)24 τοῦ ὑπολοίπου 1)24 ἀνήκοντος εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποβιώσαντος Γκανῆ Ρακῆτ Φράσαρη, ἦτοι τυγχάνομεν ἐξ ἀδιαιρέτου κύριοι καὶ κάτοχοι τοῦ ἐν λόγω δάσους κατὰ)24 αὐτοῦ. Τὸ ἐν λόγω δάσος οὗτινος εἴμεθα κύριοι καὶ κάτοχοι ὡς ἄνω, κατείχαμεν μέχρι τοῦ ἔτους 1913, ὅτε τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον κα-

τέλαθε τοῦτο καί διακατεῖχε μέχρι τῆς 21 Φ)ρίου 1924 παρ' οὗ συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον 2030 διεξεδικάσαμεν τὴν κυριότητα τοῦ ἐν λόγῳ δάσους ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου παρὰ τοῦ Ὑπ. Γεωργίας καὶ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀρ. 26 τοῦ 1924 Δικ)ρίου τούτου ἀπόφασις δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη ἡ κυριότης ἡμῶν καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 122010 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1927 τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἐπετράπη ἡμῖν καὶ ἡ ὑλοτομία αὐτοῦ, οὕτω δὲ κατείχομεν τοῦτο μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1927 ὅτε ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ Νομοῦ 2087 Κώδικος Δασῶν, ἰσχύον τότε, βραδύτερον δὲ καταργηθέν, ἐπιτροπή ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν Εἰρηνοδίκην Κονίτσης, Δασάρχην Κονίτσης καὶ Πρόεδρον τῆς ἀντιδίκου Κοινότητος ὅπως παρανόμως ἀνεγνώρισεν ὡς κατόχους τοῦ ἄνω δάσους τοὺς κατοίκους Κερασόβου καὶ ἐπομένως τὴν Κοινότητα Κερασόβου, ἧτις ἔκτοτε νέμεται τοῦτο ὡς παρανόμως ἀρνούμενη νὰ παραδώσῃ τὴν νομὴν εἰς ἡμᾶς.

Ἐπειδὴ ἡ κυριότης ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου τούτου δάσους περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἰδανικὰ μερίδια ἐξ ἀδιαίρετου ἐκ κληρονομίας τοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀποβιωσάντων γονέων μας ὡς εἰδικῶς ἀνωτέρω ἐκθέτομεν ἀληθῶν κυρίων καὶ νομέων ὄντων δυνάμει ἐπισήμων τίτλων (ταπίων) τοῦ τουρκικοῦ κτηματολογίου καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν κατόχων συμπληρωθείσης οὕτω τῆς τε τακτικῆς καὶ ἐκτάκτου χρησικτησίας, ὡς καὶ τῆς ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου παραγραφῆς, ἄλλως συμπληρωθείσης ἐν τῷ προσώπῳ ἡμῶν κατόχων καὶ νομέων τοῦ ἐν λόγῳ δάσους, πλέον τῆς 30ετίας καλῆ τῆ πίστει, νομίμῳ τίτλῳ καὶ διὰ διανοίαν κυρίου ἀπὸ τῆς ἐν τῷ προσώπῳ των τῶν δικαιωπαρόχων μας (κληρονομούμενων γονέων μας) ἀρξαμένης νομίμῳ τίτλῳ καλῆ τῆ πίστει καὶ διανοίαν κυρίου νομῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐναγομένη Κοινότης καὶ οἱ λοιποὶ ἀντίδικοι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ μᾶς ἀποδόσωσι τὸ ἐν λόγῳ δάσος πρὸς δὲ τοὺς συλλεκτέους καρπούς καὶ τὰ εἰσαπραχθέντα εἰσοδήματα ἀπὸ τῆς καταλύψεως τοῦ δάσους Νοέμβριον 1927 μέχρι σήμερον ἀνερχόμενα κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς εἰς δραχ. 200.000 ἐν ὄλῳ ἤτοι δραχ. 50.000 κατ' ἔτος ὅσον ἡδύνατο νὰ ἐκμισθωθῇ τὸ δάσος πρὸς τρίτον. Ἐπειδὴ ἡ ἀξία τοῦ ἐν λόγῳ δάσους διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δικαστικοῦ ἐνσήμου ἀνέρχεται εἰς δραχ. 1.000.000.

Διὰ ταῦτα

καὶ κατὰ τὴν δικάσιμον προστεθησόμενα μετ' ἐπιφυλάξεως παντὸς δικαιώματός μας

Ἐξαιτούμεθα

νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή μας αὕτη, νὰ ἀναγνωρισθῶμεν κύριοι τοῦ διεκδικουμένου κατὰ τὰ 23)24 ἐξ ἀδαιρέτου διὰ τὴν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης αἰτίας, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν μεριδίων μας καὶ μετὰ πάντων τῶν παρεπομένων αὐτῆς διατασσομένης ἅμα τῆς διὰ βίας ἀποβολῆς των καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἡμῶν ἐν τῷ διεκδικουμένῳ δάσει.

Νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ μᾶς ἀποδώσωσι τὰ μέχρι σήμερον εἰσπραχθέντα εἰσοδήματα δραχμ. 200.000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ δάσους (Νοέμβριον 1927) ἄλλως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, πρὸς δὲ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη καὶ ἀμοιβὴν Δικηγόρου.

Ἰωάννινα τῆ 21 Μαρτίου 1932

Οἱ Πληρεξούσιοι Δικηγόροι

Ἄριθ. 208)932

Στ. Κατσαδήμας

Κατετέθη ἡμῖν ἡ παροῦσα ἀγωγή ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου Δικηγόρου τῶν ἐναγόντων Στ. Κατσαδήμα ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ Ἰωαννίνων Γραφεῖῳ ἡμῶν σήμερον τὴν 27ην Ἀπριλίου 1932 ἔτους ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10ην πρὸ μεσημβρινῆν.

Ὁ Καταθέσας πληρεξούσιος Δικηγόρος

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Στ. Κατσαδήμας

Δημ. Ἀράπης

Τῆς παρούσης ἀγωγῆς ὠρίσθη δικάσιμος πρὸς συζήτησιν ἡ 8η ὀγδὴ Ἰουνίου 1932 ἔτους τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 10 π.μ.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἰωαννίνοις αὐθημερὸν

ΣΥΜΦΩΝΗΤΙΚΟΝ

Οἱ κ.κ. 1) Ἰωάννης Ν. Ζούκας Πρόεδρος, 2) Ἰωάννης Γουῆτσος καὶ 3) Κωνσταντῖνος Παπακώστας κάτοικοι Κερασόβου Κονίτσης ἀποτελοῦντες τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Συνεταιρισμοῦ διαχειρίσεως τοῦ δάσους Κερασόβου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ δικηγόροι κ.κ. Γεώργιος Κιαγιᾶς καὶ Γεώργιος Νιαβῆς συνεφώνησαν τὰ ἑξῆς:

Ιον) Οἱ πρῶτοι τῶν συμβαλλομένων ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ιδιότητά των ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τοῦ συνόλου τῶν κατοίκων Κερασόβου ἀναθέτουσιν εἰς τοὺς δευτέρους τῶν συμβαλλομένων τὴν ἐντολὴν καὶ πληρεξουσιότητα ὅπως μεριμνήσωσι διὰ παντὸς νομίμου μέσου πρὸς εὐνοϊκὴν διὰ τὴν Κοινότητα Κερασόβου ἐπίλυσιν

τῆς διαφορᾶς περὶ τὴν κυριότητα τοῦ δάσους Κερασόβου μεταξὺ τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ διεκδικουῦντος τὸ δάσος Τακῆ Μπέη Φράσαρη καὶ ἐν γένει τὴν διαφορὰν τοῦ ὄλου χωρίου Κερασόβου μετὰ τῶν αὐτῶν δῆθεν ἰδιοκτητῶν κ.λ.π. ἐνεργοῦντες τὰ δέοντα πρὸς προστασίαν τῶν Κοινοτικῶν δικαιωμάτων των ἐπὶ τοῦ δάσους εἴτε διοικητικῶς εἴτε δικαστικῶς καὶ ὅπως ἀποκρούσωσι τὴν ἀπὸ 21 Μαρτίου 1932 ἀγωγὴν τῶν ὡς ἀντιδίκων Τακῆ Μπέη Φράσαρη κ. λ. π. ἐκκρεμοῦσαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων.

2ον) Οἱ πρῶτοι τῶν συμβαλλομένων ὑπόσχονται ἐκ μέρους τῶν κατοίκων Κερασόβου καὶ ὑπὸ ἀλληλέγγυον προσωπικῆν τῶν εὐθύνην ἀμοιβῆν δρχ. διακοσίων χιλ. (200.000) καταβλητέων εἰς τέσσαρας (4) ἴσας καὶ ἰσοχρόνους δόσεις ἐντὸς διετίας ἀπὸ σήμερον τῆς πρώτης δόσεως καταβληθησομένης τὴν

3ον) Ἡ ἀμοιβὴ αὕτη ἀνέρχεται διὰ τὰς παρασχεθείσας μέχρι σήμερον ὑπηρεσίας παρὰ τῶν δευτέρων τῶν συμβαλλομένων ἀποφάσεως παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων, εὐνοϊκῆς διὰ τὴν Κοινότητα Κερασόβου.

4ον) Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ μὴ γένοιτο ἢ ὑπόθεσις ἤθελεν ἔχει δυσμενῆ ἔκβασιν ἢ ὡς ἄνω ἀμοιβῆ θέλει περιορισθῆ εἰς πενήκοντα χιλιάδας (50.000) μόνον δραχμᾶς ὑποχρεωμένων τῶν δευτέρων τῶν συμβαλλομένων εἰς ἐπιστροφὴν τῶν ἐπὶ πλέον τοῦ ποσοῦ τούτου ληθησομένων χρημάτων.

5ον) Ἡ ὡς ἄνω ἀμοιβὴ τῶν 200.000 δραχμῶν θέλει καταβληθῆ εἰς τοὺς δευτέρους τῶν συμβαλλομένων ὀλόκληρος καὶ εἰς περίπτωσιν ἔτι καθ' ἣν συνεπείᾳ καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν καταβληθεισῶν παρὰ τούτων προσπαθειῶν ἤθελεν δοθῆ τυχόν εὐμενῆς νομοθετικὴ λύσις τοῦ ζητήματος ἀδιαφόρως τῆς συνεχίσεως ἢ διακοπῆς τῆς δίκης.

6ον) Οἱ δεύτεροι τῶν συμβαλλομένων ὑπόσχονται νὰ καταβάλωσι πᾶσαν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα διὰ τὴν εὐνοϊκὴν λύσιν τοῦ ζητήματος μέσῳ τοῦ Γραφείου των ἐνταῦθα, ἐν Ἀθήναις ἢ ἄλλοι

7ον) Καθυστέρησις τῆς καταβολῆς τῶν ὡς ἄνω ὀριζομένων δόσεων ἀμοιβῆς δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν ἐπιτρέπεται.

Δι' ὃ ἐγένοντο δύο ὅμοια συμφωνητικὰ ἄτινα ἀναγνωσθέντα καὶ βεβαιωθέντα ὑπεγράφησαν παρ' ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

• Ἰωάννινα τῆ 14 Δεκεμβρίου 1932

• Οἱ συμβαλλόμενοι.

Ἐγκρίνεται

Ἡ ἀνωτέρω συμφωνία καὶ ἀποδεχόμεθα ταύτην καὶ ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος Κερασόβου καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτῆς.

Τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον.

Ἀποδεχόμεθα τὴν ἀνωτέρω συμφωνίαν καὶ ἀναγνωρίζομεν αὐτὴν ὡς ἔγκυρον ὑπὸ ἀλληλέγγυον καὶ ἀδιαίρετον προσωπικὴν μας εὐθύνην ἐν Κερασόβῳ τῇ

Οἱ Κάτοικοι Μέλη τοῦ συνόλου τῆς Κοινότητος.

Πρακτικὰ συνεδριάσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 83 Νόμου 3077 «περὶ Δασικοῦ Κώδικος ἐπιτροπῆς».

Δικαστήριον Λ. Οἰκονομίδης Δασάρχης Κονίτσης, Δ. Βελοῦδης Εἰρηνοδίκης Κονίτσης καὶ Ἰωάννης Β. Κοταδήμας Πρόεδρος Κοινότητος Κερασόβου. Διάδικος Ἐπιτροπὴ κατοίκων Κερασόβου ἐκ τῶν Κωνσταντίνου Γκουντούλη, Ἰωάννου Τούμπανου καὶ Βασιλείου Κοταδήμα κατοίκου Κερασόβου τῶν ἐκπροσωποῦντων τὴν ὁλότητα τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος Κερασόβου δυνάμει ~~αὐτῆς τῆς ὁλότητος τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος Κερασόβου~~ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1077 τοῦ ἔτους 1916 προσαχθέντος συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Εἰρηνοδικοῦντος Γραμματέως Κονίτσης Δ. Σωτηρίου, παραστάντων ὡς ἐκπροσώπων καὶ διορισθέντων πληρεξούσιον τῶν τὸν κ. Γ. Καγιᾶν Δικηγόρον, τῶν ἀγνωρισθέντων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἰδιοκτητῶν καὶ μηδὲως παραστάντων, ἀλλ' ὑποβαλλόντων διὰ τοῦ Δασάρχου Κονίτσης τὸ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτος ὑπόμνημά τῶν μετὰ διαφόρων δικαιολογητικῶν ἐγγράφων.

Ὁ Πληρεξούσιος τῶν κατοίκων Κερασόβου λαβὼν τὸν λόγον προέτεινεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὰ ἑξῆς:

1) Ὅτι δὲν θεωρεῖ ἀναρμοδίαν τὴν Ἐπιτροπὴν ὅπως ἐπιληφθῆ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὑπὸ κρίσιν ζητήματος τῆς κατοχῆς τοῦ δάσους Πλάκας, Σμόλυκα καὶ λοιπῶν δασικῶν ἐκτάσεων Κερασόβου, διότι τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν Νομ. Διάταγμα δὲν καταργεῖ τὸ σχετικὸν ἀρθρον τοῦ Δασικοῦ Κώδικος.

2) Φρονεῖ ὅτι δεόν νὰ μὴ ληφθῆ ὑπ' ὄψει τὸ ὡς ἄνω ὑποβληθὲν ὑπὸ τῶν δῆθεν ἰδιοκτητῶν Κερασόβου ὑπόμνημα ὡς μὴ νομίμως χαρτοσεσημασμένον.

3) Ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθμ. 116 τοῦ 1916 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδι-

κείου Ἰωαννίνων οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχη σημασίαν διὰ τὴν ὑπὸ κρίσιν διαφορὰν ἄλλως τε ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ Νόμου 2520 τὸ ζήτημα τῶν δικαιωμάτων των τὰ ὅποια διεκδικουῖσιν ἐπὶ τοῦ Κερασόβου οἱ δῆθεν ὡς ἄνω ἰδιοκτῆται ἡ φύσις αὐτῶν καὶ ἡ ἔκτασις των ὑπήχθη εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπαλλοτριώσεων Ἰωαννίνων ἣτις καὶ θέλει κρίνει κυριαρχικῶς ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τὴν ὁποίαν διαγράφει οὗτος, ἐπομένως τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος καὶ τὰ συναφῆ πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦτο ὑπάγοναι ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα ἄλλης ἐπιτροπῆς, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐν καιρῷ θὰ ἔχωσι καὶ εὐκαιρίαν νὰ ὑποβάλωσι τὰς ἀξιώσεις των. Οὕτω δὲ τοῦ Νόμου καὶ οἰαδήποτε τυχὸν πρὸ αὐτοῦ ἔνδικος σχέσις δὲν δύναται νὰ ἔχη περαιτέρω ἐπρροὴν ἐπὶ τοῦ καθοριζομένου ὑπ' αὐτῶν ἀντικειμένου ἐν προκειμένῳ δὲ ἀκόμη περισσότερο καθ' ὅσον πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος ἀποκλειστικῶς τῆς κατοχῆς ἀνεξαρτητῶς τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος. Ἐνταῦθα διεκόπη ἡ συνεδρίασις ἵνα ἐπαναληφθῇ τὴν ἐπομένην πρωΐαν.

Ἐπαναληφθείσης τῆς συνεδριάσεως σήμερον τὴν 9ην π.μ. τῆς 18ης Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ὁ ὡς ἄνω πληρεξούσιος τῶν κατοίκων Κερασόβου προσέθηκεν καὶ ταῦτα μὲν τὰ ὅποια ὡς ἄνω ἀνέφερα ἀπὸ τυπικῆς καθαρῶς ἀπόψεως, ἀπὸ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως προσθέτω τὰ ἑξῆς. Ἀναφέρομαι εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1926 αἰτήσεως τοῦ πληρεξουσίου τῆς Κοινότητος Ἀ. Μαρκοπούλου ἡ ὁποία εὐρίσκεται προσωρινῶς μὲν ἐν τῷ σχετικῷ φακέλλῳ ὡς καὶ τὰ ἀναφερόμενα ἐν αὐτῇ ἔγγραφα. Πράγματι ἡ ἱστορία τοῦ Κερασόβου εἶναι μία διαδοχικὴ σειρά δραματικῶν γεγονότων. Ἦρχισε ἀπὸ τὸ ἀγαλλῆκι τὸ ὁποῖον ὄλοι οἱ κάτοικοι ὄλων τῶν χωρίων τῆς Ἠπείρου ἐπλήρῳαν εἰς ὠρισμένους Μπέηδες ἰσχυροῦς εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέθετον τὴν φύλαξιν των ἀπὸ ληστρικὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐκτάκτων Τούρκων καὶ Ἀλβανῶν Στρατιωτῶν διὰ νὰ τελειώσῃ μὲ ἀτελείωτον μαρτυρολόγιον, διωγμῶν, πιέσεων, φυλακίσεων, δολοφονιῶν καὶ λοιπῶν μέσων βίας. χρονολογεῖται δὲ ἀπὸ τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1863. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ οἱ Τουρκικαὶ Ἀρχαὶ παρὰ τὴν ἔκδηλον αὐτῶν μεροληψίαν πρὸς τοὺς Μπέηδες οἵτινες ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω κυρίως χρονολογίας ἐπεδίωξαν νὰ τσιφλικοποιήσουν τὸ Κεράσοβον, δὲν ἠδυνήθησαν ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐνώπιον ὑμῶν προσαγομένων ἐγγράφων νὰ ἀρνηθῶσι εἰς τοὺς Κερασοβίτας ὅτι τὸ χωρίον αὐτῶν ἦτο κεφαλοχώριον οὔτε καὶ νὰ δώσουν εἰς τοὺς Μπέηδες τίτλον ἰδιοκτησίας. Ἐνεκα τούτου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διέρρευσαν ὀλόκληρες δεκαετη-

ρίδες καθ' ἃς οἱ χωρικοὶ εὐρίσκοντο εἰς διενεκεῖς ἀγῶνας πάλης δὲν κατῶρθωσαν νὰ προσκτήσωνται τὸν ἀπαιτούμενον τίτλον ἰδιοκτησίας. Τὰ κατὰ καιροὺς δὲ ἐκδιδόμενα φερμάνια ἤρχοντο νὰ δικαιώσουν τοὺς κατοίκους Κερασόβου ὑπὲρ βωμῶν καὶ τῶν ἐστιῶν αὐτῶν ἀγωνιζόμενοι ὑπεβάλλοντο εἰς παντοειδῆ βασανιστήρια παρόμοια ἀληθῶς πρὸς ἱερὰν ἐξέτασιν χωρὶς ποτὲ νὰ κα..... "Όταν δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1907 ἐπωφελούμενοιπερὶ ταπίων Ὀθωμανικοῦ Νόμου κατῶρθωσαν χάρις εἰς τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διέθετον νὰ πάρουν κατὰ τὸν γινωστὸν τρόπον τῆς δωροδοκίας καὶ τοῦ χαρισμοῦ προσωρινὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἦσαν δῆθεν ἰδιοκτῆται Κερασόβου τὴν νόμιμον αἰτίαν τοῦ προσωρινοῦ τούτου τίτλου ἐστήριξαν ἐπὶ κληρονομικοῦ δῆθεν δικαιώματος ἐνῶ ἐφ' ὅσον ἦσαν ἰδιοκτῆται θὰ ἔπρεπε νὰ προσάγουν εἰς τὸ ἀρμόδιον Γραφεῖον τὰ ἔγγραφα δι' ὧν θὰ ἀπεδεικνύετο ἡ ἰδιοκτησία των πρὸς ἀντικατάστασιν τούτων ὡς ἄλλως ἀπήτει ὁ σχετικὸς νόμος δὲν ἔπραξαν ὅμως τοῦτο διότι δὲν ἔχουν τοιαῦτα ἔγγραφα καὶ εὗρον τὴν εὐκόλον ὁδὸν τῶν πιστοποιητικῶν διὰ νὰ ἐφαρπάσουν τὸν σχετικὸν τίτλον ἀφοῦ οἱ Κερασοδίται ἐπανειλημμένως προσφυγόντες εἰς τὸ εἰρημένον Γραφεῖον ἀπεπέμποντο ἀπ' αὐτὸ καὶ δὲν εἰσακούοντο τὰ ὑποβαλλόμενα αἰτήματα καὶ παραπονὰ των. Τὰ γεγονότα ταῦτα διαπιστοῦνται ὑπὸ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἱστορίας τῆς ὑποθέσεως περὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐξέτασις τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐξετασθησομένων μαρτύρων θέλει διαπιστωθῆ. Ἐκτοτε δὲ οἱ κάτοικοι Κερασόβου εὐρισκόμενοι ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν δάσους ἐποιοῦντο συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον αὐτοῦ χρῆσιν ἐν γένει καὶ κάρπωσιν ἐκμεταλλευόμενοι τοῦτο εἴτε ὑλοτομοῦντες διὰ πριονίων ἐγκατεστημένοι ἐντὸς αὐτοῦ δι' ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων εἴτε πωλοῦντες τὰ δασικὰ αὐτοῦ προϊόντα εἰς τρίτους εἴτε ξυλευόμενοι καὶ βόσκοντες ἐν αὐτῷ τὰ ποιμνιά των, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀναμιχθοῦν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δάσους τούτου ὅπωςδῆποτε οἱ δῆθεν ἰδιοκτῆται βέηδες εἴτε ἐμμέσως εἴτε ἀμέσως. Ἡ κατάστασις αὕτη ἐσυνεχίσθη κατὰ διαδοχὴν ἀφ' ὅτου φθάνει ἡ μνήμη ἀνθρώπου τόσο ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπελευθέρωσews τῆς Ἡπείρου καὶ ἐντεῦθεν μὲ τὴν διὰ τοιαῦτα ἰδιοκτῆτου καὶ μὲ τὴν ἔκδηλον ὑλικὴν κατάστασιν τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖ ἡ ἀπλῆ κατοχὴ ἤτοι ὅπως κατὰ Νόμον ἀπαιτεῖται διὰ νὰ εἶναι τις ἰδιοκτῆτης νομεύς καὶ διακάτοχος ἐνὸς κτήματος. Τοῦτο δὲ διεπιστώθη καὶ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐν ἔτει 1919 ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου Κονίτσης κατόπιν αἰτήσεως πρὸς λῆψιν προσωρινῶν μέτρων δι' ἧς ἡ ἐπὶ τῶν θέσεων τούτων νομῆ καὶ διακατοχὴ ἐπιδικάζεται εἰς τὴν Κοι-

νότητα Κερασόβου τῶν κατοίκων ἀποτελούντων ἤδη τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς Κοινότητος καὶ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ εἰρημένου μπέηδων καὶ τὴν ὁποῖαν προ- ἄγομεν τὰ ὡς ἄνω γε.

καὶ ἀπὸ τὴν ἤδη προσαγομένην ἐπιστολὴν τοῦ τέως Πατριάρχου, Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου πρὸς τὸν κύριον Ὑπουργὸν τῆς Γεωργίας μεθ' ὃ προέβημεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν παρὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δασαρχείου κληθέντων ὀκτῶ μαρτύρων ἐκ τῶν πλησιεστέρων χωρίων. Ἡ λή τοῦ ἄρθρου 83 Δασ. Κώδικος.

Ἐνταῦθα ληξάσης τῆς συνεδριάσεως ὑπογράφεται ὡς ἔπεται
Λ. Οἰκονομίδης Ἰ. Β. Κοταδήμα Βελοῦδης

Ὅ,τι ἀκριδὲς ἀντίγραφον ἀντιπεφωνημένον ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ μας τηρουμένων ἐγγράφων πρὸς χρῆσιν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τῆς Κοινότητος Κερασόβου.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῆ 3 Φεβρουαρίου 1934

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς Δασῶν Ἡπείρου

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 83 Δασικοῦ Κώδικος Νόμου 3077 ἐπι- τροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου Κονίτσης Δ. Βελοῦδη, Δασάρχου Κονίτσης Λ. Οἰκονομίδου καὶ τοῦ Προέδρου Κοινό- τητος Κερασόβου Ἰωάννου Βασ. Κοταδήμα κατοίκου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 151628 ἀπὸ 4 Νοεμβρίου ἐ. ἔτους Διαταγῆς Ὑπουργείου Γεωργίας ὅπως ἀποφανθῆ περί τοῦ ἐάν ἡ νομὴ καὶ ἡ κατοχὴ τοῦ δάσους Κερασόβου ἀνήκει εἰς τοὺς ἀναγνωρισθέντας ὑπὸ τοῦ Δι- οικητικοῦ Δικαστηρίου ἰδιοκτῆτας ἢ εἰς τοὺς κατοίκους Κερασό- βου συνεδριάσασα τὴν 21ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐ. ἔτους ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Δασαρχείου Κονίτσης καὶ ἐξετάσασα τὰ περιελθόντα τῆ ἐπιτροπῆ ἐγγραφα ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὡς καὶ τοὺς ἐκ τῶν πλησίον χωρίων ὑπηρεσιακῶς κληθέντας μάρτυρας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄνω ἐγγράφων πρὸ παντός δὲ ἐκ τῶν κατα- θέσεων τῶν μαρτύρων τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων προέκυψεν ὅτι τὴν νομὴν καὶ κατοχὴν ἐπὶ τοῦ δάσους Κερασόβου πρὸ πολλῶν ἐ-

τῶν ἤσκουν οἱ κάτοικοι Κερασόβου συνεπῶς ἀποφαίνεται ὅπως ἀναγνωρισθῶσιν οἱ κάτοικοι Κερασόβου ὡς κάτοχοι τοῦ ὡς ἄνω δάσους καὶ χορηγηθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν εἰς κατοχὴν αἱ σχετικαὶ ἄδεια ὑλοτομίας.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη τὸ παρὸν καὶ ὑπογράφεται δεόντως.

Ὁ Εἰρηνοδίκης Ἡ Ἐπιτροπὴ Ὁ Δασάρχης
Δ. ΒΕΛΟΥΔΗΣ Ὁ Πρόεδρος Κοινότητος Λ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
ΙΩΑΝ. Β. ΚΟΤΑΔΗΜΑΣ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ἐν Κονίτση τῇ 23 Μαΐου 1933
Ὁ Δασάρχης Κονίτσης
(Τ.Σ.) Λ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἀντιπεφωνημένον ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἀρχεῖω μας τηρουμένων ἐγγράφων πρὸς χρῆσιν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τῆς Κοινότητος Κερασόβου.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 3 Φεβρουαρίου 1934
Ὁ Ἐπιθεωρητὴς Δασῶν Ἠπείρου

Ἀριθ. 42/1934

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἰωαννίνοις Πρωτοδικῶν Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Δημ. Ραζῆ, Προεδρεύοντος (κωλυομένου τοῦ Προέδρου) Πέτρου Σταύρου καὶ Κίμωνος Καβάγια Εἰσηγητοῦ.

Συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1933, παρουσία τοῦ τε Εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Ἀθ. Στρούπη (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων του ἀναπληρωτῶν) καὶ τοῦ Δικ. Γραμματέως Π. Οἰκονομίδου ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξύ:

Τῶν ἐναγόντων Μουσλῆμ Ριζᾶ Φράσαρη, Μεχμέτ Ριζᾶ Φράσαρη, Χαμδῆ Ριζᾶ Φράσαρη, Μπαντιντὲς Ριζᾶ Φράσαρη, Σέγας Ριζᾶ Φράσαρη, 2) Νακῆ Γιακούπ Φράσαρη, κατοίκων Κορυτσᾶς, 3) Μεχδῆ Φράσαρη, 4) Δερβίς Ἀμπάζη Νταούτ Φράσαρη, κατοίκων Τυρράνων, 5) Τεκῆ Βέη Φράσαρη, κατοίκου Κονίτσης, 6) Μουφήτ Φεχρῆ Φράσαρη, 7) Σερῆφ Ἀλῆ Φράσαρη, Ἀλιουδιν Ἀλῆ Φράσαρη, Γιαγινᾶς Ἀλῆ Φράσαρη καὶ Δουκτέρ Ἀλῆ Φράσαρη, κατοίκων Κορυτσᾶς, παραστάντες διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Κων)νου Κατσαδήμα καὶ Στεφάνου Κατσαδήμα. Καὶ

Τῶν ἐναγομένων 1) τῆς Κοινότητος Κερασόβου - Κονίτσης, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Ἰωάννου Ἐξάρχου,

κατοίκου Κερασόβου, και 2) τῶν κατοίκων τῆς Κοινότητος Κερασόβου εκπροσωπούμενων ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ χωρίου Κερασόβου, εκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ νῦν Προέδρου αὐτῆς Νικ. Ζούκα και τοῦ μέλους αὐτῆς Κων)νου Παπακώστα, κατοίκων Κερασόβου, ἀπάντων παραστάντων διὰ τῶν πληρεξουσίων των δικηγόρων Γ. Καγιᾶ, Γ. Νιαβῆ και Ν. Καζαντζῆ.

Οἱ ἐνάγοντες διὰ τῆς ἀπὸ 21 Μαρτίου πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀπευθυνομένης ἀγωγῆς των, κατὰ τῶν ἄνω ἐναγομένων, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ἐξητήσαντο νὰ ἀναγνωρισθῶσι κύριοι τοῦ διεκδικουμένου δάσους κατὰ τὰ 23)24 ἐξ ἀδιαιρέτου διὰ τὴν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀγωγῆς των αἰτίαν, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν μεριδίων των και μετὰ πάντων τῶν παρεπομένων αὐτῆς, διατασσομένης ἅμα τῆς διὰ βίας ἀποβολῆς των και τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν τῷ διεκδικουμένῳ δάσει. Νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ ἀποδώσωσιν αὐτοῖς τὰ μέχρι σήμερον εἰσπραχθέντα εἰσοδήματα δραχμὰς διακοσίας χιλιάδας (200.000) ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ δάσους (Νοεμβρίου 1927) ἄλλως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς, πρὸς δὲ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα και τέλη και δικηγορικὴν ἀμοιβήν.

Τῆς ἀγωγῆς ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 208)932 πράξεως τοῦ Γραμματέως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὠρίσθη δικάσιμος πρὸς συζήτησιν αὐτῆς ἡ σήμερον, νόμιμος ἐξ ἀναβολῆς συμπίπτουσα, καθ' ἣν.

Προκειμένης συζητήσεως

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων αἰτησάντων διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών των τὰ ἐν αὐταῖς. Τῆς ἐπ' αὐτῷ προφορικῆς ἀναπτύξεως και τοῦ Εἰσαγγελεύοντος.

Διελθὸν τὴν δικογραφίαν — Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ νομίμως εἰσάγεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή τηρηθεισῶν τῶν τῆς προδικασίας νομίμως διατυπώσεων.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς κρινομένης ἀγωγῆς ὡς αὕτη ἱστορεῖται, διώκεται κατὰ τὴν κυρίαν βάσιν αὐτῆς ἡ ἀναγνώρισις κυριότητος ἐπὶ ἰδιωτικοῦ κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν νομοθεσίαν δάσους καταληφθέντος ὑπὸ τῶν ἐναγομένων κατεχόντων ἔκτοτε τοῦτο, περιέχονται δὲ ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς τὰ θεμελιοῦντα ταύτην στοιχεῖα, δέον, τὸν χαρακτῆρα τῆς διεκδικητικῆς φέρουσα νὰ ἐξετασθῆ κατ' οὐσίαν καταβληθέντος τοῦ δικαστικοῦ ἐνόσημου ὡς τοῦ προσαχθέντος γραμματίου παραλαβῆς δείκνυται.

Ἐπειδὴ οἱ ἐναγόμενοι ἰσχυρίζονται μείζονα ἀξίαν τοῦ ἐκδικουμένου ἀκινήτου παρ' ὅσῃν οἱ ἐνάγοντες καθώρισαν, καταβαλόν-

τες τὸ ἀνάλογον ἔνσημον, τὸ δὲ δικαστήριον κρίνει πιθανολογούμενον τοῦτο δέον νὰ διαταχθῇ τούτῳ ἀπόδειξις θαρύνουσα τοὺς ἐνάγοντας διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεκτέων (ἄρθρ. 2 παρ. 4 τοῦ νόμου Γ 40 περί δικαστ. ἐνόημου).

Ἐπειδὴ ἡ ἐνοστασις περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου τούτου νὰ κρίνη ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς ὡς ὑπαχθείσης διὰ τῶν ἀρθρῶν 3 καὶ 4 τοῦ νόμου 2520 τοῦ 1920 περί διευθετήσεως τῆς διαφορᾶς τῶν δέκα ἕξ χωρίων Φιλιατῶν, ἐν οἷς καὶ τὸ Κεράσοβον Κονίτσης, εἰς τὴν διαγραφομένην παρ' αὐτῶν εἰδικὴν διαδικασίαν τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπαλλοτριώσεων, ἀπορριπτέα κρίνεται ὡς μὴ τυχόντος ἐφαρμογῆς τούτου οὐδέποτε καὶ καταργηθέντων ρητῶς τῶν ἀρθρῶν τούτων διὰ τοῦ Ν. Δ. τῆς 23 Μαρτίου 1929 κυρωθέντος διὰ τοῦ Ν. 4162 περί διευθετήσεως τῆς διαφορᾶς τῶν 16 χωρίων Φιλιατῶν μὴ προνοήσαντος καὶ περὶ τοῦ χωρίου Κονίτσης ὁμοῦ ὡς προγενέστερος νόμος 2520.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνοστασις περὶ ἐγγυοδοσίας τῶν ἐναγόντων ὡς ὄντων ἀλλοδαπῶν, ἀπορριπτέα κρίνεται καθ' ἕνα ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν Τεκῆ Φράσαρη εἶναι κάτοικος Κονίτσης, πάντες δὲ ὡς ἐκ τῶν προσαχθέντων τίτλων ἰδιοκτησίας (τοπιῶν) δείκνυται κέκτηνται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἀρκούντως ἰκανὴν ἀκίνητον περιουσίαν (ἄρθρον 79 Πολ. Δκ.).

Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι Κερασόβου ἀποτελοῦντες ἔνωσιν συνιδιοκτητῶν τοῦ ἐπιδικίου δάσους κατέλαβον τοῦτο ἐφ' ἧς ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ νόμου 3077 περί δασικῆς νομοθεσίας ἐπιτροπὴ προέβλεπε τούτους ὡς ἰδιοκτῆτας παρὰ τοὺς ἀμφισβητοῦντας ἐνάγοντας, καλῶς ἐνάγονται ὡς κάτοχοι καὶ μὴ κύριοι τοῦ εἰδικίου κειμένου ἀκινήτου καὶ καλῶς στρέφεται ἡ ἀγωγὴ καὶ κατ' αὐτῶν ὡς ἐκπροσωπούμενων ὑπὸ τῶν διὰ τοῦ ἀριθμ. 7816)932 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Κονίτσης Γ. Λυμπεροπούλου διορισθέντων ἐκπροσώπων καὶ διαχειριστῶν τῶν εἰς οὗς παρεσχέθη καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπὶ παντός δικαστηρίου ἐκπροσωπήσεως καὶ παραστάσεως καὶ τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐπιβοηθητικὴν αὐτῆς θάσιν κατὰ τὸ κύριον αἴτημα ἡ κρινομένη ἀγωγὴ τῆς κτήσεως κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐπιδικίου διὰ τῆς ἐκ τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς χρησικτησίας μὴ νόμιμος κρίνεται τοῦ Ὀθωμανικοῦ δικαίου καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων γαιῶν ὡς εἶναι τὰ ἰδιωτικὰ δάση κατὰ τὸ ἄρθρον 3

τοῦ περὶ γαιῶν νόμου τῆς 7 Ραμαζάν 1274 καὶ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 15 Σεββάτ 1286 ἢ 1 Ἰανουαρίου 1285 περὶ δασῶν νόμου, μὴ ἀναγνωρίζοντος κτητικὴν παραγραφὴν ὑφ' ἣν ἔννοϊαν τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον δέχεται καὶ ἦς τὰ στοιχεῖα ἐκτήθησαν οἱ ἐνάγοντες τὰ θεμελιουῦντα ταύτην (Ἐλευθ. ἀκίν. ιδιόκτ. ἐν Τουρκίᾳ τίτλος Β' παρ. 29 β. σημ. 1 σελ. 189 - Α. Π. 516) 903 Θεμ. ΙΕ' σελ. 217).

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐπίσης ἐπιβοηθητικὴν αὐτῆς βάσιν κατὰ τὸ κύριον αὐτῆς αἴτημα ἢ κρινομένη ἀγωγή τῆς ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων τοὔτέστην κτήσεως κυριότητος μὴ νόμιμος κρίνεται, καθ' ὅσον «τὸ ἀποφαίνεσθαι ὑπὲρ τῆς διαρκείας βεβαίας πινός καταστάσεως ὡς ἢ ἀνυπαρξία δὲν πιθανολογεῖται» (ἄρθρ. 5, 6 καὶ 10 Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδ.) δὲν ἔχει τὴν ἔννοϊαν τῆς διὰ μακροχρονίου κατοχῆς κτήσεως κυριότητος, δημιουργουμένου αὐτῷ τίτλου πρὸς διεκδίκησιν, ἀλλ' ἀφορᾷ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ τούτου Κώδικος ἐδικῶς προβλεπόμενα θέματα δουλειῶν (NEDJIB CHIHHA TRAITE DE LA PROPRIÉTÉ IMMOBILIERE EN OTTOMAN PHENR IV DES UERVITUDES σελ. 174 Α. Π. 62/924 Θεμ. Α. Ε. σελ. 387).

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 78 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου τῆς 7 Ραμαζάν 1274 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 8 τῶν περὶ ταπίων ἐπισήμων ὁδηγιῶν τῆς 7 Ζαπάν 1276, δεκαετῆς ἄνευ ἀμφισθητήσεως κατοχὴν καὶ καλλιέργεια δημοσίων γαιῶν μετατραπεῖσα εἰς κυριότητα δυνάμει τοῦ νόμου 2052 δὲν δύναται διὰ τῶν προτάσεων νὰ ἐπικληθῇ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις τῆς διὰ τῆς τοιαύτης χρησικτησίας διεκδικήσεως κυριότητος εἰσαγομένης πλέον νέας αὐτοτελοῦς βάσεως τῆς ἀγωγῆς (ἄρθρ. 533 Πολ. Δικ.) ἄλλως δὲ καὶ ἀορίστως προτείνεται καθ' ὅσον δὲν ἀναγράφεται ὅτι ἐξουσιάζετο τὸ ἐπίδικον ἄνευ ἀμφισθητήσεως ὅπερ ἀναγράφεται ὅτι ἐξουσιάζετο χεῖρον τῆς τοιοῦτω τρόπῳ ἐξουσιάζσεως (Ἐν Μεταφρ. τοῦ περὶ γαιῶν νόμου ὑπὸ Καρατζένη, Ρακτιβάν, Δίγκα ὑπ' ἀριθμ. 78 σημ. 7 Α. Π. 313) 933 Θεμ. ΜΔ' σελ. 604).

Ἐπειδὴ τὸ αἴτημα τῶν ἐναγόντων περὶ ἀποδόσεως τῶν συλλεχθέντων καρπῶν ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐπιδίκου νόμιμον μὲν τυγχάνει, ἀπαράδεκτον ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος μὴ καταβληθέντος δικαστικοῦ ἐνσήμου διὰ τὴν ἀξίωσιν ταύτην (ἄρθρ. 8 ν. Γ4 ΟΗ περὶ δικ. ἐνσήμου Ἐφ. Ἀθην. 385) 923 Θεμ. ΛΕ' σελ. 71).

Ἐπειδὴ μετὰ τὸν νόμον 147) 914 καθ' ὃν οἱ ἐν ταῖς νέαις χώραις γαῖαι διέπονται ὑπὸ τοῦ Ὁθωμανικοῦ περὶ γαιῶν νόμου καὶ τοὺς νόμους 1072 καὶ 2052 καθ' οὓς ἢ ἐπὶ τῶν δημοσίων γαιῶν, ὡς εἶναι

κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα καὶ τὰ ἰδιωτικὰ δάση, ἐξουσίασις μετατρέπεται εἰς πλήρη κυριότητα κατὰ τὰ 4)5 ὑπὲρ τῶν ἐξουσιαστῶν τοῦ ὑπολοίπου 1)5 ἀναλαμβανομένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, οὐχὶ παραδεκτῶς αἰτεῖται ἡ ἀναγνώρισις κυριότητος ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ ἐπίδικου, ἄνευ τῆς διαστολῆς τῆς ἐξ ἀδαιρέτου καὶ κατὰ τὰ ἄνω ἰδανικὰ 4)5 ἐκδικουμένης κυριότητος τῶν ἐναγόντων.

Ἐπειδὴ ἡ προσαγομένη καὶ ἐπικαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 26)924 ἀπόφασις τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Γεωργίας Διοικητικοῦ Δικαστηρίου οὐδεμίαν ἰσχὺν δύναται νὰ ἔχη ἐπὶ τῆς προκειμένης μεταξὺ ἰδιοκτητῶν διαφορᾶς, δι' αὐτῆς ἀναγνωρισθέντος εἰς τοὺς ἐνάγοντας δικαιώματος ἐπικρατεστέρου ἐναντι τοῦ δημοσίου καὶ ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ καὶ περὶ οὗ ἄλλως μόνον, ἀρμόδιον εἶναι τὸ Δικαστήριον ἐκεῖνο (Νόμος 2939).

Ἐπειδὴ οἱ ὑπ' ἀριθμ. 326 τῆς 28 Ἰουλίου 1926 καὶ 357 ἀπὸ Ἰουλίου 1327 ἐν πρωτοτύπῳ καὶ ἐπισήμῳ μεταφράσει προσαγόμενοι τίτλοι ἐξουσιάσεως (ταπία) ἐφ' ὧν ἰδίᾳ οἱ ἐνάγοντες στηρίζουσι τὴν ἀπόδειξιν τῆς κυριότητος ἑαυτῶν καὶ τῶν προκτητόρων των ἀμφισβητουμένας ἀναφέρουσι θερινὰς βοσκὰς (γιαγιλακιέ) αἵτινες ἀποτελοῦσιν ἴδιον εἶδος δημοσίων γαιῶν τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου. (Nedgil Chihar traité de la propr, immol en dr. Ottoman chair II posses de terres domaniales Vailaks et Kichlaks). σελ. 143) καὶ δὲν δύναται συνεπῶς δι' αὐτῶν νὰ ἐκδικηθῇ ἐξουσίασις δάσους καθ' ὅσον δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ ἡ διεκδίκησις δάσους — ὅπερ νοεῖται τοσοῦτον πυκνὸν ὥστε νὰ ἀποτελεῖ τὸ κοινῶς γνωστὸν δάσος (Γνωμ. Ἐλευθερ. ἐν Δελτ. Ὑπουργ. Οἰκονομ. 1915 σελ. 215—222) — εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν αὐτοφυῶν δένδρων ἐπὶ δημοσίων γαιῶν τοῦ ἄρθρου 28 περὶ γαιῶν καθ' ὅ ταῦτα ὑπάγονται εἰς τὴν γῆν καὶ αἱ ὠφέλεια αὐτῆς ὑπάγονται τῷ κυρίῳ τῆς γῆς, οὔτε οἱ ἐξουσιάζοντες δημοσίαν γῆν δύναται νὰ ἔχωσι περισσοτέραν χρῆσιν ἢ ὠφέλειαν τῆς διὰ τοῦ ταπίου παραχωρηθείσης ὅπερ ἀφορᾷ δημοσίας γαίας διαφόρους τῶν πράγματι ἐξουσιαζομένων, εἶναι ἄκυρον (Γνωμ. Ἐλευθ. ἐν. Δελτ. Ὑπουργ. Οἶκον. 1915 σελ. 223).

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγόντων ὅτι τὸ ἐπίδικον δάσος περιλαμβανόμενον ἐντὸς τῶν ὀρίων τοῦ παρ' αὐτῶν ἐξουσιαζομένου ἐν ὄλῳ ἀγροκτήματος καλῶς διὰ τῶν ἀφορώντων τὸ ὄλον ἀγρόκτημα (τσιφλίκιον) τίτλων διεκδικεῖται, ἀπορριπτέος κρίνεται, διότι τοῦτο ἠδύνατο μόνον κατὰ τοῦ Δημοσίου νὰ ἀντιταχθῇ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 παρ. 2 τοῦ ἀπὸ 1 Δ)βρίου 1836 Δ)τος ἐπέχοντος ἰσχὺν νόμου περὶ δασῶν, ἐπεκταθέντος καὶ εἰς τὰς νέας

χώρας, καθ' ὃ ὡς ἰδιωτικὰ δάση θεωροῦνται ἀναμφισβητήτως καὶ τὰ κείμενα εἰς ὅσα ἰδιωτικὰ χωρία (τσιφλίκια) δὲν ἀναφέρουν μὲν τὰ νόμιμα ἔγγραφα ὀνομασί τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς αὐτὰ δάση, προϋποτιθεμένου ὅτι κεῖνται ἀληθῶς ἐντὸς τῶν ἀκριβῶς ἀποδειχθέντων ὀρίων τοῦ ἀρμοδίου ἰδιωτικοῦ χωρίου ἐπομένως σχηματίζουν ἀναγκαῖον καὶ φυσικὸν συστατικὸν μέρος αὐτοῦ (Διοικητ. Δικαστ. Ὑπουργ. Γεωργίας 6) 928 Θεμ. Μ. σελ. 91 Ἰδίου 10) 928 Θεμ. Μ. σελ. 123). Ἄλλ' ἐν προκειμένῳ ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 11 Σεβδάλ 1286 ἡ 1 Ἰανουαρίου 1285 περὶ δασῶν νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀπὸ 7 Ραμαζάν 1274 περὶ γαιῶν νόμου τὰ δάση τὰ ἰδιωτικὰ (κορὰ) ὑπαγόμενα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δημοσίων γαιῶν ἐξουσιάζονται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 τῶν ἐπισήμων ὁδηγιῶν περὶ ταπίων τῆς 7 Σαπάν 1276 καθ' ὃ οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξουσιάζῃ δι' οἴουδήποτε τρόπου δημοσίας γαίας ἄνευ ἐγγράφου τίτλου, μόνον διὰ ταπίου ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου ἄλλως, ὀρίζει ὅτι τὰ δάση τῶν ὁποίων τὰ δένδρα εἶναι αὐτοφυῆ ἢ δὲ κατοχὴ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ξυλεύσεως εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τινός εἴτε προπατορικῶς εἴτε συνεπείᾳ παραχωρήσεως ἄλλου ἐξουσιάζονται διὰ ταπίου καὶ μετὰ τὸ ἄρθρον 6 τῶν ὁδηγιῶν περὶ δασῶν τῆς 7 Μαρτίου 1293 καθ' ὃ οἱ ἐπὶ τῶν δασῶν θέλουσι συντάξαι κατάστασιν τῶν διαφιλονεικουμένων εἰσέτι δασῶν ὡς καὶ τῶν ὅσων ἀπεδείχθη διὰ τῶν ὑπὸ τῶν κατόχων αὐτῶν προσαχθέντων παραδεκτῶν καὶ ἰσχυρῶν τίτλων ἢ κυριότης τῶν ἰδιωτῶν καὶ τὰ ἄρθρα 1, 2 καὶ 3 τῶν ἐπισήμων ὁδηγιῶν περὶ δασῶν τῆς 23 Μουχαρέμ 1293 ἡ 7 Φεβρουαρίου 1291 καθ' αἷ συσταθεῖσαι ἐπιτροπαὶ θέλουσι ζητήσῃ καὶ ἐξετάσῃ τοὺς τίτλους τῶν δασῶν ἐφ' ὧν ὑπάρχει ἀξίωσις ἐξουσίας καὶ ἐξαιρουμένων τῶν ἰσχυρῶν τίτλων τῶν δοθέντων πρὶν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου τῆς 11 Σεβδάλ 1286 περὶ δασῶν, τὰ δάση τὰ μὴ ὄντα σύμφωνα πρὸς τὰ ἐν τοῖς τίτλοις σημειούμενα θέλουσι τεθῆ ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῆς διευθύνσεως τῶν δασῶν καὶ πρὶν ἐπικυρωθῶσιν οἱ τίτλοι διὰ δάση καὶ κοροῦ συντάσσεται λεπτομερὴς κατάλογος αὐτῶν ἀναφέρων τὰ σύνορα, στρέμματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν κυρίων, οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ ἐξουσιάζῃ δάσος διὰ τίτλου μὴ ἀναφέροντος ρητῶς τὸ εἶδος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξουσιαζομένων δημοσίων γαιῶν καὶ μὴ ἀναγράφοντος ἐξουσίας ἐπὶ δάσους κοροῦ (Γνωμ. Ἑλ. ἐν Δελτ. Ὑπ. Οἶκον. 1915 σελ. 215—222).

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ προσαγομένου ἐν πρωτοτύπῳ καὶ ἐπισήμῳ μεταφράσει αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος (φιρμανίου) ἀπὸ 13 Τζαμάλ— Οὐλ— Ἐβέλ τοῦ 1277 ἰδίου οἱ ἐνάγοντες ἰσχυρίζονται ἀναγνώρισιν αὐτοῖς κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἀγροκλήματος Κερασόβου, δὲν περιέχεται πράγματι τοιαύτη, καταργηθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ περὶ

γαιῶν νόμου τῆς 7 Ραμαζάν 1274 τοῦ συστήματος τῆς παραχωρήσεως δημοσίων γαιῶν εἰς ἰδιώτας διὰ Σουλτανικοῦ διατάγματος ἐπιτραπίσης μόνον τῆς διὰ ταπίου φέροντος τὸ αὐτοκρατορικὸν μονόγραμμα (τουγρᾶν) καὶ κατόπιν εἰδικῆς διαδικασίας Γνωμ. Ἀγγελοπ., Ρακτιβάν, Τσιτσεκλή ἐν Θεμ. 10' σελ. 547, (Γνωμ. Ἐλευθ. ἐν Δελτ. Ὑπουργ. Οἰκ. 1915 σελ. 232—233) καὶ μὴ ἀκυρουμένων διὰ μουλιαμέτων περὶ γαιῶν διατάξεων καθ' ἃς ἀπαιτεῖται ταπίον ἐπὶ δὲ δασῶν μάλιστα εἰδικὸν τοιοῦτον (Γνωμ. Ἐλευθερ. ἐν Δελτ. Ὑπουργ. Οἰκον. 1915 σελ. 232—233) ὡς ἄλλως τε καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπικαλουμένου αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος καταδηλοῦται ἀναγραφομένου ὅτι «ἐξεδόθη ἡ ὑψηλὴ μου αὕτη διαταγὴ πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως γίνῃ παρὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μου κτηματολογίου κληρονομικὴ μεταβίβασις τοῦ εἰρημένου τσιφλικίου καὶ συνταχθῶσι καὶ ἐκδοθῶσι νέοι τίτλοι διαλαμβάνοντες κατὰ τὸ νέον σύστημα λεπτομερῶς τὰς γαίας καὶ τὰ κτήματα ἅτινα περιέχει τὸ εἰρημένον τσιφλίκιον».

Ἐπειδὴ καὶ ἐὰν διὰ τοῦ ὡς ἄνω εἰρημένου αὐτοκρατορικοῦ τίτλου ἀνεγνωρίσθῃ πράγματι ἡ ἐξουσίασις τῶν ἐναγόντων ἐπὶ τοῦ ἀγροτήματος Κερασόβου, ἔδει συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ ἀπὸ 6 Δζεμαλιούλ Ἀχῆρ τοῦ 1275 νόμου καθ' ὃ ὡς πρὸς τὸ δι' αὐτοκρατορικῶν ἰδιοκτησίας ἐγγράφων κατεχόμενα τσιφλίκια ἐκτελεσθήσονται οἱ ἐν τοῖς ἐγγράφοις τούτοις περιεχόμενοι ὅροι να ἐκδοθῶσιν τίτλοι διαλαμβάνοντες λεπτομερῶς τὰς γαίας καὶ τὰ κτήματα ἅτινα περιέχει τὸ εἰρημένον τσιφλίκιον ὡς ρητῶς ἐν αὐτῷ διατάσσεται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 54 καὶ 55 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου τῆς 17 Μουχαρέμ 1284 περὶ κληρονομικῆς διαδοχῆς, αἱ ἐξουσιαζόμεναι γαῖαι μεταβιβάζονται εἰς τοὺς καλουμένους εἰς τὴν κληρονομίαν συμμέτρως ἄνευ ἀντιτίμου ταπίου μὴ γενομένης οὐδεμιᾶς διακρίσεως τοῦ τρόπου καθ' ὃ ἐξουσίαζεν ὁ κληρονομούμενος καὶ ἀποκτώντες ὡς τοιοῦτον τὸ δικαίωμα τῆς ἐξουσιάσεως δικαιοῦνται να ἐπιδώσῃ δικαστικῶς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματός των τούτου μετατραπέντος εἰς κυριότητα διὰ τοῦ Νόμου 2052 (Ἐφ. Θεσ. 59) 925 Θεμ. Λς σελ. 475 Α.Π. 175) 933 Θεμ. ΜΔ' σελ. 355) καὶ ἄνευ ὑπάρξεως παρ' αὐτοῖς διὰ τὴν τοιαύτην κληρονομικὴν μεταβίβασιν τίτλου οὐ μόνον δικαιοῦνται να ζητήσωσι κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τῶν ἐπισήμων ὁδηγιῶν περὶ ταπίων τῆς 7 Σαπᾶν 1276 μὴ δεσμευόμενοι παρ' ἀνατρεπτικῆς τινὸς προθεσμίας, νομίμως ἐπικαλοῦνται οἱ ἐνάγοντες τὴν τοιοῦτῳ τρόπῳ κτῆσιν κυριότητος καὶ τὰ ἐναντῖα ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 1—5 τῶν ἐπισήμων ὁδηγιῶν περὶ δασῶν τῆς 23 Μουχαρέμ 1293 ἢ 7 Φεβρουαρίου 1291 πάντα τὰ ἐν

τῆ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ δάση περὶ ὧν δὲν προσήχθησαν ἐνώπιον τῶν ἐπὶ τούτῳ συσταθεισῶν ἐπιτροπῶν τίτλοι ἔγκυροι καὶ τοιοῦτοι δὲν θεωροῦνται κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τῶν αὐτῶν ὁδηγιῶν αἱ ὑψηλαὶ διαταγαὶ αἱ διατάσσουσαι διεκδίκησιν διαφορᾶς, οἱ τίτλοι (Χοδζδιέτ) καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἱεροδικαστηρίου καὶ οἱ τίτλοι τῶν μὴ γνωστῶν σιπαχήδων, μουλτεζήμηδων καὶ μουτεσελίμ (Κωδ. Νικολ. Ὀθων. Δικ. Τόμ. Δ σελ. 3472), θεωροῦνται δημόσια, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁμως δὲν ἐτάχθη ἀνατρεπτικὴ προθεσμία πρὸς προσαγωγὴν τῶν τίτλων, ἡ ἔλλειψις αὕτη δὲν ἀφαιρεῖ τὴν ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ τινὸς δάσους συντρεχόντων τῶν λοιπῶν στοιχείων (Ἐφ. Λαρ. 105) 923 Θεμ. ΛΕ σελ. 9—10).

Ἐπειδὴ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ δημόσια δάση (ὄρμάν) καὶ τὰ δάση τῶν κοινῆς ὠφελείας ὁρέων (ἄρθρον 30 περὶ γαιῶν) καὶ τὰ προωρισμένα πρὸς κοινὴν χρῆσιν τῶν κατοικῶν χωρίου (μπαλταλικ ἄρθρα 21 περὶ δασῶν καὶ 91 περὶ γαιῶν) ἰδιωτικὰ δάση (κοροῦ) δύνανται νὰ εἶναι ἢ τὰ φυτεσόμενα μὴ καρποφόρα δένδρα ὥστε νὰ ἀποτελέσωσι δάσος (ἄρθρ. 29 περὶ γαιῶν) ἢ τὰ ἔχοντα δένδρα αὐτοφυῆ ἢ δὲ κατοχὴ καὶ τὸ δικαίωμα ξυλεύσεως εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τινος εἴτε προπατορικῶς εἴτε διὰ παραχωρήσεως ἄλλου (ἄρθρον 30 περὶ γαιῶν ἐν μεταφρ. Ὑπουργ. Δικαιοσ. περὶ γαιῶν νόμου ὑπὸ Καρατζένη, Παπαγεωργίου, Δίγκα ὑπ' ἀριθμ. 30 σημ. 4), ἅτινα διὰ ταπίου μόνον ἐξουσιάζονται (ἄρθρ. 30 περὶ γαιῶν Ἐλευθερ. Γνωμ. ἐν Δελτ. Ὑπουργ. Οἶκον. 1915 σελ. 232—233, σελ. 215—222), ἄλλῶς τεκμαίρονται κατὰ τὰ ἄρθρα 34 καὶ 35 τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1293 νόμου περὶ καθηκόντων τῶν περὶ δασῶν ὑπαλλήλων καὶ τὰ ἄρθρα 1—5 τῶν ὁδηγιῶν περὶ δασῶν τῆς 23 Μουχαρέμ 1293 ὡς δημόσια (Συμ. Ἐπικρ. 894) 931 Θεμ. ΜΓ' σελ. 359). Συνεπῶς μετὰ τὸ ἄρθρον 1 τῶν ἐπισήμων ὁδηγιῶν περὶ ταπίων τῆς 7 Σαπὰν 1276 καθ' ὃ οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξουσιάζῃ ἄνευ τίτλου ἐγγράφου καὶ τὰ προαναφερθέντα ἄρθρα τοῦ περὶ δασῶν νόμου καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐπισήμων ὁδηγιῶν καὶ τὸ ἄρθρον 129 τοῦ περὶ γαιῶν καθ' ὃ γαῖαι αἵτινες εἶχον κατανεμηθῆ εἰς τοὺς Σιπαχῆδες καὶ λοιποὺς καλούμεναι χασὰ ὧν ἡ τάξις κατηργήθη καθὼς καὶ αἱ διὰ ταπίου παρὰ τῶν ἀγάδων τῶν δασῶν παραχωρούμεναι γαῖαι ὧν ἡ τάξις ἐπίσης κατηργήθη ἤδη ἐξουσιάζονται διὰ ταπίου καὶ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ περὶ ταπίων νόμου καὶ ἄρθρ. 9 τῶν περὶ ταπίων ὁδηγιῶν, καθ' ἃ οἱ ἔχοντες παλαιὰ ἔγγραφα ἐκδιδόμενα ὑπὸ Σιχαπήδων, ἐνοικιαστῶν καὶ τοιούτων ἄλλων θέλουσι λάβει νέα, οἱ δὲ μὴ ἔχοντες παντάπασι καὶ ἐξουσιάζοντες ἀποδεδειγμένως συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 78 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου θέλουσι λάβει ἐπίσης ταπία ὑποχρεούμενοι

νά λάβωσιν οὔτοι τοιοῦτον ὡς καὶ οἱ ἔχοντες εἰσέτι τοιαῦτα φέροντα ἄνωθι τουγρᾶν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 παρ. 2 τῶν περὶ ταπίων ὁδηγιῶν, δέον νά προσαχθῇ τίτλος περὶ τῆς ἐξουσιάσεως τῶν προκτητόρων τῶν ἐναγόντων ὧν τὸ δικαίωμα οἱ ἐναγόμενοι ἀμφισθητοῦσιν καὶ περὶ οὗ δέον νά ὑποχρεωθῶσιν εἰς ἀπόδειξιν κατὰ τὰ λοιπὰ οἱ ἐνάγοντες διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς γενικῆς ἀρνήσεως οἱ ἐναγόμενοι ἀρνοῦνται καὶ τὴν κληρονομικὴν ιδιότητα καὶ τάξιν τῶν ἐναγόντων δέον νά ὑποχρεωθῶσιν εἰς ἀπόδειξιν τῆς οἱ ἐνάγοντες διὰ τῆς προσαγωγῆς σχετικῆς πιστοποιήσεως τοῦ ἀρμοδίου Μουφτῆ.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγομένων ὅτι διὰ καταδυναστεύσεως οἱ ἐνάγοντες καὶ οἱ δικαιοπάροχοί των μετέβαλον τὸ χωρίον των τυγχάνον ἐκ τῶν κεφαλαιοχωρίων εἰς τσιφλίκιον παρὰ τὸ ἄρθρον 130 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου, καθ' ἃ δὲν δύνανται νά δοθῶσιν ἀποκλειστικῶς εἰς ἓν ἄτομον καὶ νά μετασχηματισθῶσιν εἰς τσιφλίκια αἱ γαῖαι χωρίου τινὸς οὔτινος οἱ κάτοικοι ὑπάρχουσι, ἀνάγεται εἰς τὸ ἐπιλήψιμον τῆς ἀξιουμένης διακατοχῆς καὶ νομῆς ἀναγνωριζόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ νόμου (ἄρθρ. 20 περὶ γαιῶν).

Ἐπειδὴ οἱ ἐναγόμενοι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ ἐπίδικον δάσος τυγχάνει ἐκ τῶν ἀφειμένων ἀνέκαθεν εἰς χρῆσιν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου των ὑπαγόμενον εἰς τὸ εἶδος τῶν λεγομένων μπαλταλικ (ἄρθρ. 21 καὶ 22 τοῦ περὶ δασῶν νόμου, 91 περὶ γαιῶν) καὶ ἅτινα δὲν δύνανται νά ἐξουσιάζωνται ὑπὸ ιδιώτου εἴτε καθ' ὑποταγὴν εἰς τὴν γῆν εἴτε εἰς τὰ δένδρα μόνον (ἄρθρ. 23 περὶ δασῶν) τὰ δὲ ἐν αὐτῷ δικαίωματα τῶν κατοίκων εἶναι ἀπαράγραπτα (ἄρθρ. 24 περὶ δασῶν) οὔτε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου διὰ τοιαύτας γαίας (ἄρθρ. 102 περὶ γαιῶν) δέον νά ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη Κοινότης εἰς τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς ὁποίας ὑπήχθησαν τὰ τοιοῦτου εἶδους δάση, ἀρνούμενων τῶν ἐναγόντων, εἰς ἀπόδειξιν διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων, μὴ ἀπαιτουμένου ταπίου πρὸς τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν. (Ἐν Μεταφρ. Νόμου περὶ γαιῶν ὑπὸ Καρατζένη, Παπαγεωργίου, Δίγκα ὑπ' ἄρθρ. 91 σημ. 1 ἐδάφ. Β παρ. 4 σελ. 96 Ἐφ. Κερκ. 41) 931 Θεμ. ΜΓ' σελ. 153).

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἠλήθευεν ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγόντων ὅτι τὸ χωρίον Κεράσοβον ἀποτελοῦν ἀγρόκτημά των (τσιφλίκιον) ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ὁποίου περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἐπίδικον δάσος, ὅπερ ἐξουσιάζον ἐν τῷ συνόλῳ του νομίμῳ τίτλῳ διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει, ἀνέκαθεν ἀνεπιλήπτως καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος καὶ λό-

γος ἐκτελέσεως τῶν ἐν τῷ ἐπικαλουμένῳ φερμανίῳ ὄρων, ἐφ' ὅσον οἱ ἐναγόμενοι ἰσχυρίζονται δικαίωμα ἔκπαλαι καὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἐν ἰσχύϊ ὑπάρχον καὶ χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν τῶν ἐκ τοῦ ἐπιδίκου δάσους ἀγαθῶν ἤτοι δικαίωμα δουλείας ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων παραχθέν καὶ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων (διαγράφονται 2 λέξεις) ἐθίμου ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου τούτου μέρος τοῦ ὅλου φερομένου ἀγροκτήματος, ὅπερ ρητῶς δὲν λέγεται σαφῶς ὁμῶς καὶ ἐμμέσως προκύπτει, ὑπόχρεοι εἶναι, τῶν ἐπιβοηθητικῶν ἰσχυρισμῶν των τούτων, νομίμων ὄντων ὡς ἀναγνωρζομένης κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα ὑπὸ τοῦ Ὁθωμανικοῦ νόμου (ἄρθρ. 6, 10, 166 καὶ 1224 Ὁθωμ. Ἀστικ. Κώδ. ἄρθρ. 13 περὶ γαιῶν Μεταφρ. Ὑπουργ. Δ) σύνης σελ. 35 σημ. 6) τῆς ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου καταστάσεως καὶ τῆς ἐντεῦθεν παραγομένης δουλείας (Ἐλευθ. ἀκίν. ἰδικοτ. ἐν Τουρκία Βιβλ. Γ. τίτλ. Β' παρ. 25α—25β σελ. 181. Γνωμ. Ἀγγελοπ. Ἀθαν. Ρακτιβάν, Τσιτσεκλή Θεμ. 10 σελ. 547), ὡς καὶ τῆς ἰσχύος τῶν ἐθίμων κατ' ἄρθρ. 37 Ὁθωμ. Ἀστικ. Κώδ. καθ' ὃ ἡ χρῆσις τῶν ἀνθρώπων εἶναι τίτλος καθ' ὃν ὑποχρεοῦται τις νὰ ἐγεργῆ (Γνωμ. Ἀγγελοπουλ. Ἀθαν. Ρακτιβάν, Τσιτσεκλή Θεμ. 10 σελ. 547), εἰς ἀπόδειξιν, ἀρνούμενων τῶν ἐναγόντων, διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ λόγου τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγομένων ὅτι συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ περὶ δασῶν νόμου ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν μπαλταληκίων τὰ ἄρθρα 91 καὶ 92 τοῦ περὶ γαιῶν νόμου καὶ τῷ ἄρθρῳ 23 τοῦ περὶ δασῶν νόμου καὶ 92 τοῦ περὶ γαιῶν καθ' ἃ δὲν ἐπιτρέπεται τὰ μπαλταληκία τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων νὰ ἐξουσιάζωνται ὑπὸ ἰδιώτου οὔτε ἐκ τῶν δασῶν τῶν προωρισμένων εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου δὲν δύναται νὰ χωρισθῆ μέρος καὶ νὰ παραχωρηθῆ εἰς τινα ὅπως μετασηματίση αὐτὸ εἰς ἰδιωτικὸν δάσος (κοροῦ) ἢ ἐκχερσώση αὐτὸ πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἐξουσιάζει οὕτω αὐτὸ ἀτομικῶς ἢ ἐπικοινωνῶς μετ' ἄλλου διὰ ταπίου, ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς ἀποτελεῖ καὶ εἰς τὸ παρ' αὐτῶν ἀξιούμενον δικαίωμα ἀνάγεται, ὅπερ ἀποδεικνυόμενον παραλύει πᾶσαν μεταβολὴν ἢ ἐπέμβασιν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὰ ἐκατέρωθεν προσκομισθέντα καὶ ἐπικαλούμενα ἔγγραφα ἐκτιμηθήσονται κατὰ τὸ κῦρος, τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ἐν καιρῷ.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν ἰσχυριζομένην ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἀπώλειαν αὐτοκρατορικοῦ τίτλου (φερμανίου) δι' οὗ ἀνεγνωρίζετο τὸ χωρίον των ὡς κεφαλοχώριον ἐπιφυλάσσεται τὸ Δικαστήριον νὰ ἀποφασίσῃ καὶ νὰ διατάξῃ τὰς δεούσας ἀποδείξεις ἐν καιρῷ.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτων τὰ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα.

Ἀναβάλλει τὴν ὀριστικὴν καὶ περὶ τῶν ἐξόδων ἀπόφασίν του. Ὑποχρεοῖ ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους ἵνα ἐντὸς προθεσμίας 60 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποδείξωσι διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μορτύρων Α΄.) Οἱ μὲν ἐνάγοντες ὅτι οἱ ἐπὶ Τουρκοκρατίας (νὰ ὀρισθῇ ἀκριβῶς πότε) ἀποβιώσαντες γονεῖς των οὗς οὗτοι ἐξ ἀδιαθέτου διεδέχθησαν κατεῖχον ἀδιαιρέτως καὶ κατ' ἰδανικὰ μερίδια ἕκαστος καὶ ἐνέμοντο συνεχῶς, ἀνεπιλήπτως, νομίμῳ τίτλῳ, καλῇ τῇ πίστει καὶ διανοίᾳ κυρίου τὸ ἐν τῇ περιφερείᾳ Κερασόβου Κονίτσης ἐπίδικον ἰδιωτικὸν δάσος ἐκτάσεως δέκα πέντε χιλιάδων στρεμμάτων Τουρκικῶν ἀξίας οὐχὶ πλέον τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν, περιελάμβανον τὰς θέσας Πλάκα καὶ Σμόλκη ἢ Σμολιέκτια συνορευόμενον γυρῶθεν μὲ θερινὰς βοσκὰς τῶν χωρίων Σαμαρίνης, Φούρκας, Καντσίκου, δυτικῶς μὲ τσιφλίκιον Κερασόβου καὶ μὲ γαίας τῶν χωρίων Πάδων, Σταριτσιάνης νῦν Πουρνιαῆς καὶ Γκρισμπανίου νῦν Ἐλευθέρου καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν κατέλαβον οὗτοι (οἱ ἐνάγοντες) καὶ κατεῖχον καὶ ἐνέμοντο συνεχῶς καλῇ τῇ πίστει καὶ διανοίᾳ κυρίου μέχρι τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1913 Ἑλληνικῆς ἀπελευθερώσεως ὅτε τὸ κατέλαβεν τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ἀντίδικοί των κατέχοντες τοῦτο ἔκτοτε. Β΄.) Ἡ ἐναγομένη Κοινότης ὅτι τὸ ὡς ἄνω περιγραφόμενον ἐπίδικον δάσος εἶχεν ἀφεθῆ, ἀνέκαθεν καὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν εἰς χρῆσιν καὶ πρὸς ὠφέλειαν παντὸς εἶδους, ἤτοι ξυλεύσεως πρὸς θέρμανσιν, οἰκοδόμησιν, ἀνθρακοποιΐαν, τροφήν, βοσκὴν ζώων, τῶν κατοίκων Κερασόβου ὑπαγόμενον εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δασῶν μπαλταλήκ καὶ Γ΄.) ἀμφότεροι οἱ ἐναγόμενοι 1) ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐπίδικου δάσους ἤσκουν ἀνέκαθεν ἀπὸ χρόνων ὅσον δὲν ἐξαρκεῖ ἡ μνήμη τῶν ἀνθρώπων δουλείαν ξυλεύσεως πρὸς θέρμανσιν καὶ λοιπὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας, οἰκοδόμησιν, ἀνθρακοποιΐαν, τροφήν καὶ βοσκὴν τῶν ζώων των καὶ 2) δυνάμει ἐθίμου ἐν συνειδήσει δικαίου ἀσκουμένου ὁμοιομόρφως καὶ διὰ πολυχρονίου συνηθείας ἀνέκαθεν καὶ ἀμνημονεύτως ἀσκουμένης ἐξυλεύοντο ἐκ τοῦ ἐπίδικου δάσους πρὸς θέρμανσιν καὶ λοιπὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας των, οἰκοδόμησιν, ἀνθρακοποιΐαν, τροφήν καὶ βοσκὴν τῶν ζώων των.

Ἐπισημὴ μεταφράσει συζήτησιν προσαγάγωσιν ἐν πρωτοτύπῳ καὶ ἐπισήμῳ ἔγγραφον τίτλον (ταπίον) ἐξουσιάσεως ὑπὸ τῶν προκτητόρων των τοῦ ὡς ἄνω περιγραφομένου ἐπιδίκου δάσου καὶ 2) πιστοποιήσιν τοῦ ἀρμοδίου Μουφτῆ περὶ τῆς κληρονομικῆς αὐτῶν τάξεως καὶ διαδοχῆς.

Οἱ μάρτυρες ἐξετασθήσονται ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω ταχθείσης ἐξηκονθημέρου προθεσμίας, ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, ἐνταῦθα μὲν ἐνώπιον τοῦ νεωτέρου κατὰ διορισμὸν Παρέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ τούτου κωλυομένου τῶν ἀμέσως ἀρχαιότερων του τοιούτων, κωλυομένων δὲ καὶ τούτων ἢ μὴ ὑπαρχόντων ἐνώπιον τοῦ νεωτέρου κατὰ διορισμὸν Πρωτοδίκου τοῦ Δικαστηρίου τούτου καὶ τούτου κωλυομένου τῶν ἀμέσως ἀρχαιότερων του τοιούτων, ἀλλαχοῦ δὲ ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικῶν τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τῶν μαρτύρων, διοριζομένων ἀπάντων ὡς Εἰσηγητῶν, καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν παρὰ τῶν Εἰσηγητῶν τούτων ὀριστέαν καὶ ἐν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν Δικαστικοῖς Καταστάμασιν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 18 Ἰανουαρίου 1934 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐτόθι τῇ 20 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους.

Ὁ Προεδρεύων
Δημ. Ραζῆς

Ὁ Γραμματεὺς
Π. Οἰκονομίδης

Ἄριθμ. 118, τοῦ 1938

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν, Συγκείμενον ἐκ τῶν Παν. Ρικάκη, Προέδρου, Δημ. Σπηλιωτοπούλου, Νικ. Χαλικιοπούλου, Ἰωάν. Κουβαρᾶ καὶ Ἰωάννου Μάνεση, Εἰσηγητοῦ Ἐφετῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματός του τὴν 5ην Νοεμβρίου 1938 παρουσίᾳ τοῦ Γραμματέως τοῦ Δικαστηρίου τούτου Δημητρίου Νιργιαννάκη, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξύ.

Τῶν ἐκκαλούντων καὶ Ἐφεσιδλήτων 1) Μουσλήμ Ριζᾶ Φράσσαρη, 2) Μεχμέτ Ριζᾶ Φράσσαρη, 3) Νακῆ Γιακούπ Φράσσαρη, κατοίκων Κοριτσᾶς, 4) Μπαντιντέσ Ριζᾶ Φράσσαρη, 5) Σέγας Ριζᾶ Φράσσαρη, κατοίκων Κοριτσᾶς ἐπίσης, 6) Μεχδῆ Φράσσαρη, 7) Δεβίς Ἀμπᾶς Νταούτ Φράσσαρη κατοίκου Τυράννων, 8) Τεκῆ Φράσσαρη, κατοίκου Τυράννων δῆθεν Κονίτσης, 9) Μουφήτη Φαχρῆ Φράσσαρη, 10) Σερῆφ Φράσσαρη Ἀλῆ, 11) Ἀλιαουντίν Ἀλῆ Φράσσαρη, 12) Γιαγινᾶς Ἀλῆ Φράσσαρη καὶ 13) Δουκλήρ Ἀλῆ Φράσσαρη, κατοίκων Κορυτσᾶς, παραστάντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Γερ. Σκαλτσούνη,

διορισθέντος διὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 42) 1933. 1) 1932, 183) 1932 καὶ 4707) 1930 πληρεξουσίων τῶν Ὑποπροξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Αὐλῶνι Ἀναστ. Ἀντωνοπούλου, — Τμηματάρχου Β' τάξεως παρὰ τῶ ἐν Τυράννοις Ἑλλήν. Προξενεῖω Μιχ. Καμπαλούρη ἐν Κορυτσᾷ Προξένου τῆς Ἑλλάδος Περικλέους Μαυρουδῆ καὶ ἐν Ἰωαννίνοις Συμ)φου Γεωργ. Γκαστῆ.

Τῆς Ἐφεσιβλήτου καὶ ἐκκαλοῦσης Κοινότητος Κερασόβου—Κονίτσης, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Γεωργ. Ἀθανασίου, κατοίκου Κερασόβου, παρόντος καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου της δικηγόρους τοὺς Σπυρ. Παπαβλασόπουλον καὶ Γεωργ. Νιαβῆν.

Τοῦ Ἐφεσιβλήτου Ἀναγκαστικοῦ Συν)σμοῦ Διαχειρίσεως συνιδιοκτήτου δάσους Κερασόβου (Σ.Π.Ε.) ἀποτελουμένου ἐκ κατοίκων τῆς Κοινότητος Κερασόβου Κονίτσης καὶ ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου αὐτοῦ Κωνστ. Παπακώστα παρόντος καὶ διορίσαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίου της δικηγόρους τοὺς Σπυρ. Παπαβλασόπουλον καὶ Γεώργιον Νιαβῆν.

Οἱ νῦν ἐκκαλοῦντες καὶ ἐφεσίβλητοι (ἐνάγοντες) διὰ τῆς ἀπὸ 21ης Μαρτίου 1932 πρὸς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἰωαννίνοις Πρωτοδικῶν ἀπευθυνομένης ἀγωγῆς των καὶ τῆς νῦν ἐφεσιβλήτου καὶ ἐκκαλοῦσης καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου Συν)σμοῦ (ἐναγομένων) καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ἐξητήσαντο νὰ ἀναγνωρισθῶσιν κύριοι τοῦ διεκδικουμένου δάσους κατὰ τὰ 23) 24 ἐξ ἀδαιρέτου διὰ τὴν ἐν τῶ ἱστορικῶ τῆς ἀγωγῆς των αἰτίαν, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν μεριδίων των καὶ μετὰ πάντων τῶν παραπεμπομένων αὐτοῖς, διατασσόμενης ἅμα τῆς διὰ βίας ἀποβολῆς των καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν τῶ διεκδικουμένῳ δάσει, νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ ἀποδώσωσιν αὐτοῖς τὰ μέχρι σήμερον εἰσπραχθέντα εἰσοδήματα δραχμῶν 200.000 ἐντόκως ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ δάσους (Νοεμβρίου 1927) ἄλλως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς πρὸς δὲ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη καὶ δικηγορικὴν ἀμοιβήν. — Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 42) 1934 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου διατάξασα τὰς ἐν αὐτῇ ἀποδείξεις. — τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τούτου οἱ μὲν ἐκκαλοῦντες καὶ ἐφεσίβλητοι διὰ τῆς ἀπὸ 20ης Ἰουνίου 1934 ἐφέσεώς των, αἰτησάμενοι τὴν μεταρρύθμισιν αὐτῆς, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς των καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ ἀμοιβὴν δικηγόρου. — Ἡ δὲ ἐφεσίβλητος καὶ ἐκκαλοῦσα Κοινότης Κερασόβου διὰ τῆς ἀπὸ 15ης

Σεπτεμβρίου 1934 ἐφέσεως τῆς αἰτησαμένη τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς ἄλλως τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως μὴ ἐπιτρεπομένης εἰς τούτους μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καὶ τὴν καταδίκην αὐτῶν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ ἀμοιβὴν δικηγόρου· — ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν· — Γενομένης συζήτησεως ἐπὶ τῶν ἐφέσεων τούτων ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μνημονευομένην συνεδρίασιν καθ' ἣν. — Ἀκοῦσαν τῶν ὡς ἄνω παραστάντων πληρεξουσίων τῶν δικαδίκων αἰτησαμένων τὰ ἐν τῷ σχετικῷ ταύταριθμῷ πρακτικῷ.

Διελθὸν τὴν δικογραφίαν — Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

I. Ἐπειδὴ ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπων ἀσκηθειῶν τῶν ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 42) 1934 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων καὶ καταβληθέντων τῶν νομίμων παραβόλων τύποις δεκταὶ κρίνονται αὐταὶ καὶ ἐξεταστέοι κρίνονται, τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὅτι αὐταὶ ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας τοιαύτην συνάφειαν ὥστε δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσιν ἄνευ ἐπιβλαβοῦς ἐπιρροῆς εἰς τὴν διαδικασίαν, διατάσσει τὴν συνεκδίκασιν τούτων κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τῆς Πολ. Δικονομίας συντρεχούσης νομίμου πρὸς τοῦτο ὡς ἐρρήθη περιπτώσεως καὶ κατὰ τὴν ὑποβαλλομένην περὶ τούτου ἀμφοτέρων τῶν διαδικῶν μερῶν νόμῳ βάσιμον αἴτησιν.

II. Ἐπειδὴ ἀρμοδίως ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων διώκουσα τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐν αὐτῇ λεπτομερῶς καθ' ὅρια καὶ ἔκτασιν περιγραφομένου δάσου ἀτε μὴ ἔχοντος ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ἐνδίκου διαφορᾶς τοῦ Ν.Δ. τῆς 23 Μαρτίου 1929 κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ Νόμου 4162 δι' οὗ προβλέπεται ἡ διευθέτησις διαφορῶν τῶν δέκα ἑξ χωρίων Φιλιατῶν τῆς Ἠπείρου καὶ ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως.

III. Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως περὶ μὴ ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς μὴ καταβληθείσης ὑπὸ τῶν ἐναγόντων ὄντων ἀλλοδαπῶν ἐγγυήσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 78 Πολ. Δικ. ἀνάγεται εἰς ἐλάττωμα τῆς ἀγωγῆς ὡς διαδικαστικῆς πράξεως ἐμπίπτει συνεπῶς εἰς τὸ ἄρθρον 181 τῆς Πολ. Δικονομίας πλὴν οὗτος ἀπορριπτέος κατ' οὐσίαν κρίνεται ὡς ὀρθῶς ἢ πρωτόδικος ἀπεφῆνατο ἀπόφασις, καθ' ὅσον ὁ μὲν εἰς ἐκ τῶν ἐναγόντων κατοικεῖ ἐν ἡμεδαπῇ, πάντες δὲ οἱ ἐνάγοντες ὡς ἐκ τῶν προσαχθέντων τίτλων ἰδιοκτησίας ἀποδεικνύεται ἔχουσιν ἱκανὴν ἐν Ἑλλάδι περιουσίαν.

IV. Ἐπειδὴ προκειμένῳ περὶ ὑπάρξεως ἐνεργητικῆς ἢ παθητικῆς ὁμοδικίας κατὰ τὸ ἄρθρον 70 Πολ. Δικ. δὲν ἐξετάζεται ἐὰν πράγματι ὑφίσταται τοιαύτη, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ διατυποῦται διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐκτὸς ἐὰν τοῦτο γίνεται πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ἀρμο-

διότητος διατάξεων περί ὧν δὲν πρόκειται. — Ἀπορριπτέος συνεπῶς κρίνεται ὁ παραδεκτῶς προβαλλόμενος λόγος ἐφέσεως τῆς ἐκκαλούσης Κοινότητος ἅτε ἀναφερόμενος εἰς ἐλάττωμα τῆς ἀγωγῆς ὡς διαδικαστικῆς πράξεως ὡς μὴ βάσιμος.

1Υ. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ ἀπὸ 7 Ραμαζάν τοῦ 1274 (1856) περί γαιῶν ἐν Τουρκίᾳ νόμου τοῦ ἰσχύοντος ἐνῶ τόπῳ καὶ χρόνῳ περιῆλθεν τὸ ἐπίδικον τοῖς ἐνάγουσι κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα δικαιούται νὰ ἐξουσιάσῃ τὰς δημοσίας γαίας διὰ ταπίου, εἰς ἃς κατὰ τὰς συνδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 καὶ 78 τοῦ Νόμου περί γαιῶν, ἐν Τουρκίᾳ καταλέγονται καὶ τὰ δάση διακρινόμενα καὶ εἰς ἰδιωτικά τοιαῦτα. — Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 54 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὅταν ἀποθάνῃ ὁ ἐξουσιάζων δημοσίας γαίας αὗται μεταβιβάζονται συμμέτρως εἰς τὰ ἑαυτοῦ τέκνα καὶ ἥτις κληρονομία κατὰ τὸ ἄρθρον 1248 Ο.Α.Κ. ἀποτελεῖ τρόπον κτήσεως κυριότητος. — Ἀφ' ἐτέρου κατὰ τὰς συνδυασμένας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 143 τοῦ Ἀγ. Νόμου οὗ αἱ διατάξεις ἐκωδικοποιήθησαν διὰ τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος τῆς 5)23) Ἰουλίου 1932 καὶ τοῦ ἄρθρου 1ου τοῦ Α.Ν. τῆς 5)3 Ἰουνίου 1935 εἰς τοὺς ἔχοντας δικαίωμα ἐξουσιάσεως (τεσσαρούφ) ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων τῶν ἀποτελούντων τὴν κατηγορίαν τῶν δημοσίων γαιῶν (ἐραζιῖ ἔμιριέ) κατὰ τὸν Νόμον τῆς 7 Ραμαζάν 1274 (1856) καὶ τοὺς μεταγενεστέρους σχετικούς νόμους παραχωροῦνται κατὰ τὰ 4)5 ἐξ ἀδαιρέτου καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ὅλου κτήματος ἀνήκον εἰς τὸ Δημόσιον δικαίωμα κυριότητος, καταργουμένων διὰ τὸ μέλλον πάντων τῶν νομίμων περιορισμῶν τῶν περί τὴν κληρονομίαν ὑφισταμένων ὡς καὶ τὴν κάρπωσιν καὶ τὴν διάθεσιν τῶν τοιούτων κτημάτων διατηρήσαντος τοῦ Δημοσίου εἰς ἀντάλλαγμα τῆς παραχωρουμένης κυριότητος τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς καταργήσεως τῶν ὑπαρχόντων νομίμων περιορισμῶν τοῦ ἐπὶ τὸ 1)5 ἐξ ἀδαιρέτου ἐπὶ τοῦ ὅλου κτήματος δικαίωμα συγκυριότητος ὅπερ δύναται καὶ τοῦτο νὰ παραχωρηθῇ εἰς τοὺς κυρίους τῶν ὑπολοίπων 4)5 δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας κατὰ τὴν ἐν τῷ νόμῳ ὀριζομένην διαδικα-

σίαν, αίτινες νομικά μεταβολαί έπέρχονται αυτοδικαίως από τής δημοσιεύσεως του ύπ' αριθμ. 2468 Δ)τος τής προσωρινής έν Θεσσαλονίκη Κυβερνήσεως. — Είς τὰ δικαιούμενα δέ πρόσωπα περιλαμβάνονται κατά τὰ άρθρα 144 και 54, 55 και έπ. του Νόμου περί γαιών και οί ένάγοντες ως Ιστορεΐται έν τή άγωγή. — Κατά ταυτα έρθως ή έκκαλουμένη απόφασις έδέχθη ως νόμω βάσιμος ως προς τουτο την υπό κρίσιν άγωγήν, έφ' όσον είς έκ των τρόπων κτήσεως κυριότητος είναι ή κληρονομία και έταξε έν αυτη αποδείξεις είς τας νόμω βασίμους τής όποίας σκέψεις και το Δικαστήριον τουτον αναφέρεται ως προς το θέμα τής αποδείξεως και την διάταξιν τής προσαγωγής των έγγραφων κατά την νέαν τής υποθέσεως συζητησιν και άπορριπτέοι οί περί του έναντίου λόγοι έφέσεως ως μη βάσιμοι. —

VI. — Έπειδή είς την κατηγορίαν των δημοσίων γαιών υπήρχον έν τοίς χωρίοις διάφοροι τόποι ανήκοντες είς την ειδικήν κατηγορίαν των είς κοινήν χρήσιν αφειμένων γαιών (έραζίι μετρουκέ) περί των τὰ άρθρα 94—100 και 101 του περί γαιών Τουρκικού Νόμου τής 7 ραμαζάν 1274 (1856), όστις διετηρήθη έν Ισχύϊ είς τας Νέας Χώρας διά του άρθρ. I του Νόμου 147 του 1914 (Έφ. Κερκύρας Έφ. Θεσ. ΜΓ σελ. 152, 153). — Συνεπώς νομίμως ή έκκαλουμένη προς απόδειξιν του αυτοτελοϋς Ισχυρισμού τής Κοινότητος Κερασόβου και των έτέρων έναγομένων υπέβαλεν αυτοίς θέμα αποδείξεως επί-τρέψασα και το έμμάρτυρον μέσον λόγω τής φύσεως των αποδεικτέων γεγονότων και άπορριπτέος ό περί τουτου λόγος έφέσεως ως νόμω άβάσιμος.

VII.— Έπειδή κατά το άρθρ. 46 του ΟΘ. Κώδικος το έθιμον Ισχύει όπου δέν υπάρχει ρητή διάταξις νόμου, κατά δέ τὰ άρθρα 36, 38, 40, 41, 45 του αυτοϋ Νόμου πλήρως αναγνωρίζεται ή Ισχύς είς τὰ έθιμα κατά δέ το άρθρον 37 όρίζεται ότι «ή χρήσις του ανθρώπου είναι λόγος καθ' όν υποχρεοϋται τις να ενεργή» δυνάμει δέ έθίμου και δυνάμει τής έξ άμνημονεύτου αρχαιότητος δύναται να

κτηθῆ τὸ ἀξιούμενον δικαίωμα (ἴδε Γνωμ. Θ. ΙΘ' σελ. 544) κατ' ἀκολουθίαν τούτων νομίμως ἐτάχθησαν ἀποδείξεις εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης Κοινότητος πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου δουλείας ξυλεύσεως δι' οἰκιακὰς τῶν κατοίκων ἀνάγκας οἰκοδόμησιν ἀνθρακοποιΐαν καὶ βοσκῆς τῶν ζώων των καὶ ἀπορριπτέον τὰ παράπονον ἐφ' οὗ λόγος ἐφέσεως τῶν ἐκκαλούντων ἐναγόντων ἐρείδεται ὡς μὴ βάσιμος.

ΥΙΙΙ. — Ἐπειδὴ ἀπορριπτέον τὸ παράπονον ὅτι ἡ ἐκκαλουμένη δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων μερῶν προσαγόμενα ἔγγραφα καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἀπαραδέκτως τοιοῦτος λόγος ἐφέσεως προβάλλεται προδικαστικῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως πορριπτέος κρίνεται καθ' ὅσον ὡς ἐκ τῆς σχετικῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δείκνυται σκέψεως αὕτη ἐπεφυλάχθη νὰ ἐκτιμῆση ταῦτα ἐν καιρῷ κατὰ τὸ κῦρος, ἰσχὺν καὶ περιεχόμενον αὐτῶν ὅλως ἀορίστως προβαλλομένου τοῦ μὴ γνησιότητος τούτων ἰσχυρισμοῦ ἀναφερομένου κατὰ τὰ λοιπὰ τοῦ Δικαστηρίου τούτου εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον κρίνει ὅτι δέον νὰ συμψηφισθῆ ἡ δικαστικὴ δαπάνη ἅτε ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων εὐρεθέντων ὑπαίτιων (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 211 παραγ. 2)

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὰ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα. —

Δέχεται τύποις τὰς ἀπὸ 20ης Ἰουνίου 1934 καὶ ἀπὸ 5ης Σεπτεμβρίου ἰδίου ἔτους ἐφέσεις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 42) 1934 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων, ἀπορρίπτει ὅμως ταύτας κατ' οὐσίαν.—

Διατάσσει τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου Ταμείου κατάπτωσιν τῶν κατατεθέντων νομίμων παραβόλων καὶ

Συμφηφίζει τήν μεταξύ τῶν διαδίκων δικαστικήν δαπάνην τῆς παρούσης συζητήσεως.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.—

Ἐν Κερκύρα τῇ 12 Νοεμβρίου 1938

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Π. Ρικάκης

Δ. Νιραγιαννάκης

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἀτελὲς πρὸς χρῆσιν τῆς Κοινότητος Κερασόβου Κονίτσης.

Κέρκυρα τῇ 9 Μαΐου 1939

Ὁ Δικ. Γραφεὺς Β΄

(Τ. Σ.) Μεταλληνοῦ

Ἐθεωρήθη διὰ τὴν νόμιμον σήμανσιν καὶ τὴν κατὰ σειράν τῆς παραγγελίας ἔκδοσιν. — Ἐν Κερκύρα τῇ 9)5)39

Ὁ Προϊστάμενος τοῦ Πολ. Τμήματος τῆς Γραμματείας τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας.— ὑπογρ. Δ. Νιραγιαννάκης.

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντιπεφωνημένον ἀντίγραφον μὲ τοῦ εἰς χεῖρας μου ἐπισήμου τοιούτου, ἐκδιδόμενον ἀτελῶς πρὸς χρῆσιν τῆς Κοινότητος Κερασόβου.

Ἰωάννινα τῇ 12 Μαΐου 1939

Ὁ Πληρεξ. Δικηγόρος

Γ. Κ. Νιάθης

Δηλοῦμεν οἱ Ὑποφαινόμενοι Πρόκριτοι καὶ κάτοικοι Κερασόβου Κονίτσης ὅτι ὑποσχόμεθα σύμφωνα μὲ τὴν Ὑψηλὴν διαταγὴν ποὺ ἔχουν εἰς χεῖρας των οἱ Μπέιδες νὰ δώσουμεν εἰς αὐτοὺς τὸ Ἡμερον καὶ ὑποσχόμεθα ὅλοι μαζί καὶ ἀλλιλεγγύως ἕνας ἕκαστος ὅτι ὅποιος κάτοικος διστροπίση καὶ ἀρνηθῆ νὰ δώση νὰ τὸν Συλλαμβάνομεν ἑμεῖς καὶ νὰ τὸν παραδίδωμεν εἰς τὰς Ἀρχὰς ὅποιος θὰ φεύγη φαμλικῶς θὰ παίρνουν τὴν περιουσία οἱ Μπέιδες. — Ὑποσχόμεθα τὰ ἀνωτέρω ἀφοῦ ἐκτελεσθοῦν σύμφωνα μὲ τὴν Ὑψηλὴν διαταγὴν, καὶ εἰς ἔνδειξιν ἀποφαινόμεθα.—

23 Ἰουνίου 1860 Κόνιτσα

Μάρτυρες καὶ ἐγγυηταὶ Κοντσιοῦτης

Ἰωάννης Ἀθ. Ζώης

Ἰωάννης Ἀθ. Τατσιόπουλος

Αὐτὰ εὐρέθησαν εἰς Ἐφετεῖον Κερκύρας 1938 Μαΐου 20—

γράφονται πρὸς ἐνθύμιον τι γινόταν ἐκείνην τὴν Ἐποχὴν.—

Έκδοσις Δεκέμβριος 1975

μερίμνη Γερομονάχου

Στεφάνου Φωτιάδη

Ἰωάννινα

Ε Π Ε Ι Γ Ο Ν

Β.Κ.
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ
ΓΕΝΙΚΗ Δ)ΝΣΙΣ ΔΑΣΩΝ
Δ)ΝΣΙΣ Β'
ΤΜΗΜΑ 5ον Νομικόν

Αριθ. πρωτ. 132629/2615
107473/2216

Έν Αθήναις τῆ 15 - 6 - 1968

Π ρ ο ς

Τὸν Περιφ. Δ)ντὴν Δασῶν Ἠπείρου

Ἰ ω ά ν ν ι ν ά

Θέμα: Ἰδιοκτησιακὴ κατάστασις δάσους Ἀγ. Παρασκευῆς Κονίτσας.

Έν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 152959/2509/10.8.67 διαταγῆς, δι' ἧς συνεκροτήθη ἐπιτροπὴ ἐξ ὑμῶν καὶ τοῦ Δασάρχου Κονίτσας διὰ τὴν περικοπὴν τοῦ δάσους Ἀγίας Παρασκευῆς Κονίτσας κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρ. β' τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α.Ν. 2121/1939 κατόπιν σχετικῆς προτάσεως ὑμῶν, ὡς ἡ ὑπ' ἀριθ. 3283/22.6.67 ἀναφορὰ σας, γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα, προκύψαντα ἐκ τῆς μελέτης τοῦ οἰκείου φακέλλου.

Τὸ δάσος Ἀγ. Παρασκευῆς (πρώην Κερασόβου) ἀνεγνωρίσθη ὡς ἰδιοκτησία ομάδος Τουρκαλβανῶν (Τακίμ Μπέη Φράσαρη κ.λ.π.) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26/21.2.1924 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Ὑπ. Γεωργίας, διατηρουμένων βεβαίως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου ἐπὶ 1)5 ἐξ ἀδιαίρετου ἐπὶ τοῦ δάσους.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ κατόπιν διαμαρτυρίας τῶν κατοίκων Κερασόβου ὅτι διεταράχθη ἡ νομὴ των, ἐξεδιώχθησαν ὑπ' αὐτῶν οἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ δάσους ὑλοτόμοι.

Έν ὄψει τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς νομῆς καὶ κατοχῆς τοῦ δάσους, συνεστήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 150937/25405/151628/25408/4.11.27 διαταγῆς τοῦ Ὑπ. Γεωργίας, Ἐπιτροπὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ Ν. 3077, ἀποτελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου, τοῦ Δασάρχου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος, ἧτις καθ' ἃ εἶχε ἀρμοδιότητα, διὰ τοῦ ἀπὸ 21.11.1927 Πρακτικοῦ τῆς ἀπεφάνητο ὅτι τὴν νομὴν καὶ κατοχὴν τοῦ δάσους Κερασόβου ἴσκουν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ κάτοικοι Κε-

ρασόβου καί, συνεπῶς, ἔδει νά χορηγηθῆ ὑπὲρ αὐτῶν ἡ ἄδεια ὑλομίας.

Καὶ ναί μὲν, ἐξ ἀφορμῆς προστριβῶν μεταξὺ τῆς Κοινότητος Κερασόβου καὶ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Συν)σμοῦ Διαχειρήσεως ἐξεδοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν ἢ ὑπ' ἀριθ. 93702/18.1.37 διαταγῆ πρὸς τὴν Γεν. Διοίκησιν Ἡλείου ἐν ἣ διατασσομένης τῆς διαχειρίσεως τοῦ δάσους ὑπὸ τῆς Κοινότητος Κερασόβου, ἀναγράφεται ὅτι «πρόκειται μόνον περὶ δάσους τῆς κατηγορίας Μπελτελίκ, ἅτινα κατὰ τὸ ἄρθρο 63 τοῦ Δασικοῦ Κώδικος παρεχωρήθησαν κατὰ κυριότητα εἰς τὴν Κοινότητα, ὑπὲρ τῶν μελῶν τῶν ὁποίων ἦσαν ἀνεκάθεν προωρισμένοι ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως τὸ δάσος τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ παρεχομένη, ἐφ' ὅσον δὲν παρεχωρήθη βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ Δασικοῦ Κώδικος.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, τὸ ἐν λόγω δάσος θὰ διαχειρίζηται ὡς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τοῦδε.

Κοινοποιήσεις:

- 2) Δασαρχεῖον Κονίτσης
- 1) Νομαρχίαν Ἰωαννίνων
- 3) Ἐπαρχεῖον Κονίτσης
- 4) Κοινότητα Ἀγ. Παρασκευῆς

Κοινίτις

- 5) 3 Β 1 Παρ' ἡμῖν

σὺν τῇ ἐπιτηρῆ τῆς διαχειρίσεως
ἐκθέσεως καὶ πέντε χαρτῶν

- 6) 3 Β 5 (Νομικόν)

Παρ' ἡμῖν

Ε.Υ.

Ο ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΑΝ. ΣΚΑΛΤΣΑΣ
(Σ.)

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

Ο ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ

(Υ.)

δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

